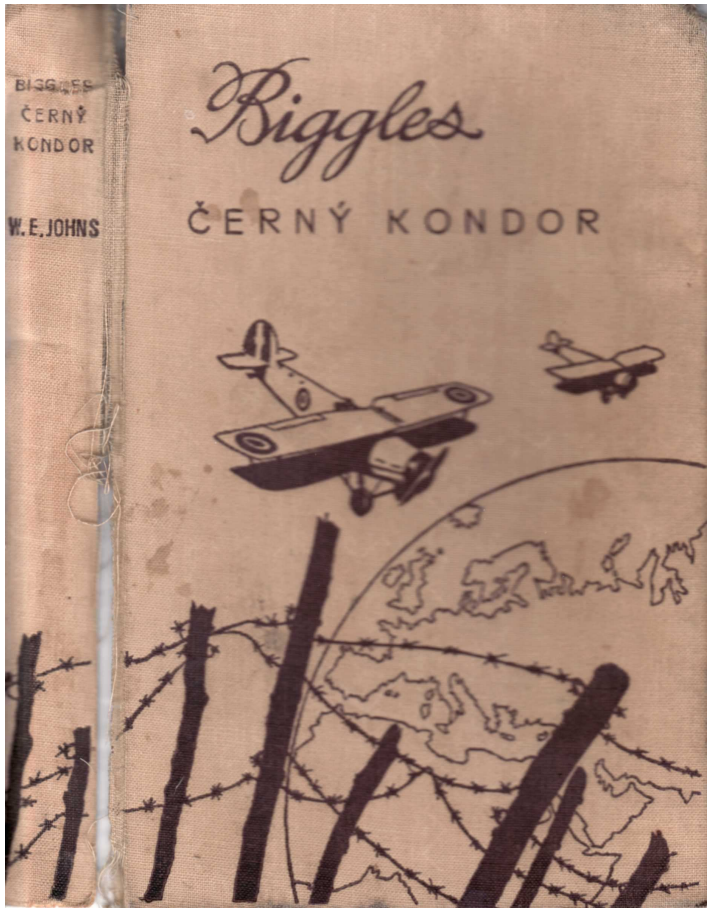
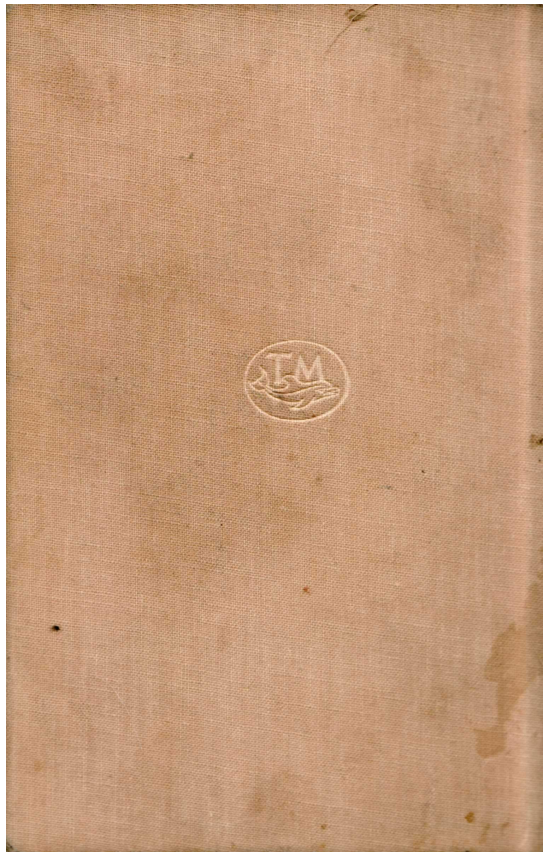

BIGGLES
ČERNÝ
KONDOR
W. E. JOHNS
Biggles
ČERNÝ KONDOR

ČERNÝ KONDOR

KAPITÁN W. E. JOHNS

ČERNÝ KONDOR

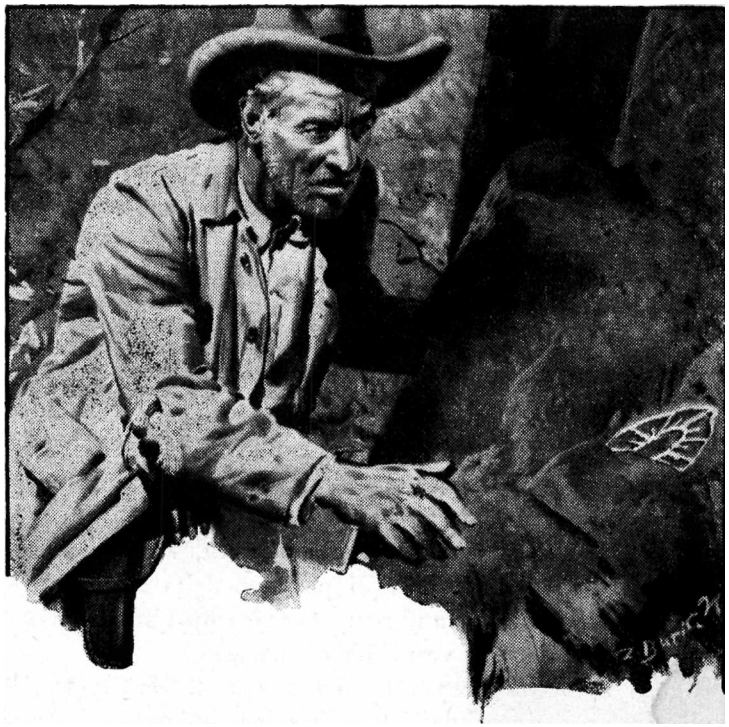

Praha
Nakladatelé Toužimský a Moravec 1939

Z angličtiny přeložila G. Kralzmannová

Ilustroval Zdeněk Burian

Tiskem Ant. Nováka v Kutné Hoře

KAPITOLA PRVNÍ

BIGGLES MÁ OBAVY

„Tenhle život v civilu je protivný tím, že se člověku zdá, jako by se nic nedělo. Nedovedu si ani představit, co asi zajímalo lidi před válkou – bylo to ale jistě k smrti nudné. I to létání v době míru je tak fádní, že se pro ně nemohu nadchnout. Nikde žádná ohromná děla, žádní Hunové, nikde nic, docela nic – jen sem tam nějaký ten let a dost. Myslím, že mír pro mne nic není; co soudíš o tom ty?“

Mluvčí se odmlčel a pohlédl mračně na svého druha, jako by u něho hledal potvrzení svých slov. Byl štíhlý, hladce vyholený a rovný jako prut – jeho chování prozrazovalo vojenský výcvik, setřený však již napolo zvláštním, vážným výrazem jeho bledého a dosti chlapeckého obličeje. Tenké vrásky kolem koutků úst a jisté, šedé oči dodávaly mu výrazu větší sebedůvěry a jistoty, než bylo možno očekávati podle jeho věku. Jeho hlas byl suchý a rozhodný a prozrazoval autoritativního člověka, jenž je zvyklý udíleti rozkazy a jenž je právě tak zvyklý, aby jich bylo uposlechnuto.

Jeho společník byl asi stejného věku, snad o něco mladší, avšak trochu statnější postavy. Jeho kulatý, pihovatý obličej, orámovaný neupraveným hustým, pěkným vlasem, byl oživován veselýma očima.

Skoro z ničeho nebylo možno usuzovat, že tito muži byli dva z nejproslulejších válečných bojovníků, kteří koncem roku 1918 byli Angličanům na západní frontě známi skoro jako nepřemožitelní a jež Němci pokládali za dvojici, které bylo lépe se vyhnouti.

Mluvčí byl major James Bigglesworth, vyznamenaný řádem „Service Order“ a vojenským křížem, všeobecně známý pod jménem Biggles, jenž v říjnu 1918 velel eskadře číslo 266 ve Francii. Vítěz třiceti pěti bitev, kromě četných šarvátek, jehož jméno bylo známo na celé frontě od Belgie až po Švýcary.

Druhý muž byl jeho nejlepším přítelem a spolubojovníkem. Byl to kapitán Algernon Lacey, známý pod zkratkou Algy; koncem války byl leteckým velitelem téže eskadry a podle záznamů v jeho palubním deníku podařilo se mu zvítězit ve dvaceti bitvách.

„Máš pravdu,“ pravil mrzutě v odpověď na Bigglesovu nespokojenou poznámku. „Ale co můžeme dělat? Nic. Myslím však, že to nebude dlouho trvat a dostaneme opět nějaký úkol.“

„A proto jsem zatím přišel vyhledat Dickpa. Může nám vyprávět zajímavé věci, a zkrátíme si tak dlouhou chvíli,“ odpověděl přesvědčivě Biggles.

„Proč, pro Boha, nazýváš svého strýce papa?“

Biggles se zasmál. „Nevím vlastně“, odpověděl. „Když jsem byl malým dítětem, říkal jsem otci „Pa“ a když nás jeho bratr Dick přišel navštíviti, volal jsem naň zcela samozřejmě Dickpa. Nikdy jsem mu jinak neřekl. Neviděl jsem ho již dlouhá léta, neboť, jak jsem ti vypravoval, je badatelem a bývá málokdy doma. Když jsem se tedy nyní dověděl, že se starý pán vrátil na jednu ze svých řídkých návštěv, myslil jsem, že ho se mnou rád vyhledáš. Má velmi zajímavou sbírku z různých exotických krajů. Stojíme právě před jeho domem.“

Šli pomalu stinnou cestou k starému domu z červených cihel, stavěného ve slohu doby alžbětinské. Byl již trochu vidět mezi stromovím. Všude bylo ticho – bylo parná léto a slunce pražilo.

„Mám chvíle, kdy bych přisahal, že jsem slyšel výstřel z pistole,“ pokračoval, nyní Biggles. „Ale je to samozřejmě jenom zvyk…“

„Jen tomu věř!“

Biggles se okamžitě zastavil a zíral upřeně v údivu směrem, odkud zaslechl nějaké zvuky. Algy rovněž zůstal stát, zamžoural očima a prudce otočil hlavu, jako kdyby mu někdo byl zasadil ránu do tváře.

„Zdá se, že to nebyl přelud, nýbrž skutečnost,“ zašeptal tiše Biggles. „Bdím či sním, Algy?“

„Táhni, klacku, a pěkně rychle,“ zahoukl na ně hrubý nosní hlas se silným americkým přízvukem. Stál tu před nimi vysoký, osmahlý muž, šilhající na jedno oko, všecek zďobaný od neštovic, a aby dodal svým slovům více důrazu, učinil krok dopředu. V ruce visící podél boku držel plochou, podezřele vyhlížející automatickou pistoli.

„Tak slyšeli jste nebo ne?“ pokračoval se zlověstným pohledem.

„Ano, slyšel jsem vás,“ odpověděl rychle Biggles, dívaje se se zájmem na muže, „ale – nemýlíte se trochu? Jsme zde totiž v Anglii, přítelíčku, a ne v Americe, a máme vlastní způsoby, jak naložiti se zákeřníky, kterémužto řemeslu se patrně teprve chcete učiti. Hledáte-li peníze, špatně dopadnete, protože žádných nemám.“

„Poslyšte, mluvíte vlastně se mnou?“ odsekl muž. „Jděte odkud jste přišli! Rychle, rychle! Nikdo vás sem nezval!“

Biggles pohleděl chladně na Američana a usedl klidně na kamennou zídku podél cesty. „Promluvme si s tím pánem,“ pravil zdvořile, a Algy, který slýchal již dříve toto zabarvení hlasu, se instinktivně zachvěl, neboť věděl, co bude následovat.

„Nic se mnou nebudete promlouvat. Zmizet, zmizet, chlapečku, pryč odtud!“

Biggles si zhluboka oddechl.

„Vidím, že nás máte – jak tomu říkáte? – za pobudy,“ pravil tiše. „Pojďme, Algy. A zde je malý dárek pro vás,“ dodal jako někdo, kdo si dodatečně vzpomněl a chce někoho podarovat. Obrátil se k útočníkovi a levou rukou hodil do vzduchu oblásek právě nad hlavu muže.

Byl to nesmírně starý trik, ale jako vždy se podařil.

Oči muže sledovaly instinktivně let oblásku. Učinil krok stranou, aby se kamenu vyhnul a nechal jej dopadnout na zem. Ale právě ve chvíli, kdy pozvedl oci, rozmáchl se Biggles pravicí a mrštil po muži velkým, ostrým kamenem, který vzal ze zídky. Mířil dobře, neboť ho zasáhl pěkně naplno mezi oči.

Biggles sledoval se zaťatými pěstmi let kamene, načež vzpřímil a zabručel vzteklou poznámku. Muž slabě zachroptěl a klesl omráčen k jeho nohám. Automatická pistole vypadla z jeho bezvládné ruky. Biggles se rychle sklonil, zvedl ji a vsunul do kapsy.

„Hrom do škopku, snad jsi ho nezabil?“ zahoukl Algy, míře k padlému rychlými kroky a hledě vyděšeně na proužek krve, vytékající z tržné rány na čele mužově.

„Ne, není mrtev!“ odsekl netrpělivě Biggles, zsinalý zlostí. „A co konečně na tom? Myslíš, že jsem se po leta probíjel ve světě proto, abych nyní doma dal ze sebe udělat terč pro něčí střely? Ani mi nenapadne. Bylo by smutné, kdybych se nedovedl sám ubrániti, když jsem po leta bojoval proti nepřátelům britského království, riskuje své cenné mládí. Nechápu to vůbec; zde není něco v pořádku. Doufám, že papa Dick je zdráv a vesel – pojď, podíváme se.“ Nestaraje se již více o padlého zákeřníka, ubíhal Biggles rychle k domu.

S Algym v patách doběhl k hlavnímu vchodu a hlasitě burcovali dům starodávným zvonkem. Nikdo neodpovídal. Zatáhli tedy opět za šňůru.

„Copak tu není nikdo doma?“ rozkřikl se Biggles.

Zamřížované okno nad nimi zavrzlo, pohlédli vzhůru, a Biggles vykřikl. Mířila na ně totiž hlaveň lovecké pušky. V polostínu pokoje rozeznali obličej, jehož brada byla pokryta šedým vousem.

„Haló, nestřílej! To jsem já, strýče Dicku!“ volal Biggles, krče se.

„Na zem, jinak střelím!“ volal pohotově papa Dick. „Již jdu dolů.“ Přibouchl okno, a Biggles se položil, jak byl dlouhý, na písčitou cestičku. Algy vedle něho.

„Když papa Dick nařídil, abych lehl na zem, tedy ležím na zemi. Věř mi, on není blázen,“ pravil tiše a jaksi starostlivě Biggles.

Algy se usmál. „Obrázek dvou mladých mužů při návštěvě strýce na venkově,“ chechtal se. „Jsem sice trochu potřeštěný, ale myslím, že je to po prvé, co si to uvědomuji. Chodíš-li takto navštěvovat své strýce, měls mne tedy aspoň upozorniti, abych si vzal s sebou pracovní šaty. Tohle je totiž můj nejlepší oblek, co mám na sobě.“

Rachocení řetízku a odsouvání závor uvnitř za dveřmi ho umlčelo. Velká dubová kovaná vrata se otevřela jen na několik centimetrů a dvě hluboké oči hleděly skrze skulinu.

„Rychle, šup sem!“ zvolal starý muž a otevřel dokořán dveře.

Oba letci přeskočili rychle práh, a když za nimi zapadla vrata, zaslechli zvenčí ostrý třesk a temný náraz dopadnuvší kulky. Algy zakopl a padl jak dlouhý a široký na medvědí kůži na zemi, ačkoli se mocně namáhal udržeti se na nohou.

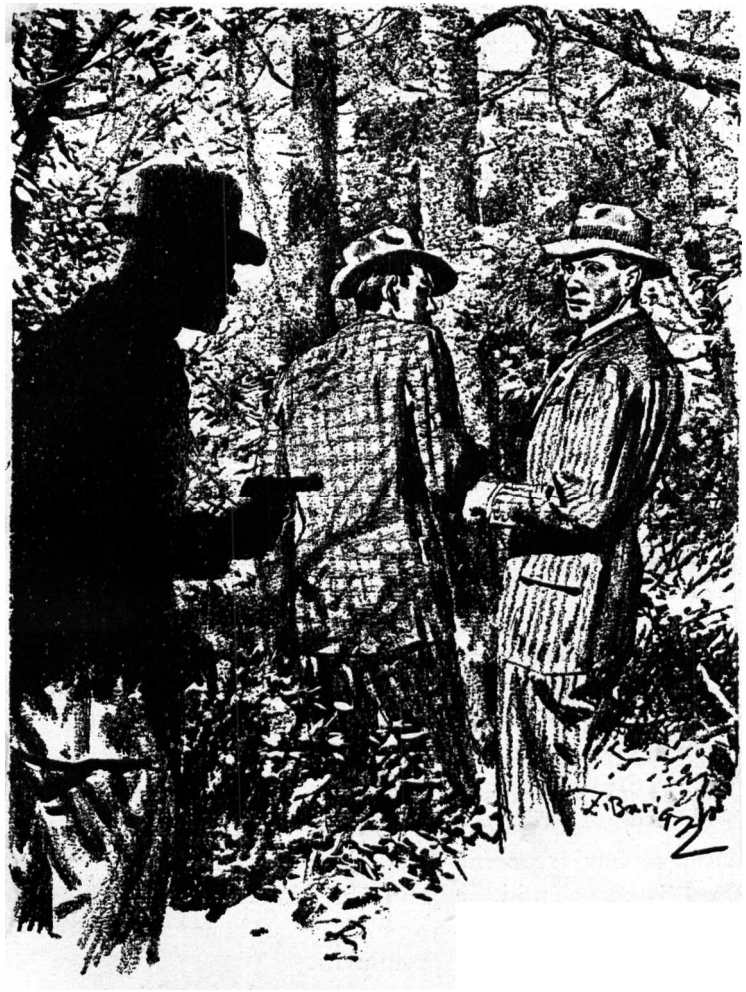
„Cožpak nemůžeš hladce přistat bez nárazu?“ zasmál se Biggles.

Algy zastenal. „Takto tedy zpravidla navštěvuješ svého strýce?“ bručel zvedaje se a tra si koleno.

Ale Biggles se již obrátil k staršímu muži, jenž zasouval ochrannou závoru. „Co se to tu, strýčku Dicku, děje?“ zvolal všecek udiven. „Cožpak jsi toto místo proměnil v blázinec? Copak tvé koleno, Algy, to nic neznamená, zde je strýc Dick – papa Dick, tu je Algy – muž, který si to dovedl zaříditi – přežil válku spíše proto, že měl více štěstí než rozumu.“

Algy pohlédl do zdravého, větrem ošlehaného obličeje, v němž vesele zářily vlídné modré oči. „Těší mne, že jsem vás poznal,“ pravil. „Zdá se, že jsme přišli v nějaké pohnuté chvíli.“

Muž v ruce držel plochou, podezřele vyhlížející automatickou bambitku…

„Nemohli jste přijíti ve vhodnější okamžik,“ odpověděl rychle starý cestovatel. „Potřebuji rozhodně pomoci. Tam venku jsou nějací pánové…“

„Kteří ohrožují občany revolverem,“ vyhrkl Biggles.

„Jak to víš?“

„Jeden z nich to s námi chtěl zkusit.“

„Lump! Ničema! Bídák! A co jste udělali?“

„Praštil jsem ho půlkou cihly mezi oči!“

„To je znamenité,“ zvolal nadšeně starý pán. „Měl asi radost. Ale máte jistě hlad. Pojďte a pojezte něco, budu vám při jídle všecko vypravovati!“

„Snad tomu všemu ani nebudete chtít věřit,“ pokračoval Dick, když usedli na židle ve staré, dubovým dřevem obkládané jídelně k vydatné hostině, sestávající ze studené hovězí pečeně a nakládané zeleniny. „Především jste jistě pochopili, že jsem obléhán.“

Biggles by byl skoro spolkl celou konservovanou cibulku, když se snažil promluviti.

„Obléhán?“ podařilo se mu konečně vypravit ze sebe. „Kým?…“

„Počkej chvíli, nebuď tak netrpělivý,“ přerušil ho Dick.

„Doufám, že nebude nutno jich použiti, ale učinil jsem svá opatření. Přinesl jsem sem ze zbrojní síně všechny zbraně, které tam jen byly. Čas od času vystřelím z některého okna. Z této pušky na slony zde nalevo, abych si tak nepřítele udržel od těla.“

Oba letci sledovali jeho pohled na zeď, o kterou byla opřena celá řada lesknoucích se kovových hlavní. Byly tu Sharpovy rychlopalné ručnice, z nichž dvě byly dvanáctky, opakovací pistole o ráži 0.410 a puška na slony, vedle níž ručnice dvaadvacítka byla směšnou hračkou.

„Proč, pro pána krále, nezavoláš policii?“ zvolal nesmírně udiveně Biggles.

„To by nebylo zhola nic platno,“ odpověděl papa Dick vážně. „Oni totiž všude přeřezali telefonní dráty. Ale povím vám celou historku, budete-Ii naslouchati.“

„Pokračuj, strýčku! Již tě nebudu přerušovat“, pravil Biggles na omluvu.

Starý badatel plnil si pěkně pracovanou dřevěnou dýmku, a když dokončil tuto práci k své spokojenosti, jal se pokracovati:

„Historie začala vlastně před několika roky. Jak víš, trávil jsem svůj život badáním v odlehlých koutech světa, hlavně však v Jižní Americe. Dlouho jsem byl přesvědčen, že Inkové – velké kraje, které tehdy obývali, jsou dnes Bolivie a Peru – sídlili mnohem dál na východ, než se všeobecně míní. Důvody, proč jsem tak smýšlel, netřeba teď uváděti. Když jsem byl pak jednou v Anglii a přednášel o tom v jedné londýnské společnosti, byl jsem – k své největší zlosti – považován za blázna. Všechen tisk se mi svorně posmíval, což mne velice zlobilo, tím spíše, že žádný z mých kritiků onu zemi vůbec ani neviděl.

Abych tedy stručně vylíčil celou tu dlouhou historii, vrátil jsem se do Matto Grosso, kterážto provincie zabírá největší část území Brasilie a táhne se na západ až k Andám, jsa odhodlán hledat důkazy. A skutečně jsem je také nalezl, a nalezl jsem jich víc, než jsem předpokládal.“

Starý badatel pak dramaticky pokračoval: „Šel jsem po stopách pokladu Atahuallpova,“ zašeptal tajemně, „ohromného pokladu zlata a drahých kamenů, který vleklo tisíce zbožných kněží do Cuzca, jako výkupné za Atahuallpu, svého krále, jenž byl vězněm Španěla Pizarra. Jistěže znáte ten příběh, jak Pizarro chladnokrevně zavraždil vězně. Domyslíte si, že kněží, když se dověděli tuto zprávu, vrátili se a ukryli svůj poklad tak důkladně, že nebyl nikdy nalezen. Tisíce pokusů, které byly podniknuty, aby byl vypátrán, selhaly. Není však pochyby, že tento poklad existuje, ale musím doznati, že jsem to nevěřil, ani když jsem nalezl své první vodítko.“

„Co to bylo?“ tázal se bezděčně Biggles.

Strýc Dick vstal, prošel pokojem, otevřel zásuvku jednoho stolu a vrátil se s hrubým, podélným kusem kovu, který hodil na stůl, takže vydal dutý zvuk. „Zlato“, pravil klidně, „čisté zlato, a nalezl jsem je na místě, kde odborníci – tak zvaní odborníci – tvrdili, že žádní Inkové nikdy nesídlili. Šel jsem po stopě a nalezl jsem ještě jiné věci. Musím doznati, že jsem byl velice překvapen, neboť jsem se vždycky domníval, stejně jako Mr. Prodgers, věhlasný andský badatel, že poklad je severněji, v Ecuadoru.“

Dříve než opět promluvil, hleděl Dick dlouze a pátravě před sebe do zahrady, nehrozí-li nikde žádné nebezpečí.

„Měl jsem s sebou nešťastnou náhodou bandu špatných nosičů. V Brasilii si můžeš jen velmi těžko opatřiti nosice, a dostaneš-li je, jsou ke

všemu ještě velmi nespolehliví. Měl jsem čtyři muže: černocha, dva míšence černošsko-brasilské a míšence Indiána Brasilce, jenž se nazýval Filip Nunez. Ten byl ze všech nejhorší: zbabělec, zloděj a lhář. – Je tady někde venku v parku, myslím.“

„Zastřelíme ho tedy,“ navrhl hned prakticky Biggles.

„To je nemožné,“ prohlásil Dick. „Považoval bych to za vraždu. Jak bychom zodpověděli policii nález mrtvého těla v zahradě?“

„Hm, máš vlastně pravdu,“ souhlasil nerad Biggles.

„Ti lumpové,“ pokračoval Dick, „zvětřili, co jsem nalezl, a opustili mne; vzali s sebou veškeru mou výzbroj, potraviny a zásoby. Inu – nechci vás nudit povídáním o hrozných útrapách své zpáteční cesty a jak mne nalezl polonahého a hladem zmírajícího jeden domorodý sběratel šťávy gumovníku, jak mne dopravil na své kanoi dolů po řece a pak dále do Manáosu, onoho velkého města na Amazonce.“

„Představte si můj údiv, když jsem tam nalezl expedici připravenou právě k odchodu, aby hledala poklad! Vedl ji – prosím! – Filip Nunez, můj bývalý nosič a americký pobuda, jenž se vlastně jmenuje Silas Blattner. Byl jsem příliš nemocen, ležel jsem a měl horečku, nemohl jsem tedy nic podniknouti. Když jsem pak již byl v rekonvalescenci, vrátila se expedice s nepořízenou. Nic nenalezla, a to z toho důvodu, že Filip, ačkoli znal přibližně kraj, přece neznal přesně místo. To bylo asi tak, jako kdyby v hromadě sena hledali jehlu. Nejdříve jsem se z toho radoval, ale ne dlouho, neboť brzy jsem postřehl, že mne chtějí unésti, aby ze mne vynutili mé tajemství.

Chtěl jsem si sestaviti jinou výpravu, ale brzy jsem shledal, že je to vyloučeno. Kromě toho ti lidé, které jsem najal, byli ihned podplaceni mými protivníky, aby jim prozradili mé plány. Bylo jasno, že bych si nebyl ani okamžik jist životem, jakmile bych se odvážil vzdáliti se daleko od civilisovaných krajů. A skutečně došlo to tak daleko. Bylo to zoufalé, ale nezbylo mně než prchnout ze země. Tak daleko jsem to dopracoval a nestydím se to přiznati.

Dlouho jsem přemítal, jak si to ta banda – není to skutečně nic jiného než banda – zařídila, aby měla dostatek peněz k úhradě cestovních nákladů. Pracoval jsem však jejich metodami – to jest: počal jsem trochu podpláceti – a přišel jsem na to, že Nunez má za sebou dva z nejbohatších mužů Brasilie. Ti dva měli v rukou veškerý obchod pryží z celého horního toku Amazonky, což je jedno z největších

průmyslových odvětví, a z toho důvodu jsou tam nazýváni gumovými králi. Nehledě k pokladu, nenáviděli mne i osobně, protože věděli, že znám okolnosti, za kterých musí pracovati sběrači gumovníkové šťávy – okolnosti, jež se rovnají nejhoršímu otroctví.

Zaslal jsem ti tedy telegram z Marseille, kterým jsem ti sdělil, že jsem na zpáteční cestě domů, a pak jsem přijel sem. Dovedeš si představiti můj nehorázný údiv, když. jsem za týden uviděl Blattnera a Nuneza tady v parku. Jen taktak, že jsem jim unikl a dostal se zpět do domu. Snažil jsem se dovolat se policie, ale shledal jsem, že telefonní dráty jsou přestříhány. Potom na mne v noci útočili okny, ale okna v přízemí jsem zajistil hřebíky a připravil k nim své pušky. Jsem člověk, který má jen malé požadavky, a to málo služebnictva, co jsem měl, domnívalo se patrně, že to nemám v hlavě docela v pořádku. Brzy mne sloužící opustili. Nechal jsem je všechny odejiti – nestálo za to vysvětlovat jim celou historii. Takový je tedy okamžitý stav věcí. Jsem zde zcela sám s těmi padouchy v parku. Nyní pochopíš, mohl-li jsem se odvážit vyjiti ven a žádat policii o ochranu. Zmizeli by, kdyby se policie objevila, a vrátili se hned, jakmile by odešla. Co mohu dělat? Nemohu jim nic nařídit, protože jim za to nemohu nic slíbiti.“

Stařec se odmlčel a zamžikal očima.

„Snažil jsem se ovšem prchnouti, opustit dům, ale po každé jsem se musel probojovávat zpět, protože ti vagabundi neváhají použiti svých zbraní. Tak to tedy vypadá,“ skončil starý pán s ironickým úsměvem.

„Nu, kdyby mně byl někdo jiný než ty vypravoval tuhle událost,“ prohlásil rozhodně Biggles, „řekl bych mu, že má švába na mozku, ale protože tě znám, mohu říci, že jsem rád, že jsme se sem odebrali a že ti můžeme být nápomocni. Doufám, že to nějak urovnáme! Co o tom soudíš, Algy?“

„Jsem téhož názoru,“ přizvukoval odhodlaně Algy. „Ale co zamýšlíš dělat, strýčku?“

„Je těžko říci, co lze v takovém případě dělat,“ přiznával upřímně Dick. „Nejsem sice vyhnán ze svého domu, ale současně je mi hůře než kočce na stromě, pod nímž sedí terrier.“

Biggles přitakal. „Myslím, že máš pravdu,“ přisvědcoval. „Podle mého názoru musíme vyjít ven a dát těm lumpům pěknou dávku jejich vlastní medicíny. Ale jak říkáš, mohlo by to vyvolat nepříjemnosti. V

opačném případě musel by ses tedy odebrati pryč a skrýti se. Odtáhli by patrně, kdyby na to přišli, že jsi zmizel.“

„Ano, ale jistě by mne sledovali, a obléhání by se jen zase opakovalo jinde. Nejlépe by bylo, uniknouti jim úplně a vrátiti se do Jižní Ameriky, zatím co by mne zde hledali.“

„Do Jižní Ameriky?“ opakoval Biggles trhnuv sebou.

„Ovšem! Co jiného? Já jsem se přece nerozhodl nechat svého pátrání k vůli bandě zákeřníků.“

„Vrátiti se zpět do nepřátelského tábora považuji za divoký nápad,“ pravil tiše a nejistě Biggles.

„Mám tam přátele i nepřátele,“ odpověděl Dick.

„Inu, činí-li ti to potěšení – ale já bych toho přece jen zanechal být tebou,“ upozorňoval Biggles. „Máš konečně peněz dost, a proč tedy riskovat ještě ránu nožem do zad?“

Starý pán trhl rameny. „Neláká mne hodnota pokladu, Bigglesi, běží o jeho historickou cenu, a ta je obrovská.“

„Chápu,“ odpověděl pomalu Biggles. „Jsi-li tedy rozhodnut se tam vrátit, nutno pomýšleti na to, jak se dostat co nejrychleji odtud, jak se zmocniti pokladu a jak se zase vrátit.“

„Ano, tak, tak!“

„Nepomyslil jsi nikdy na letadlo?“ tázal se po chvíli Biggles.

Tentokráte trhl sebou Dick. „Ne, nepomyslil,“ odpověděl pevně. „Skutečně, nikdy jsem na to nepomyslil! Domníval ses jen na okamžik, že bych riskoval vaz v tak bláznivém vehiklu, jako je letadlo?“

„To byla chyba,“ opáčil Biggles, zamračiv se. „Nemohu pochopit lidi tvého druhu. Vystavuješ se nejodvážnějším nebezpečím s poblázněnými domorodci, jedovatými hady, šelmami, horečkou a bůhví čemu ještě a přece couváš před nejbezpečnějším druhem cestování.“

„Ale…“

„Žádné ale,“ přerušil ho Biggles. „Zdá se mi, že nemáš moc velký výběr, nechceš-li zde být zavražděn!“

„Na mou duši – zdá se mi to být jediným východiskem.“

„Tak vidíš. Proto odletíme.“

„Kam odletíme?“ tázal se rozpačitě Dick.

„Do Liverpoolu, myslím, nebo tam, kde se chceš naloditi. Dojde-li však k tomu, nechápu, proč bys celou tu cestu nemohl vykonati v letadle, kromě přeletu Atlantiku, samozřejmě.“

„Ach Bože, člověče, blázníš?“

„Nu, proč ne?“

„Co s Atlantikem?“

„K čertu s Atlantikem! Nelétám přes žádné oceány, a proto si nemusíš s tím dělat starosti. Můžeme odletět do Liverpoolu, poslat letadlo do Ameriky a plout rovněž lodí. Na druhé straně si zase vezmeme naši výzbroj.“

„Proč říkáš, my?“

„My tři! Kdopak jiný?“

„Vy byste chtěli s sebou?“

„Ovšem, že bychom letěli s sebou. Vždyť jsem právě říkal Algymu cestou sem, že mne nudí tohle povalování. Tvůj plán se mi zdá býti zajímavým.“

„Nevím, jak na to,“ pravil tiše Dick, jaksi nejistě. „Myslím, že by bylo nejlépe, kdybyste vypracovali program celé cesty. Potom zasedneme ke konferenci u zeleného stolu, a já rozhodnu, můžeme-li to tak provésti. Co tomu říkáš?“

„Dobrá. Ale nejdříve mi povíš něco o Matěji Grošo.“

„Matto Grosso se říká!“

„Promiň. Nuže tedy, vypravuj něco, abychom si my dva, Algy a já, mohli učiniti pojem, kterého druhu letadla by bylo nejlépe použiti.“

„Nu dobrá. Ale pojďme vypiti kávu do kuřáckého salonu. Je tam atlas, a okna dovolují lepší výhled v případě, že by se naši obléhatelé chtěli pokusit o nějakou hloupost.“

„Nepovažovali by to za takovou hloupost, kdyby ji provedli,“ bručel Biggles, mračе se, když odcházeli do dlouhé, nízké, dubovým dřevem vykládané síně, které se používalo jako kuřáckého salonu.

KAPITOLA DRUHÁ

DICK VYPRAVUJE

„Matto Grosso,“ počal Dick, když si udělali pohodlí, „je brasilská provincie. Dnes je to skoro celý ohromný střed jihoamerického kontinentu. Na severu je Amazonka, na západě jsou Kordillery andského pohoří a na jihu jiná obrovská oblast dosud neprobádaná. Je velice těžké popsati ciferně rozlohu této oblasti. Brasilie, jak víte, je větší než Spojené státy severoamerické s největší částí Evropy dohromady. Představte si, co to znamená! Anglie zabírá plochu přes 50.000 čtverečních mil, Brasilie 3¼ milionů čtverečních mil. Matto Grosso zabírá skoro milion čtverečních mil, což znamená, že je skoro dvacetkrát větší než Anglie, a kromě několika málo bezvýznamných míst je dosud neprobadatelná. Je to dosud nejdivočejší a nejneznámější země na světě. Mnoho bezejmenných hor činí vysoko k nebi, četné obrovské řeky protínají zemi, a proti nim je Temže ubohým příkopem. Velkolepost země je uchvacující. Je to země otevřených plání a lesů, často větších než Spojená království, obydlených divokými kmeny, z nichž některé dosud neviděly bělocha. Plocha této země se neměří na míle nebo stovky mil, nýbrž na tisíce mil a měsíce cesty. Je to chudá a přece tak bohatá země, chudá na produkci jedlých rostlin a živočichů, ale bohatá na minerály. Je tam zlato, stříbro, platina, rtuť, zinek, olovo, železo, měď, nemluvě o diamantech, rubínech a jiných drahých kamenech, avšak vzhledem k potížím pracovním a zásobovacím zůstávají její produkty skoro nedotčeny. V lesích je plno cenného užitkového dříví, které zde zůstává ležet z téhož důvodu. Největší bohatství země plyne ze šťávy gumovníku, která jak víte, se sbírá se stromů. Gumovníkům se daří poblíže břehů řek, které jsou jedinými cestami.“

„Jaké je tam podnebí?“ tázal se Biggles se zájmem.

„Na vysočinách bývá v noci zima, ale v tropech jsou dny obvykle velice parné. Lijavce a větry, jakých my zde v zemi neznáme, ženou se zemí v době dešťů.“

„Nejsou tam šelmy – lvi nebo tak podobně?“ tázal se neklidně Algy.

Dick se smál. „Žádní lvi tam nejsou,“ pravil. „Snad jaguár je jediná kočkovitá šelma, které se třeba obávati. Je tam ovšem mnoho jiných divokých, prazvláštních zvířat, která však nejsou nebezpečná. Řeky jsou plné krokodilů a na četných místech se vyskytují *pirhanas.*“

„Co je to?“ tázal se Biggles.

Dick hleděl chvíli vážně před sebe. „To jsou malé ryby, tak asi jako sledě, ale snad nejkrvelačnější potvůrky na světě. Táhnou ve velkých houfech, a běda nešťastníku, který se s nimi střetne ve vodě. Mají nesmírně ostré zuby a zakousnou se jako buldog, který chce utrhnout kus toho, do čeho se zahryzl. Je známo, že ohlodaly za několik málo minut maso z lidského nebo zvířecího těla tak dokonale, že zbyla pouze kostra. I brodící se lidé byli napadeni a zemřeli vykrvácením, než se jim podařilo učiniti pouze několik málo kroků ku břehu. Člověk musí vidět, s jakou lačností napadají kořist, aby takové dravosti vůbec uvěřil. Jediná kapka krve ve vodě sežene všechny pirhany na míle daleko, a domorodci se jich bojí více než všech krokodilů a velkých vodních hadů dohromady.“

„Vidím, že tam nebude možno mnoho plovat,“ prohodil s pošklebkem Biggles. „A řekl jsi, že jsou tam hadi?“

„Ano, hady nalezneš všude, jak ve vodě, tak na souši, včetně těch největších na světě. Často jsou až i dvacet stop dlouzí. Mohl bych vám vyprávět zvláštní příhody o hadech,“ pronesl zamyšleně starý badatel.

„To ani nechci; leda že bys mne tím chtěl odvrátit od úmyslu odebrati se tam,“ pronesl Biggles.

„Hadi nestojí skutečně za řeč, člověk si na ně brzy zvykne,“ pokračoval Dick. „Skutečnou metlou je však. hmyz, kromě domorodců ovšem, kteří mají nepříjemný zvyk otravovat své zbraně. Musím se přiznati, že se hmyzu bojím. Je ho mnoho druhů. Existují včely, které nepíchají, ale činí život nesnesitelným proto, že tě stále obletují – máš je v očích, uších, nose, ba i v ústech!“

„Můžeme letět výše než včely,“ poznamenal důvěřivě Biggsles.

„To můžeš, ale budou tě očekávat až přistaneš,“ odpověděl suše Dick. „Mravenci jsou skutečnými ďábly. Vyskytují se všude v nesčetných myriádách, ve všech barvách a velikostech. Někdy lezou v celých kolonách, jindy zase pracují jednotlivě, ale jsou vždy jako zuřiví.

Nevím, kteří jsou horší, zda velké druhy *saubas*, kteří jsoua skoro palec dlouzí a kousají jak čerti, nebo bílí mravenci *cupim*, nejničivější tvorové na světě. Nic není před nimi bezpečno. Odlož večer na zem kabát a klobouk, a ráno z něho máš tisíce malých cárů. Sežerou úplně celý vnitřek stromů a z toho důvodu se v lesích hroutí tak často stromy. Na mravence nesmíš nikdy zapomínat, Bigglesi – ostatně oni ti ani neposkytnou příležitost, abys mohl zapomenout – jsou to skuteční páni země.

Pak tu máme *pium*s, malá zvířátka jako moskyti, kteří ti stříkají jakousi kyselinu do očí, dále *polvoras* – což znamená vlastně „prach“, neboť jsou tak malí jako prášek. Létají v pravém slova smyslu v bilionech a všude tě štípají. Snad ještě horší je malé, hrozné zvířátko, nazývané *carrapato*, ploché, zvící asi špičky tužky. Dovede se obdivuhodně pevně držeti pomocí háčků na nohou. Jeho velkým životním úkolem je vstrčit ti hlavu pod kůži a ssát tvou krev. Nejhorší je, že se ho nemůžeš zbaviti. Když ho odtrhneš, ulomí se hlavička, vnikne do kůže a působí ošklivé vředy. Zbavíš se ho jedině špendlíkem!“

Dick se na chvíli odmlčel, aby účinkovala jeho slova.

„Horšího tam už není nic?“ otázal se Biggles.

„Ah ano,“ odpověděl Dick, ušklíbaje se. „Jsou tam *carrapatinhos*, mladší a činnější bratří *carrapatos*.“

„Nevypravuj mně už o nich nic,“ vyhrkl rychle Biggles.

„Zdá se to být pěkné místečko pro piknik,“ poznamenal suše Algy. „Jaká je jinak země – myslím pokud jde o vhodná místa k přistání.“

„Hm, to je velká otázka,“ odtušil Dick. „Jako ve všech divokých krajích máte tam ode všeho trochu, lesy, bažiny a pláně. Četné kraje musí člověk viděti, aby uvěřil, že něco takového je možné. Celá země je skoro vulkanická. Kdysi tam musely být obrovské sopky s velkými krátery, z nichž se valila láva a popel. Všude nacházíš lávu, obrovské kulaté balvany, někde prazvláštního tvaru; byla to kdysi roztavená skaliska, ale nyní jsou již ztvrdlá. Na některých místech se země již propadla, takže mocná skaliska činí tisíce stop do výše. Bůh ví, co je na jejich vrcholcích. Na četných místech stěny činí přímo z roviny do výše, takže je nemožno vystoupiti nahoru. Na jiných místech vidíme útvary, podobající se kostelům, zámkům a jiným stavbám. Podle mého názoru jsou to pitvorné vrcholky skal, avšak těch několik nesmírně málo lidí,

které tam vystoupili, smýšlí jinak. Plukovník Fawcet například ztrávil leta v této zemi a je pevně přesvědčen, že to jsou trosky zašlé civilisace. Ubožák, nevrátil se ze své poslední cesty. Nyní je skoro jisto, že on a jeho syn Jack byli ve vnitrozemí zabiti divokými kmeny. Zmizeli beze stopy. Dobře vyzbrojená expedice je hledala, neboť chtěla rozluštiti jejich tajemství, ale marně.“

Dick se odmlčel, aby si zase zapálil svou vyhaslou dýmku.

„Řekni mi,“ tázal se Biggles, „máme-li možnost přistati poblíž pokladu. Míním totiž, je-li tam nějaká pláň, nebo velká řeka nebo jezero, kde by mohl přistati hydroavion.“

„Je tam obojí,“ odpověděl rychle Dick. „Břehy nejsou široké ani sto yardů, obvykle hluboké, ale místy mělké. Jsou tam rovněž ostrůvky a místy písčiny. Původní půda kraje je dosti plochá, ale jsou tam skaliska, mravenčí pahorky, místy matto, čili kleť, a lesy.“

„Skaliska a mravenčí pahorky – to je hrozné,“ poznamenal Biggles.

„Obávám se, že jsou místy všude,“ přikyvoval Dick, „ovšem kromě toho je tam spousta místa, kde můžete přistati s letadlem, jen kdybyste věděli kde.“

„To není moc vábné,“ prohodil zamyšleně Biggles.

„Nu, všeobecně řečeno, největší část země, kudy bychom museli letěti, je takového druhu,“ pokračoval Dick.

„Nemohu tvrditi, že bych rozuměl aviatice, ale myslím, že řeky by byly nejbezpečnější místa k přistání, ovšem museli byste dát pozor na vodopády, peřeje a raudaly. V každém případě musíme přeletět řeku, máme-li se dostati aspoň tak daleko, jako je Manáos. Místo nálezu je vzdáleno asi tisíc mil od moře, tak bychom přistali co nejblíže u místa našeho určení s celým nákladem zásob a benzinu. Mohu tam zatelegrafovati svému agentovi, aby nám všecko připravil. Musíš rozuměti: na místě nálezu není nic, naprosto nic, než co jsem vám vypravoval. Nejsou tam vesnice ani osady ani jakákoliv místa, kde bychom dostali něco k jídlu. Neexistuje druh letadel, který by mohl přistati jak na vodě, tak na souši? Zdá se mi, pamatuji se tak trochu, že jsem viděl vyobrazení takového stroje v novinách a… a… jakpak se jmenoval?“

„Hydroavion, obojživelné letadlo,“ pravil Biggles.

„Tak tak, ano,“ pravil Dick. „Měl jsem vám snad také ještě říci, že se poklad nachází na hoře nebo snad v hoře. Musím vám vyprávět, jak jsem na to přišel, a potom si budete moci udělat lepší představu o všem.“

Dick si nacpal dýmku, usadil se trochu níže ve své lenošce, načež pokračoval:

„Zkoumal jsem přítok řeky Madeiry, která je zase přítokem Amazonky. Cestoval jsem ovšem v kanoi. Cestování po souši je někdy spojeno s nepřekonatelnými obtížemi. Měl jsem s sebou čtyři nosiče, jak jsem vám již vypravoval, a byla to pěkná smečka darebů. Vyslechl jsem jejich rozhovor, když se umlouvali, jak mne mají zabiti – a jak se zmocní mé výzbroje. Můžete si tedy jistě představit, že cestování za takových okolností stává se trochu namáhavým. Byli jsme v zajímavé oblasti země. Jestliže se podíváte na mapu této oblasti – jak tu je – uvidíte tam vyznačena horstva. Jsou zpravidla uvedena v mapách o mnoho mil dále, než kde jsou ve skutečnosti. Před mnoha lety jsem došel k přesvědčení, že většina útvarů byla tam kresliči map zaznamenána jen pro ozdobu.

Sel jsem kdysi podél hřebenů takového pohoří a došel jsem k boku příkrého úskalí. Čnělo přibližně asi tisíc stop nad malým vodním tokem, podle něhož jsem se ubíral. Pokud vím, živá duše tam přede mnou nepřišla; nejbližší jsou Indiáni kmene Bororo, kteří v tu dobu měli osadu asi o sto mil severněji. To jsou stěhovavé indiánské kmeny, které se potulují zemí a hledají čas od času nová sídliště.

Takoví Indiáni spálí podrost, přeorají zemi, zasijí svůj manihot nebo žito, a protože tu obvykle začíná již džungle, stěhují se dále na svěžejší místo. Jediným jejich úborem jsou péra papoušků ara nastrkaná do vlasů. Je to úskočná banda, a byl jsem velice rád, že byli ode mne trochu dále. Vyhledával jsem vůbec oblasti, o nichž bylo známo, že do ní nikdy nepřicházejí.

Tehdy jsem překročil velkou průrvu ve skalisku a vykřikl jsem údivem. Spatřil jsem znak, vytesaný do skály, něco podobného, co by asi vyřezal z dlouhé chvíle školák perořízkem do stromu. Podíval jsem se blíže a skoro jsem zajásal, protože to představovalo vycházející slunce, charakteristický znak původu Inků. Byl to tedy konečně doklad mých teorií, že vojsko Inků nebo aspoň jeden jejich voják se dostal daleko na západ. Slídil jsem kolem a hledal další znaky, ale marně. Pak

jsem myslil, že v průrvě samé musím něco nalézti a tak jsem se tam pustil. První věc, o kterou jsem zakopl, byl kus kameninové nádoby, rovněž neklamné znamení přítomnosti Inků. Svítě si zápalkami pronikal jsem dál, a brzy jsem našel měděné kopí. To rozhodlo, neboť Inkové byl jediný národ, který odhalil tajemství míšení mědi, aby byla tvrdá jako ocel.

Jak si domyslíte, pochopil jsem, že jsem na nějaké stopě. Průrva se zatím rozšířila, tvořila sluj, a tam jsem šel pomalu vpřed. Poté jsem spatřil ležeti u svých nohou malý obdélný předmět. Zvedl jsem jej a když jsem ucítil jeho váhu, nepotřeboval jsem se ani dívat, co to je.“ Dick se dramaticky nahnul dopředu.

„Zlato,“ zašeptal, „kus ryzího zlata. Byl to skutečně onen kus zlata, který jsem vám právě ukazoval. Potom jsem se zarazil. Stála tam příkrá zeď, vedoucí se strany na stranu, ze země do stropu, vystavěná pravděpodobně lidskou rukou z velkých kvádrů nespojovaných maltou. Kvádry zapadaly tak pevně do sebe, že nebylo lze mezi ně prostrčiti ani ocel nože. Pouze jedna rasa na světě dovedla takto pracovati – Inkové. V Bolivii a Peru byla spousta těchto zdí a staveb, budovaných týmž způsobem.

Nu, tak to bylo! Co je za zdí? Nevěděl jsem, ale tušil jsem to. Zřejmě takovou mohutnou zeď nevystavěli Inkové jen ze žertu. Chránila něco, co stavitelé chtěli skrýti, a prut zlata, který jsem nalezl, byl dostatečně výmluvným. Zatím co pracovali, nechali asi hlídku u vchodu, a ta ve své roztržitosti nakreslila do skály znak, prozradivši tím bezděky tajemství.

Chvěje se rozčilením, spěchal jsem zpět k východu sluje a dostihl jsem jej právě včas, když jsem rozžehl poslední zápalku. Byl jsem uvnitř dále než jsem se domníval, neboť venku byla již skoro tma. Když jsem dostihl tábora, seznal jsem, že má situace je velmi vážná. Moji lidé se opět bouřili, ale na prvý pohled jsem viděl, že je to horší než obvykle. Filip ke mně přistoupil, zle se na mne mračil a řekl mi, že již nepůjde dále. Že chtějí výplatu a že se vrátí. Dal jsem jim peníze a řekl, že mohou odejiti, kdy jim libo; doufal jsem tajně, že je divocí Indiáni chytí a snědí. Tak jsem zpravidla vyřizoval jejich požadavky a ze zkušenosti jsem dobře věděl, že neodejdou, neboť beze mne jim kynula jen velmi malá naděje, že by se dostali pryč z džungle.

Tu se stala tragická příhoda. Snímal jsem kabát, abych se umyl, ale v té chvíli se protrhla kapsa pod tíhou zlata, neboť vlhké horko zničilo látku. Kus žlutého kovu vypadl na zem. Filip se uprostřed věty zarazil a všecek u vytržení na něj zíral. Poté odtrhl od předmětu oči a pohlédl na mne. Věděl, co to bylo, neboť jsem postřehl záblesk lačnosti a nenávisti v jeho očích. Zvedl jsem to lhostejně, jako by to nebylo nic důležitého, ale to ho nepřesvědčilo. Později jsem ho viděl ve vážném rozhovoru s ostatními.

Byl jsem v pěkné bryndě a uvědomoval jsem si to. Bylo nyní naprosto vyloučeno, abych zboural zeď ve sluji, protože teď mne již moji lidé nespustí s očí. Kdyby věděli, co je za zdí, nebyl bych ani okamžik jist svým životem. Na štěstí nevěděli, kde je ta sluj. Nevěděl jsem, co činiti, ale konečně jsem si zavěsil svou hamaku, visuté lože, jako obvykle stranou od mužů a ulehl jsem, přemítaje o tom všem.

Spal jsem jen na půl oka, jak se říká – dovedl jsem to již dobře. Nebyl jsem nikterak překvapen, když jsem těsně po půlnoci viděl za svitu měsíce tmavý stín plížící se ke mně. Když se přiblížil, viděl jsem, že je to Filip, jehož obličej byl příšerně zohyzděn nožem, který držel v zubech. Předstíraje hluboký spánek, sáhl jsem tiše po revolveru. Čekal jsem, až se připlazil na deset yardů; náhle pak zařvav, vyskočil jsem z lůžka. Prudce vyskočil chtěje utéci jako zbabělec, jímž ostatně byl, ale byl jsem tak rozzuřen, že jsem ho srazil ranou do obličeje. Hrozně zavyl, nůž mu vypadl ze zubů, zvedl se však a prchal za hrozného nářku. Nechal jsem ho – co jsem měl konečně dělat? Nemohl jsem ho tam nikde věznit, a zastřelit muže bylo by mi způsobilo velké nepříjemnosti s brasilskými úřady.

Zaslechl jsem bručení hlasů, když Filip doběhl k ostatním, potom cinkot a nabíjení pušek – moji nosiči trvali totiž na tom, aby dostali zbraně na obranu proti Indiánům. Zahoukl jsem na ně, že zastřelím každého, kdo se mi před úsvitem přiblíží, a protože věděli, že držím slovo, odtáhli reptajíce. Jak si dovedete představit, nespal jsem mnoho zbytek noci, ale k ránu jsem asi přece usnul, protože když jsem otevřel oči, byl již bílý den. Zdálo se mi, že je všude příliš velký klid, neslyšel jsem obvyklé reptání a klení mužů, nakládajících věci do kanoe.

Brzy jsem měl seznati důvod. Odešli, ale to nebylo vše. Byly pryč všechny mé zásoby, všechno, kromě šatů, které jsem měl na sobě. Byl jsem v lese sám, víc jak pět set mil vzdálen od přední stráže civilisace. Nemusím doznávati, že jsem byl na chvíli jako omráčený, neboť jsem si ani na okamžik nezamlčel, co to znamená. Věděl jsem, že mne zradili, a tak tomu skutečně bylo. Očekávala mne smrt vyhladověním nebo tisícerými jinými způsoby. Nemyslete si, že byste si v Brasilii mohli natrhati banánů nebo kokosových ořechů. Těch několik málo jedlých druhů ovoce nebo ořechů, které zde rostou, nachází se ve vrcholcích stromů a tam mohou dosáhnouti pouze ptáci nebo opice. Na každý kus, který spadne, čekají mravenci a okamžitě jej uchvátí.

K velkému svému štěstí měl jsem v kapse udici, kterou jsem si vzal minulého dne s sebou pro případ, že bych v řece uviděl ryby. Uřízl jsem si bambus, jenž mi měl sloužiti za prut, a použiv kousku sušenky – kterou jsem si rovněž zcela náhodně vzal minulého dne sebou – jako vnadidla, brzy jsem vytáhl na břeh desetiliberní rybu, která je tam známa pod jménem *pinlado.*

Jistě uvěříte, že má dobrodružství ze zbytku této cesty, která trvala skoro šest měsíců, by vyplnila celou knihu. Horečka a hlad – často jsem po několik dnů nedal nic do úst – mne tak zřídily, že jsem nebyl zrovna pěknou lidskou ukázkou, když mne nalezl jeden sběratel gumy a odvlékl mne do své chýše. Jakmile jsem byl schopen postaviti se na nohy, šel jsem pomalu po proudu do Manáosu. Tam, jak jsem vám již vypravoval, dostal jsem jinou ránu, když jsem přišel na to, že moji bývalí nosiči a dva Američané, Blattner a jeho druh Steinburg, se vydávají právě na cestu za pokladem. Nenašli jej a – další víte. Nyní jde o to, co podniknout dále," končil Dick, opřev se nazad a sahaje opět po svém tabákovém pytlíku.

Biggles několik minut vážně přemýšlel. „Upřímně řečeno, nevidím důvodu, proč bychom neměli podniknouti tuto cestu na Mater Crater…"

„Matto Grosso," opravil ho opět Dick.

„Promiň. Hm, tedy nevidím důvodu, proč by se neměla podniknout v letadle, ale stála by spoustu peněz."

„To by stála tak jako tak," prohlásil Dick; „Při své poslední cestě jsem vydal tisíc liber jen za výstroj. Musel jsem nosičům platiti libru šterlingů denně, stravovat je, a v pustině se váha stravy platí zlatem."

„Nu, tedy dobrá,“ pravil Biggles. „Chceš-li nést výlohy, řeknu ti, co chci činiti! Až se setmí, odešel bych odtud a nechal bych ti tu Algyho k hájení pevnosti – jak se říká. Vystavíš mi šek na tvou banku a dáš mi nějaké peníze na výlohy, načež koupím čtyřsedadlový hydroavion a za zbytek nakoupím výzbroj a zásoby. Pak se poohlédnu po Smythovi – to byl můj mechanik ve Francii – možná, že šel s námi. Myslím, že ho nebudu muset moc přemlouvati. Pošlu stroj do New Yorku nákladní lodí a Smyth pojede s ním. Pak se sem vrátím v najatém letadle, přiletím za úsvitu a nasedneme na velké louce tam na konci zahrady. Doufám, že budu za týden zpět. Datum stanovíme později.“

Biggles se na chvíli zamyslel, než pokračoval:

„V noci před mým příletem se ty a Algy odtud vytratíte pod ochranou tmy a budete hlídat a vyčkávat na pokraji pole. Sotva se kola mého letadla dotknou země, vyskočíte a pospíšíte ke mně. Za každou cenu musíte býti na palubě a pryč dříve, než Silas a jeho druh pochopí, oč jde. Velká výhoda letadla spočívá v tom, že nemohou věděti, kterým směrem jsme se dali. Jakmile budeme jednou ve vzduchu, poletíme rovnou do Liverpoolu, odevzdáme stroj a vstoupíme na palubu lodi plující do Ameriky. Až tam dorazíme, vezmeme náš stroj a poletíme podél východního pobřeží Jižní Ameriky směrem do Manáosu. Ty, Dicku, můžeš z Liverpoolu telegrafovat svému agentu, aby někde uskladnil pohonné látky a konservované potraviny. Nu, co tomu říkáš?“

„To se mi líbí,“ souhlasil Algy.

„Ano, vy mládenci tomu rozumíte lépe, než já, a rád se svěřím vašim rukám,“ pravil Dick. „Je třeba ještě vyřídit různé formality, poněvadž do cizí země nelze jen tak vpadnout bez povolení.“

„To přenecháme tobě,“ odpověděl hbitě Biggles. „Znáš to už všechno a můžeš to zatím zařídit, než my se dohodneme o stroji.“

„Výborně,“ souhlasil Dick s rozjasněnýma očima. „Budu mít ohromnou radost, když se mi podaří ty darebáky přelstít. Kdy hodláte startovat?“

„Dnes v noci. Rozhodli jsme se k tomu a nesmíme ztrácet čas. Čím dříve začneme, tím líp, a ostatně si myslím, že už brzy budeš hotov se svou zásobou potravin.“

„To se mi hodí,“ přikývl Algy. „Z Liverpoolu mohu zatelegrafovat domů, že jsem si udělal dovolenou a že se vrátím tehdy, až mne zase uvidí doma.“

„To je skutečně ta nejrozumnější věc, kterou byste jim mohl oznámit,“ ušklíbl se Dick. „Doufám ale, že si oba nemyslíte, že to bude pouhý výlet. Zná-li někdo jižní Ameriku tak jako já, ví dobře, že nás očekávají rušné doby.“

Přesto si ale ani nepomyslel na to, jak rušné doby to budou.

KAPITOLA TŘETÍ

BOJ

Starobylé hodiny v hale odbily právě deset, když Biggles odstrčil židli, vstal a zapjal si kabát.

„Nuže," pravil, „chtěl bych odejiti dříve než vyjde měsíc. Dnes to bude nejhorší."

Dick pohlédl starostlivě na svého synovce. Nejraději by ho byl odvrátil od toho odvážného úmyslu, který ho mohl státi život. „Pro Boha, buď opatrný," varoval ho, „a nepodceňuj ty darebáky venku. Jsou z Ameriky zvyklí používati zbraně a nezarazí se před ničím, chtějí-li dosáhnouti svého cíle."

Biggles se zamračil. „Jestliže se odváží nějaké hrubosti, oplatím jim stejnou mincí," odpověděl krátce. „Vy zde však budete muset čeliti horší situaci," dodal ještě. Nasadil si klobouk a ohrnul límec kabátu. „Algy ti může doplňovat zásoby tím, že se v noci vkrade do zahrady pro ovoce a zeleninu."

„Ano, to by snad šlo," přisvědčoval Dick. „Ale jak se chceš dostat z domu?"

„Oknem v kuchyni," odpověděl Biggles. „Prohlédl jsem si to vše dobře a myslím, že to tak bude nejlépe. Přečnívá tam jen malý kousek stáje, a mohu tedy skočit do bezové houštiny."

„A co zbraně?" otázal se Dick.

Biggles nejisté zavrtěl hlavou. „Bude lépe, půjdu-li bez nich. Nechci ostatně střelné zbraně," odpověděl.

„Proč?"

Kdyby došlo ke rvačce, snadno bych mohl použít pistole a pak by se do celé věci jistě vložila policie. A kdybych snad náhodou Brasilce zabil, sotva bychom se pak dostali do Brasilie. Ti by mi pěkně zatopili."

„Dělej, jak myslíš," souhlasil Dick. „Vlastně máš pravdu. Tedy sbohem, brachu, a dej na sebe pozor! Očekáváme tě ode dneška za týden, za úsvitu u křoví na velké louce."

„Dobrá," odpověděl Biggles snaže se otevříti hřeby zajištěné okno co nejtišeji, k čemuž použil pohrabáče jako páčidla.

Potom hleděl dlouho a tiše do tmy. „Zdá se, že je všude klid,“ zašeptal, přehodiv jednu nohu přes římsu. „Nazdar Dicku, nazdar Algy,“ pravil tiše a za okamžik zmizel ve tmě.

Na pokraji křoví se zastavil a pozorně naslouchal než přešel cestu k protějšímu křovisku. Pohlédl vzhůru. Několik málo hvězd matně svítilo, a ač měsíc dosud nevyšel, bylo přece dosti vidět, takže se nemusel obávati, že narazí na nějakou překážku. Pomalu a nesmírně opatrně rozhrnul křoví a vyhlížel. Nikde nebylo vidět ani živé duše. Jen sova houkala v blízkém křovisku.

Rychle, ale tiše přeběhl přes cestu. Když ho opět skrylo temné křoví, zůstal stát jako přimražen. Viděl dobře? Zahlédl nějaký pohyb tam dále ve křoví, či ne? Nebyl si tím jist, neboť věděl, že představivost v noci, hlavně jsou-li nervy napjaté, dovede zahrát nejrozmanitější kousky.

Náhle nedaleko zapraskala větévka, a tu již věděl, že se nemýlil. Ačkoli byl odvážný, přece jen mu zabušilo srdce trochu prudčeji a v očích se mu objevily blesky jako tenkrát, když hleděl na mušku dvouhlavňové pušky na sedadle svého Velblouda.

Tři muži se vyřítili z lesika a v běhu jeden po nich střílel…

„Zdá se, že se Dick nemýlil,“ pomyslil si. „Nepřítel hlídá dobře.“

Maje levou ruku napřaženu, aby na něco nenarazil, plížil se několik kroků dál. Opět zapraskala větévka, nyní již blíže. Zůstal stát jako přimražen, zíraje upřeně do tmy a snaže se vystihnouti směr, odkud přicházel zvuk. Domníval se, že to bylo zprava, avšak o okamžik později zašumělo křoví nalevo, a Biggles pocítil na ruce horký dech. Zdálo se, že jeho odchod byl přece zpozorován, a nyní mu byl nepřítel v patách.

Stiskl zuřivě rty, jak činíval vždy, hrozilo-li mu nebezpečí. Instinktivně cítil, že se nyní něco stane a nemýlil se. Prudké světlo baterky oslnivě zazářilo tmou, opsalo rychle malý oblouk a utkvělo na něm. Okamžitě klesl v kolenou, přikrčiv se právě včas. Něco těžkého zahvízdlo vzduchem nad jeho hlavou. Uskočil obratně stranou jako kočka a vrazil hlavou do těla, jež se před ním objevilo. Jednal bleskurychle. Zasadil muži prudkou ránu do žaludku. Útočník se zhroutil za hrozného stenání a při pádu se svezl Bigglesovi po nohou.

Avšak starý válečný.pilot myslil a jednal tak, jak ho tomu naučily bitvy ve vzduchu, a proto se již nezdržoval ani chvíli.

Zanechav veškeré opatrnosti vymrštil se jako šíp z křoví, vyhýbaje se a kličkuje jako plaché zvíře. Zaslechl silný výbuch revolveru, uviděl opodál zákmit plamene, a letící kulka hvizdla křovím nad jeho hlavou.

„Je to jako za minulých časů," řekl si tiše, když vystoupil na druhé straně z křoví a utíkal podél něho. Po několik minut slyšel hluk pronásledovatelů: křičeli, kleli a drali se křovím. Opět zarachotila rána z revolveru. Zasmál se, když v odpověď zaslechl hrozný výkřik, varující střelce, aby se dřív podíval kam střílí. „Algy asi zažije horké chvíle, bude-li si chtít natrhat pár malin," myslil si, když běžel dál a upíral oči dopředu.

Nyní již neslyšel za sebou pronásledovatele, proto zpomalil krok a ubíral se svou cestou klidněji. Pochopil, že patrně prorazil kordonem, a tak se s velkým zadostučiněním pustil již klidným krokem do nejbližší vesnice.

V té době stáli Dick a Algy u otevřeného okna, kterým zmizel Biggles, a pohlíželi upřeně ven; prvý v zřejmých obavách, druhý s naprostou důvěrou, které ho naučily dlouholeté zkušenosti při mnohem větších nebezpečích.

„Doufám, že to dopadlo dobře," zašeptal Dick. „Nikdy bych si neodpustil, aby on, který vyvázl z tolika nebezpečí…"

„Nemám obav," přerušil ho Algy, „Biggles se dovede o sebe postarat, ten nemá strach."

Stáli zde ještě malou chvíli mlčky, naslouchajíce každému zvuku, který by dal souditi na blízkost dobrodruhů. Ale všude vládlo ticho.

„Myslím, že jim unikl," zašeptal Dick s ulehčením.

Sotva dořekl, padla náhle venku ve tmě rána z revolveru.

Dick uchopil Algyho paži, jako by se dovolával jeho ochrany. „Tu to máme," zaúpěl.

„To ještě nic neznamená," odpověděl suše Algy. „Nezapomeňte, že Biggles prošel již jiným ohněm."

Opět naslouchali každému šramotu, podle něhož by mohli usuzovati, zda Biggles byl dopaden, či zda unikl.

„Psssst! Ani se nehýbejte," pravil tiše Algy. „Tam na rohu pod jabloní jsem zahlédl pohyb. Pohleďte! Tam je ještě jeden, tam u

tisového plotu. Blíží se k domu. Nu dobrá, dáme jim tedy něco na památku.“ Odběhl rychle do hally. Dick spěchal za ním a viděl, že Algy vzal velkou pušku na slony.

„Je nabitá?“ otázal se rychle Algy.

„Ano,“ na to Dick. „Ale…“

„Nebojte se,“ zahoukl Algy. „Nikoho nezabiji.“ Rychle se otočiv utíkal po schodech nahoru. Vstoupil do ložnice, jejíž okno poskytovalo výhled z přední části domu; tiše je otevřel. Ani nejmenší šramot nerušil ticho letní noci.

„Tam je jeden z nich,“ zašeptal náhle Dick. „Tam pod rhododendronem.“

„Pst, vidím ho – hned se s ním vypořádám,“ zašeptal Algy. Rychle namířil na vrcholek křoví a stiskl spoušť.

Rána z mohutné pušky zaduněla tichem, že se celý dům zachvěl až do základů. Plnou minutu byla slyšeti ještě ozvěna.

„Hej, vy tam, poslyšte!“ zvolal břitce Algy. „Varuji vás! Každého, kdo se přiblíží na dvacet yardů k domu, provrtám kulí.“

Za nastalého ticha bylo slyšeti jen praskání větévek a klopýtání z různých stran křovisk.

Algy se zasmál. „Snad je to přece jen na chvíli zastraší,“ pravil nevrle. „Stále totéž,“ pokračoval. „Budu rád, až tento týden skončí; je to hrozně fádní sedět zde a nedělat nic jiného, než být stále na stráži.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

JAK UNIKLI

Hvězdy již bledly v šedém úsvitu, jenž se objevoval na východě, věště tak nadcházející den. Kdesi v hustém křoví podél louky zašvitořil náhle ptáček, pak druhý a třetí. Kos vyletěl z houští s hrozným poplašným křikem.

„Hrom do ptáka!“ zahučel rozzlobeně Algy a plazil se do nejhustšího křoví blíže háje. „Nedáme-li si pozor, ještě to prohrajeme.“

Dick vzhlédl. Seděl tu všecek skrčený na kufru a přikyvoval. „Doufám, že přijde,“ zašeptal. „Nevím, jak bychom se dostali zpět do domu, kdyby nepřišel.“

„Tím si hlavu nelámu,“ zašeptal Algy. „Je vidět, že neznáte Bigglese. Přijde jistě. Díky Bohu, že není mlha. Jen toho jsem se obával. Modlete se, ať potrvá pěkné počasí, to je teď to nejhlavnější.“

Uplynul týden od doby, kdy se Biggles vydal na cestu, a podle úmluvy odebrali se Dick a Algy na louku, aby očekávali Bigglesův návrat letadlem. Na štěstí byla tmavá noc. Opustivše dům postranním oknem brzy po půlnoci, mohli se doplížiti včas na smluvené místo. Trhalo to nervy, neboť zahlédli několikráte některého člena nepřátelské bandy. Bylo zřejmé, že obléhání pokračuje. Ranní vzduch byl chladný, a Algy hleděl starostlivě na nebe. Pomalu nastával den a na obzoru se objevila jasná, tyrkysově modrá záře. Pak konečně vyšlo slunce.

„Tiše!“ napomínal Algy a otočil hlavu, aby lépe slyšel. Srdce mu radostí poskočilo, když zaslechl z dáli známý zvuk letadla.

„Přichází?“ tázal se Dick hlasem, v němž se v pravém slova smyslu chvělo rozčilení.

V odpověď ukázal Algy na maličký bod na nebi, který zahlédly jeho vycvičené oči. Stroj se rychle blížil, a všechny pochyby, že by to byl jiný letec než Biggles, byly ihned rozptýleny, když zpozorovali, že míří rovnou k nim.

„Ani se nehněte, dokud se kola podvozku nedotknou země,“ varoval Algy.

Hluk stroje náhle umlkl, a letadlo se počalo snášet se strany přímo na pole, kde se oba krčili. „Myslím, že ho vidí i jiné oči než jen naše,“ pokračoval Algy. „Draze bychom zaplatili, kdybychom se nyní hnuli.“

Stroj řízen dovednou rukou kroužil nad polem, vyrovnal se a přistal lehounce a hladce jako pírko na vlhké půdě ve vzdálenosti asi sto yardů.

„Pojďte, utíkejte!“ zahoukl Algy, uchopiv objemné zavazadlo, stojící u jejich nohou. Obsahovalo několik málo potřebných předmětů, které Dick považoval za nepostradatelné. „Nestarejte se o mne a utíkejte rovnou ke stroji.“

Společně vyrazili z křoví a utíkali k letadlu, které dosud poskakovalo na místě přistání. Pilot je ihned spatřil, nechal naskočit motor a jel jim rychle vstříc.

Zaslechli sice, že na ně někdo křičí, ale lomoz stroje a rány z revolverů kdesi za nimi pohltily jeho slova. Aniž se zastavil, zahlédl Algy přes rameno vyšlehnouti plamen. Tři muži se vyřítili z lesíka a v běhu jeden po nich střílel.

Algy doběhl všecek udýchaný ke stroji. „Dovnitř, Dicku!“ pravil, rychle se vyšvihnuv na sedadlo a strkaje před sebou starého pána. Přikrčil se, když kulka proletěla plachtovinou těsně za ním.

Ale tu se již stroj za velkého lomozu rozjížděl. Ocasové plochy se pozvedly jako šipky za rozběhu po zemi. Letadlo několikráte poskočilo po travou porostlých hroudách, a Algy hleděl vyděšeně na stromovou alej před nimi. Odlepí se? Neodlepí se? Okamžitě postřehl, že půjde o vlas.

Biggles seděl pevně ve svém sedadle a upíral zrak na mocnou stromovou alej. Věděl, že se odtud dostanou jen při největší opatrnosti. Tlačil řídící páku stále dopředu, až do posledního okamžiku, aby dosáhl co největšího rozběhu, a když se srážka zdála již neodvratnou, strhl páku k sobě, až mu vrazila do žaludku. Zatajil se mu dech, neboť podvozek jel v pravém slova smyslu po korunách stromů a letadlo na okamžik zpomalilo chod, jako by se rozmýšlelo, má-li se zastaviti nebo letět dále.

Algy cítil, že se letadlo zachvělo, když brzdy povolily. Klesl trochu nazpět na svém sedadle, ale hned se zase vzpřímil, věda velmi dobře, jakému nebezpeěnému útoku byli na této cestě vystaveni. Nasadil si helmu a ochranné brýle, které starostlivý pilot připravil u jeho sedadla,

a o chvíli později viděl, že i Dick si podobně chránil hlavu. Biggles se podíval nazad přes rameno a usmál se na své cestující. Poté zvedl levici s palcem otočeným dolů a na toto gesto triumfu odpověděli ostatní stejným způsobem, neboť znamená na celém světě totéž.

KAPITOLA PÁTÁ

PŘISTÁNÍ V MANÁOSU

Byli v Americe…

Když výškoměr ukazoval pět tisíc stop, pohleděl Biggles letmo stranou se sedadla Vickersova hydroavionu a viděl pod sebou neobvyklé panorama. Letěli na západ. Přímo pod sebou viděl široký, mocný proud Amazonky, nejširší řeky na světě, vinoucí se jako stříbrný pás. Oba břehy byly vroubeny tmavými pralesy. Podobaly se tmavé pokrývce na povrchu země, přecházející na vzdáleném obzoru v neurčité rudé a modré stíny. Nebylo tu ničeho, praničeho, ani cesty, ani polí, ani jednotlivého stromu, který by bylo možno považovati za pohraniční sloup. Hrozná jednotvárnost Bigglese s počátku děsila, ale brzy si na ni zvykl. Byli daleko na horním toku řeky a blížili se k Manáosu, tomuto prazvláštnímu městu, založenému před několika sty lety zlatokopy uprostřed divokého kraje divokého světadílu.

Biggles pohlédl na Algyho, sedícího na místě druhého pilota po jeho levém boku, a usmíval se, protože jejich plány se uskutečňovaly jako po šňůrce od chvíle, kdy opustili Anglii. Byl tomu již měsíc. I počasí bylo skvělé. Nalodili se v Liverpoolu a při příjezdu do New Yorku nalezli tam již obrovskou bednu s hydroavionem zakoupeným Bigglesem. Smyth, Bigglesův dávný první mechanik od 266. letecké eskadrony, otevřel bednu a připravil stroj k letu.

Algy si prohlížel tvar letadla, zatím co Biggles vysvětloval důvod, proč vybral právě tento stroj. Byl to pětisedadlový hydroavion, zvlášť zkonstruovaný pro jistého bohatého soukromníka, který se však zabil při závodech motorových vozidel dříve, než mohl letadlo odebrati. Proto mohl Biggles také smlouvat při nákupu. K oběma pilotským sedadlům vpředu letadla s dvojím řízením byl přístup z pěkně uzavřené kabiny v trupu stroje. Kabina byla přepychově zařízena pro tři cestující. Biggles dal z ní však odstraniti četné zbytečné kusy zařízení, aby tím

dosáhl menší váhy a aby tam mohli umístiti zásoby a vše potřebné pro jejich dobrodružnou cestu. Dal přidělat důkladnou skřínku na čtyři padáky a další pro signálovou pistoli Véry, signálové rakety a navigační přístroje. Byl to dvouplošník; motor byl umístěn mezi křídly a vrtule vzadu.

Tento jednoduchý Bristol-Jupiterův stroj dosáhl maximálně sto dvaceti mil za hodinu, krouživé rychlosti sto pět mil, což bylo pro jejich účely naprosto postačující, neboť rychlost nebyla pro ně tak důležitá, jako spolehlivost. Stroj byl původně zařízen na nepřetržitý let na skoro tisíc mil, avšak Biggles, počítaje již s krajinou, do které se vydávali, dal si zamontovati ještě zvláštní nádrž na pohonnou látku pro dalších pět set mil pro případ potřeby. Podvozek byl pohyblivý, takže mohl býti libovolně spuštěn nebo vytažen podle toho, kde pilot chtěl přistati, zda na vodě nebo na souši.

Algy pozoroval, že Biggles byl velice hrdý na tuto koupi, ježto letadlo nemohlo lépe vyhovovati jejich podniku. Domlouvali se na vhodném jménu, ale výběr přenechali konečně Dickovi, který se rozhodl pro jméno CONDOR, podle obrovského ptáka, který hnízdí v mocném pohoří And.

Po čtrnácti dnech pilné práce bylo letadlo úplně připraveno k odletu. Všechny zkoušky dopadly v každém směru uspokojivě, a tak se vydali na dlouhou cestu na jih, do země jejich cíle.

Biggles právě v té chvíli upozornil dotekem svého kamaráda a kývl hlavou, upíraje zrak na bod přímo před nimi. Algy sleduje jeho pohled viděl v dáli spoustu bílých domů, byl to patrně Manáos, jejich prvý cíl a poslední místo civilisace, které navštíví, než se vydají do divokých krajů obrovského brasilského vnitrozemí.

Přistávání hydroavionu vyvolalo velký poplach. Lidé vybíhali ze svých domů a pospíchali k břehům řeky. Bylo to pochopitelné, neboť letadlo nezavítalo často do města vzdáleného veškeré civilisace. Kanoe a jiná malá plavidla se shromáždila okolo letadla, když pilot jel pomalu po vodní hladině, hledaje vhodné místo pro zakotvení. Přes varovný hlas Dickův, jenž se vykláněl z trupu letadla, byli přece někteří zvědavci ve velkém nebezpečí potopení.

Přispěchal k nim rychle i malý motorový člun, na jehož přídi stál jakýsi úředník ve skvělé uniformě a volal na Bigglese nesrozumitelná slova. Dick však rozuměl a nařídil pilotovi, aby zastavil.

„Obávám se, že bude na nás hrubý," pravil Dick, mračе se. „Ten je z té bandy nejhorší," dodal ještě. „Oni se musí uplatňovati při každé příležitosti. Musíme ho vyposlechnout."

Vzhled úředníka nevyvolával touhu po spřátelení. Přehodil zřejmě ve spěchu uniformu přes nepříliš čisté pyjama a na jeho nehezkém, nažloutlém a neoholeném obličeji se zračila zloba.

„Co si to myslíte, přistávat zde zrovna v tuto hodinu!" rozkřikl se. „Cožpak nevíte, že v tuto dobu právě odpočívám? To je neslýchané jednání vůči úředním osobám v jejich vlastní zemi…" Náhle se přerušil a zíral upřeně na Dicka, zřejmě ho poznávaje. „Ah!" pronesl již mírněji. „Ah, to jste vy?" Zamračil se zlobně, a než Dick mohl vhodně odseknouti, zahoukl již něco na muže u kormidla. Malý motorový člun se rychle obrátil, takže skoro narazil na křehký bok hydroavionu, a řítil se plnou parou ke břehu.

Dick se zamračil a hleděl všecek udiven za odjíždějícím úředníkem. „Neznám ho," bručel si, „ale zdá se, že on mne zná, a mám ho v silném podezření, že nám způsobí největší nepříjemnosti. Nic nevadí – nemůžeme si pomoci. Doraz ku břehu, abych mohl vystoupiti. Čím dříve vyhledám svého agenta, abych se ho mohl zeptati, zda obdržel můj telegram týkající se zásob benzinu, tím lépe. Jestli tak učinil, bude nejlépe, když se dáme hned do plnění nádrže. Obávám se, že jsme chybili, že jsme sem vůbec přišli, ale bylo by velice těžké opatřiti si jinde zásoby benzinu a oleje. Bohužel muž, financující mé nepřátele ve městě, se ihned doví, že jsem zde a z jakého důvodu. Ano, musíte mne vysadit na břeh, a sami zůstaňte na palubě a hlídejte letadlo dokud se nevrátím. Hned uvidím, jak se věci mají."

Hlouček domorodců v malých loďkách je dosud obklopoval, ale přesto jeli po vodní hladině o kus dále a zakotvili nedaleko břehu. Dick si zavolal jednoho z domorodců, vskočil do loďky a po krátkém, břitkém rozkaze uděleném udivenému domorodci dostal se rychle na břeh. Pokynul na rozloučenou svým přátelům a zmizel pak směrem k řadě malých obchodů podél břehu.

„To se mi nelíbí," zabručel Biggles, když viděl mizet Dicka. „Někteří z těch lidí vypadají tak, jako by byli všeho schopni. Dobrá,

zařídíme se zde zatím co nejpohodlněji než se Dick vrátí. Zde na podlaze je na mou duši pěkné teploučko.“

Uplynula pomalu hodina, pak druhá, a dosud nebylo ani vidu ani slechu po Dickovi. V obličeji Bigglesově se již zračil neklid.

„To se mi dvakrát nelíbí,“ pravil opět. „Tuším, že se tu něco děje. Když tomu tak a chtějí-li provésti nějaké darebáctví, budou toho litovat. Benzin tu mohl býti již před hodinou, kdyby bylo všecko v pořádku,“ uvažoval.

Algy souhlasně pokyvoval, hledě na Smytha, jenž opravoval něco na ventilátoru v okně. „Za půl hodiny bude tma,“ pokračoval Biggles, pohlédnuv rychle na nebe. „Hle, co se to sem blíží?“

Malý motorový člun odrazil od břehu a razil si rychle cestu bez dlouhých okolků mezi zevlujícími zvědavci v jejich nejprapodivnějších plavidlech. Plul podél proudu, a brzy viděli, že v člunu je pouze jeden starší muž, běloch, v pěkně upraveném bílém lehkém obleku s opotřebovanou tropickou helmou.

„Kdo z vás je Bigglesworth?“ otázal se břitce. „Jsem Carter, agent vašeho strýce. Rychle, rychle, nemáme času nazbyt.“

Biggles vyskočil a pomohl návštěvníku na palubu. „Jsem váš člověk,“ pravil rychle muži. „Není snad něco v pořádku?“

„Nemluvte a poslyšte,“ řekl muž, vrhnuv rychlý pohled na břeh. „Pane majore Bigglesworthe, lituji, ale musím vám říci, že váš strýc je uvězněn.“

„Uvězněn?“ opakoval Biggles, nechtěje věřiti svému sluchu. „A…“

„Zcela právem se zlobíte,“ vyhrkl Carter otíraje si zpocený, horečkou rozpálený obličej velkým žlutým kapesníkem. „Na štěstí jsem mohl s vaším strýcem promluviti několik slov dříve, než ho odvedli. Když jsem dostal jeho telegram ohledně opatření zásob benzinu, držel jsem jazyk za zuby, protože jsem věděl, co by z toho povstalo. Znám to zde a tak jsem se dověděl, co kuje ta mizerná banda proti němu. Náhodou jsem dostal benzin před uvalením embarga. Oni o tom dosud nic nevědí.“

„Kdo jsou „oni“?“ tázal se rychle Biggles.

„Joseph da Silva, starosta a nejnenáviděnější muž v Manáosu. Je to tyran v nejhorším slova smyslu; a jako všichni ostatní místní úředníci dá se koupiti. Ti darebáci ho podplatili, sledujíce určitý cíl, a on vás zde

chce zdržeti. Uvěznil vašeho strýce pod směšnou záminkou, že nemá doklady v pořádku. Je to samozřejmě holý nesmysl, a anglický konsul v Rio de Janeiro uvede záležitost brzy do pořádku, jakmile se o tom doví, ale bude to chvíli trvat. Toho však chce da Silva právě dosíci, aby se zbytek bandy mohl mezitím vrátit z Evropy.“

„Na vysvětlenou uvádím, že Da Silva je zde nyní vůdcem bandy. Co řekne, to se ihned stane bez dlouhých okolků, protože se obklopil smečkou darebáků a rváčů v uniformách a nazývá je policií, ale ve skutečnosti je to jeho soukromá tělesná stráž, placená z příjmů smyšlených daní a pokut Evropanů. A nyní o tom benzinu. Bylo by pro mne příliš nebezpečné pokusit se o jeho dopravu sem. Chytili by mne a zabavili by benzin. Máte jedinou možnost, totiž odebrati se odtud po proudu řeky dolů, a tam vám mohu benzin předat. Až se setmí, budete moci odletět bez obtíží. To bude to nejlepší, jinak pochybuji, že by vás zde tak dlouho nechali. Da Silva bude patrně tak laskav a uvrhne vás do vězení, zničí váš stroj, než se odtud dostanete pryč. Ví dobře, že je chráněn. Zbývá vám pak jen stěžovati si u vlády. Ale kdybyste ji znali jako já, nechtěli byste tím ani ztrácet času. Nedosáhnete zde vůbec nápravy. Nyní však dejte dobrý pozor! Asi dvě míle pod městem spatříte výběžek na této straně, a uprostřed jakési houštiny stojí tam stará, polozbořená barabizna. Jděte tam a počkejte až přijdu. Mám benzin v dvougallonových plechovkách, naložím jej do své staré Fordky a přivezu vám jej. Jakmile dostanete benzin, naplníte jím co nejrychleji nádrže. Musím se pak rychle vrátit do města. Protože vědí, že jsem agent vašeho strýce, budou mne patrně hlídat. Není vyloučeno, že již nyní mne pozorují, a jakmile vypátrají, že vám hraji do ruky, uvězní mne snad také, nebo mi vrazí nůž mezi žebra.“

„To jsou takoví hrdlořezi?“ zabručel Biggles.

„Ještě horší.“

„Nu a co bude s Dickem – totiž s mým strýcem?“

„To je již horší problém. Musíte ho co nejdříve vysvobodit z vězení, ale jak to provedete, ani nevím.“

„Kdepak je to vězení, nebo co to vlastně je?“

„Je to budova uprostřed města na návrší chrámu a Stretta Fontána. Ulici snadno najdete, je v ní palmová alej. Jednoho policistu jsem podplatil a ten mi řekl, že tam váš strýc zůstane až do zítřka, protože Da Silva si s ním chce promluvit. Když by starostovi neřekl, co ten chce

vědět, uvrhnou ho do vlastního vězení v domorodé čtvrti na konci města. Kdyby ho tam skutečně dopravili, tu byste se s ním již nikdy neshledali. Vězení je plné Indiánů, černochů a míšenců, nejhorší sebranky světa; polovina z nich je zamořena horečkou, malomocenstvím a Bůh ví jakými ještě hroznými neduhy. Je to morna, ne vězení. Jestliže se chcete s vaším strýcem shledati za živa, musíte ho vysvobodit ještě této noci.“

„Inu, za takových okolností bude tedy vysvobozen ještě této noci,“ procedil Biggles mezi zuby. „A Bůh buď milostiv roztomilému panu Da Silva, přijde-li mi do cesty! Děkuji vám srdečně, pane Cartere. Je od vás opravdu velice pěkné, že se pro nás vydáváte do takového nebezpečí. Nezapomeneme to!“

„Pospěšte tedy po proudu řeky dříve než vás budou moci dohonit. Rozbili by letadlo na kusy, kdyby jim padlo do rukou, jen aby zmařili váš podnik. A mimo to jsem se dověděl na poštovním úřadě, že Blattner a Steinburg jsou v New Orleansu. Pravděpodobně si to hned spočítali, že jste asi zde, když jste jim z Anglie upláchli, a také oni odjeli pak co nejdříve. Nechápu, proč jeli právě do New Orleansu, ale budou zde co nevidět, můžete si tím býti jisti.“

„Hm,“ zabručel Biggles. „Vraťte se tedy, než vám z toho vzejdou nepříjemnosti. Dick nám tu nechal vaši adresu pro případ, že by se něco stalo, ale neobtěžoval bych vás, než v naprosto nutném případě. Kdyby šlo do tuhého, byl bych vám povděčen, kdybyste podal zprávu konsulovi do Ria. Velice nerad bych viděl, abyste byl uvězněn proto, že se snažíte nám pomoci.“

„O tom neztrácejte vůbec ani slov: jsme přece z jednoho kmene. Bylo by věru smutné, kdyby Angličan nepomohl Angličanovi v takovém případě, jako je tento.“

„To je přece řeč,“ souhlasil Biggles. „Kdy přijedete s benzinem?“

„Jakmile se setmí – co nejdříve.“

„Dobrá, budeme tam tedy čekat. Sbohem. Na shledanou!“

Biggles hleděl za loďkou až přistala u břehu a pak se obrátil s úšklebkem k ostatním. „Zdá se, že budeme mít hodně práce.“

„Také si myslím!“ řekl Algy zvedaje se a ukazuje na břeh trochu výše nad místem, kde vystoupil Carter. „Měl právě na čase. Ta smečka, která se sem blíží, se mi docela nic nelíbí.“

Biggles zasedl k řídicí páce, jakmile pohlédl na velkou lodici, čeřící hladinu řeky směrem k nim. Skupina mužů v uniformách stála na přídi.

„Roztočte vrtuli, Smythe,“ zahoukl Biggles, usedl a rychle uchopil automatický startér.

Mechanik roztočil těžkou kovovou vrtuli, aby se válce naplnily plynem, a skočil pak na sedadlo.

„Kontakt!“ křikl.

Motor naskočil. Biggles zaslechl křik z rychle se blížící lodice, ale nedbal. Hydroavion se rozjel, nejdříve pomalu, pak stále rychleji a rychleji. Velkým obloukem se dostal do středu řeky a řítil se pak jako šíp po proudu, vleka za sebou široký pruh zpěněných vln.

Zaslechli výstřel a kulka proletěla vrchním křídlem. Biggles zaklel.

„Jen počkejte, vy psi!“ zasyčel mezi zuby. Odmlčel se a otevřel ventil naplno. Hydroavion se řítil dopředu, chvíli ještě čeřil hladinu, pak se graciesně vznesl a stoupal kolmo. O okamžik později spatřil Biggles za stálého stoupání výběžek země a na něm starou barabiznu; byla právě pod nimi. Nezastavil se, ale letěl dál. Rychle se stmívalo. Ve vzdálenosti několika mil pod městem se obrátil.

Grrrrr – vrčel automatický startér a za velikého hluku letěl zpět a snášel se dlouhým klouzavým letem k místu schůzky.

Tma nadcházela s tropickou rychlostí a byla již úplná noc, když se CONDOR dotkl hladiny řeky právě pod výběžkem země. Pilot napjatě naslouchal, a když nebylo po pronásledovatelích ani vidu ani slechu, vjel na výběžek země a zastavil tu.

„Tak tady jsme,“ zabručel tiše, nejsa nadšen přistáním za tmy na neznámé řece hemžící se krokodily. Když počal klouzavý let, ani nesáhl na motor a proto doufal, že nikdo ani nezpozoroval, že přistali. Letadlo se sneslo blízko břehu a tak nebylo potřebí jeti po hladině. Mírný švih je hnal dopředu, až se konečně usadili na vlhké rovině.

„A co teď?“ tázal se Algy, když vyskočil na břeh a přivázal lehce hydroavion pro případ, že by museli rychle odstartovati.

„Nemůžeme dělat nic jiného, než zde vyčkávat, dokud nedostaneme benzin,“ odpověděl Biggles. „V nádržích nebude více zásob než na půlhodiny letu, a budu daleko spokojenější, až budu zas míti plný náklad. Bůh ví, kdy zase nějaký dostaneme. Jestliže přiveze Carter více, než se vejde do nádrží, uložíme přebytek do kabiny. Ale

dělá mi starost, jak vysvobodíme Dicka. Neumíme ani slova portugalsky – myslím aspoň, že se tu tak mluví – a tak to bude zatrachtile těžké. Počkej zde a hlídej letadlo," pokračoval rozhodně. „Na ten výlet do města si vezmu s sebou Smytha. Ne, nemá smyslu protestovat," rychle dodal. „Vím, že bys chtěl jít se mnou, Algy, já bych tě také rád měl s sebou, ale tys jediný z ostatních, který dovede létat, proto musíš zůstat u stroje. Kdybychom o něj přišli, jsme ztraceni. Je po Dickovi nejdůležitější. Ať se stane cokoli, CONDORA nesmějí dostat. Jakmile dostaneme pohonnou látku do nádrží a Dicka na palubu, pak nás mohou honit. Hle! Blíží se nějaké auto. Podej mi tu dvanáctku z kabiny! Algy! Nebudu utočit, nechám je, aby promluvili první slovo, ale pak uvidí, zač je toho loket a že se nedáme."

Vůz zastavil nedaleko nich; objevila se tmavá postava a blížila se podrostem vroubícím břeh.

„Jste to vy, Bigglesworthe?" pravil tiše hlas.

„Ano, Cartere," odpověděl Biggles. „Přivezl jste palivo?"

„Ano. Je zde."

„Člověče, vy jste nádherný chlapík! Tak rychle s tím na palubu! A všichni do práce! Smythu, vezměte velkou hadici a dejte ji do nádrže, my vám budeme podávati plechovky. Prázdné odhazujte, nebudeme jich už potřebovat."

Pracovali horečně po celou hodinu. Nádrže byly plné, a mimo to bylo ještě deset plechovek uskladněno v kabině.

„To jsme udělali pěkný lov," pravil tiše a spokojeně Biggles, stíraje si pot s obličeje, neboť vlhké horko na pokraji tropických lesů bylo nesnesitelné. „Vracíte se nyní rovnou do Manáosu, Cartere?"

„Ano, nemám zde již nic na práci, ledaže byste ode mne ještě něco žádali."

„Nezpůsobilo by vám nepříjemnosti, kdybych jel s vami?"

„Ani dost málo! Pojeďte v každém případě, neboť sám vůbec nevím, jak vysvoboditi vašeho strýce. Mohu-li vám nějak pomoci…"

„Už jste dost riskoval," přerušil ho Biggles. „Není možno nějak podplatit stráže?"

„Ne. Již jsem se o to pokusil. Nebyli by proti tomu vzít peníze, ale hrozně se bojí Da Silvy. Kdyby se váš strýc dostal z vězení, Da Silva by

s nimi po čertech zatočil! Obávám se, že zbývá jen násilí, nebo – nechat věc běžet.“

„Nuže, tedy násilí,“ pravil krátce Biggles. „Pojďte, Smythe. Budu patrně potřebovat pomoci. Algy, připrav se na rychlý start!“

Biggles zmizel v kabině a objevil se pak s dvěma revolvery a páčidlem pod paždí.

„Vezměte to sebou, Smythe,“ pravil, podávaje mechanikovi jeden revolver, „ale používejte to jen v nejkrajnějším případě, a to ještě nejdříve rukojeť. Kdybychom někoho zabili, byl by oheň na střeše a mstili by se nám. Všecko připraveno? Tedy pojďme. Sbohem, Algy. Nech vrtuli zapnutou.“

Potřásli si krátce rukama, a Biggles, Smyth a Carter vskočili do staré Fordky a jeli do Manáosu.

KAPITOLA ŠESTÁ

ÚTĚK Z VĚZENÍ

„Co chcete učiniti, až přijdeme do města?“ tázal sc Carter, když již mezi stromy byla viděti světla Manáosu.

„Nemám nejmenší potuchy,“ přiznával se jako by nerad Biggles. „Ani jsem se nepokusil sestaviti si nějaký plán, dokud neuvidím místo, kde je vězení a můj strýc.“

„Bude tedy lépe, když vás zde vysadím,“ pokračoval agent zpomaluje jízdu. „Nikdo vás dosud neviděl – aspoň ne zblízka – takže vás tu nikdo nepozná, což je ovšem pro vás výhoda. Kdyby nás však viděli pospolu, zkombinovali by si brzy, kým jste, a již byste byl poznamenán.“

„Dobrá,“ odpověděl Biggles. „Máte vlastně pravdu. Nechci vám způsobiti nepříjemností. Jak se to místo jmenuje? Stretta a jak ještě?“

„Fontana. Jděte rovnou hlavní ulicí, která je pokračováním této silnice, zahněte pak do třetí ulice napravo, a vězení je tak asi sto yardů nalevo. Nemůžete je minouti; před vchodem stojí četník.“

„Nevíte, kolik je dozorců uvnitř?“

„Abych řekl pravdu, nevím; ale pravděpodobně ne více než dva nebo tři. Když vstoupíte vraty, najdete napravo kancelář, kde úřaduje velitel. Tam je pak krátká chodba, zrovna naproti, a na konci jsou cely. Když se postavíte obličejem proti, tvoří cely pravý úhel. Dveře jsou otevřeny, jsou tam totiž mříže jako v amerických vězeních,“ dodal Carter.

„Rozumím,“ odpověděl Biggles, vystupuje z vozu. „Počkejte ještě minutku.“ Shýbl se a hrabal se okolo osy vozu, až měl ruku celou zamazanou černým olejem, kterým si pomaloval obličej. „Udělejte to také, Smythe,“ doporučoval; „nebudeme tak podezřelí s našimi bílými obličeji. Sbohem, pane Cartere. Pro případ, že bychom vás již neviděli,“ pokračoval obraceje se k agentovi, „díky za všecko, co jste pro nás učinil. Postarám se, aby se strýc o všem dověděl.“

Pokynul mu ještě na pozdrav a ubíral se pak se Smythem širokou ulicí táhnoucí se před nimi. Podle popisu zahnuli do třetí ulice, minuli katedrálu a uzřeli pak naproti nízkou budovu, před níž si dva četníci krátili dlouhou chvíli hovorem a kouřením.

„Hm, tam to asi je," pravil tiše Biggles, rozhlížeje se opatrně a pozoruje chování četníků. Bylo ještě dost brzy a většina obchodů na druhé straně byla dosud osvětlena. „Celá věc by byla snadnější, kdybychom znali jejich řeč," pokračoval klidně. „Uděláme dobře, když si nejdříve obhlédneme řeku, abychom věděli, kudy utíkati v případě nutnosti. Přece se nebudeme vracet celou cestou vedoucí tím pekelným lesem. S loďkou by to bylo snazší. Řeka musí býti tímto směrem někde – ano, zde je," pravil, když spatřil řeku v záři měsíce.

Na břehu byla spousta malých loděk, a zdálo se, že lze si snadno jednu prostě vy brati. Po bedlivém pátrání postřehl Biggles jednu kanoi, v níž byla vesla. Byl spokojen a povytáhl ji několik yardů blíže na břeh.

„Tak, něco bychom již měli uděláno," řekl klidně. „Kdybychom se roztrhli, přijdeme sem. A nyní zase zpět!"

Biggles si opět prohlížel vězení z protější strany ulice. „Kdybych jen dovedl mluviti tou jejich zatracenou řečí, dovedl bych si to již zaříditi u té hlídky. Mám u sebe hodné peněz."

„Nu, když nedovedeme, tak co s tím," prohodil krátce Smyth.

„Mluvíte málo, ale když, tak aspoň něco řeknete," smál se Biggles. „Zůstaňte zde, rozhlédnu se trochu."

Poodešel několik metrů, přešel ulici a pak se loudal pomalým krokem zpět okolo vězení. Vyhlíželo stejně bídně a zpustle jako všechny okolní budovy; bylo vystavěno z nepálených cihel. Malým oknem viděl velitele cetníků u stolu, přesně tak, jak to popsal Carter. Vrátil se k Smythovi, stojícímu na druhé straně ulice.

„Kdybychom je všechny mohli dostati aspoň na několik minut z budovy, bylo by to zcela prosté," pravil; „ale jak toho dosáhnout? To je to."

Šli pomalu několik kroků dále, pak se Biggles náhle zastavil a šťouchl Smytha pod žebra. Přímo vedle vězení byla ohrada plná dřevěných beden vedle několika hromad suchých palmových listů, kterých se zřejmě používalo k balení nepálených cihel narovnaných na druhém konci ohrady. Biggles si vše bedlivě prohlížel a následován Smythem zamířil k ohradě. Byla obehnána lehkým plotem. Vrata

vedoucí do ulice byla zamčena, jak se brzy přesvědčili. Odvrátili se, když nedaleko zastavilo auto. Vystoupil z něho muž, a zapáliv si cigaretu, zmizel v soukromém domě. Biggles šel pomalu k autu a rychle si je prohlédl. Byla to Fordka, a Biggles uviděl na stupátku připevněnou plechovku s reservním benzinem.

„Chtěl bych tu plechovku," pravil Biggles. „Vezměte ji, postavím se před vás, abych vás kryl."

Pro Smytha to bylo dílo okamžiku. Odšrouboval prostě matice, kterými byla plechovka připevněna.

„Dobrá – a teď tudy," šeptal Biggles. Vracel se k ohradě. Rozhlédl se rychle ulicí nahoru a dolů. Šli tudy jeden nebo dva chodci, ale žádný si jich nepovšiml. Biggles odšrouboval kapesním nožem víko benzinové plechovky a hodil ji na nejbližší hromadu suchých palmových listů. Opřeli se pak o vrata a naslouchali bublání vytékající tekutiny.

„To by tedy bylo," řekl tiše Biggles. „Nyní to však musíme dodělat. Rychlostí všecko vyhrajeme."

Vrátil se k autu a opět si je prohlížel. „Už to mám," pravil spíše sám k sobě, stoje u klikového hřídele. „Máte nervy v pořádku, Smythe?"

Letecký poručík se zasmál. „Jako vždycky," odpověděl.

„Umíte říditi vůz tak, abyste proletěl těmito vraty? Chtěl bych totiž způsobiti hluk, vlastně skutečně pekelný lomoz – čím větší, tím lépe. Odtáhneme vůz přímo na druhou stranu a pak si to namiřte rovnou do vrat. Jsou křehká a snadno je rozbijete jako krabičku od zápalek, a nic si při tom neuděláte. Nenavrhoval bych nic podobného, kdybyste byl při tom v nebezpečí. Připravte si krabičku zápalek, a až vletíte do té hromady palmového listí, rozžehněte zápalku, hoďte ji tam, aby to vše chytlo, několikráte pěkně zaječte a pak rychle ke kanoi. Tam na mne počkejte. Rozuměl jste?"

Smyth přitakal. „Rozuměl jsem," odvětil a usmál se radostně. „Po celý život jsem si přál provésti jednou takový kousek."

„Nuže, naskýtá se vám nyní k němu příležitost," opáčil spokojeně Biggles. „Tak se mějte k dílu."

Otočil se na podpatku a odešel beze slova. Zastavil se u vězení a opřel se o vysokou palmu, jako by se obdivoval hvězdnatému nebi. O několik yardů dále seděl osamělý četník na schodech naproti otevřeným

dveřím vězení. Všude kolkolem bylo ticho, pouze slabý větérek vál palmovými listy. V krámech zhasínalo jedno světlo po druhém. Několik chodců se pomalu loudalo ulicí, jak je zvykem v tropech.

Biggles zaslechl přijíždět auto a napjatě cekal, co bude. Pod kabátem nahmatal páčidlo. Slyšel jedoucí auto, pak silné zaskřípání řízení následkem špatného zapnutí rychlosti. Náhle nastal hluk, a viděl vyskočiti četníka. Potom skřípala kola, a i Biggles, který věděl, co bude následovat, nebyl vůbec připraven na tak ohlušující ránu v příštím okamžiku. V naprostém tichu tropické noci podobalo se to konci světa. Na okamžik nastalo hrobové ticho, a Biggles zůstal jak přimražen, nemoha se ani hnout. Poté zazněl táhlý, řezavý výkřik.

Biggles zesínal. „Hrome!“ zašeptal, „jistě se zabil.“ Ale nebylo času na přemýšlení. Nastal hrozný chaos. Okna se prudce otvírala, psi štěkali, dveře byly zotvírány. Nastal povyk, křik a sběh lidí. Bledé světlo vzplálo, rychle nabývalo na intensitě, až konečně strašidelně ozářilo celý výjev.

Službu konající četník utíkal ven hned po prvé ráně, a nyní další tři nebo čtyři, jeden bez čepice, druhý bez kabátu, vyběhli ze dveří a pospíchali k místu „neštěstí“, kde se již tísnil dav, jenž rozčileně křičel.

Biggles nečekal již na další. Rychle se otočil a řítil se do otevřených dveří, kde se div nesrazil s velitelem. Ale neobvyklá příhoda tohoto pána příliš zaujala, než aby si Bigglese všiml. Biggles drže páčidlo v ruce pospíchal rychle do koridoru, kde byly cely podobající se klecím a z nichž vycházel hrozný hluk.

Biggles nebyl zasažen, zato černoch ztratil při prudkém pohybu rovnováhu…

„Dicku,“ vykřikl, „kde jsi?“

„Zde!“

Biggles utíkal k železné mříži, kterou Dick hleděl ven a za níž rozčileně poskakoval.

„Vezmi to pevně do ruky,“ pravil Biggles docela chladně, protože nyní se muselo jednati rychle. Prostrčil své páčidlo mezi zdí a mříží a opřel se o ně nemalou svou vahou.

„Pozor!“ vykřikl Dick.

Biggles se přikrčil otáčeje se. Cosi zahvízdlo vzduchem nad jeho hlavou. Byla to pažba, kterou po něm mrštil obrovský černoch-strážník. Biggles odrazil ránu tím, že praštil černocha vší silou přes ruku a zasáhl ho – jinak by byla Bigglesova úloha bývala hned dohrána.

Biggles nebyl zasažen, zato černoch ztratil při prudkém pohybu rovnováhu, převážil se dopředu, klopýtl a padl přes Bigglesovu nastavenou nohu. Pilot se naň rychle vrhl. Při tom mu páčidlo vyletělo krátkým, ale prudkým obloukem a dopadlo na hlavu ležícího muže. Biggles se mrštně otočil, vyňal svůj revolver a vtiskl jej skrze mříže Dickovi do rukou.

„Použij ho, bude-li třeba,“ pravil dušeně. „Pověsili by nás stejně pro maličkost, jako pro závažnou věc.“ Vrazil páčidlo mezi mřížoví a opřel se o ně celou váhou. Zdivo se počalo drolit, až konečně zámek vyskočil s hrozným lomozem ze zdiva – suché hlíny – a dveře se otevřely. „Pojď,“ bylo jediné, co Biggles řekl. Nevšímaje si křiku a vřeštění ostatních vězňů, běžel s Dickem ke dveřím.

Když tam dospěli, zarazil se na okamžik všechen zděšen divadlem, které se naskýtalo jeho pohledu. Ulice byla přeplněna lidmi hledícími na ničivý požár, jehož plameny, jak se zdálo, dosahovaly do nebe.

„Hrome,“ vyhrkl Biggles, „slýchal jsem o lidech, kteří zapálili půl města, a nyní se zdá, že jsme to udělali také. Pojď, pojď a drž se mého kabátu! Jakmile bychom se roztrhli, jsme ztraceni. Dívej se dolů, schovej obličej, aby tě nikdo nepoznal.“

Vráželi do lidí, strkali, prodírali se davem a tlačili se k řece. Ostré zapísknutí zaznělo vzduchem směrem od vězení.

„Už odhalili tvůj útěk,“ pravil tise, ale rozzlobeně Biggles. „To nic nevadí, budou nás nyní trochu pronásledovat.“

„Kam jdeme?“ tázal se tiše Dick.

„K řece,“ odpověděl krátce Biggles. „Následuj mne a nemluv,“ dodal s odpustitelnou malou dávkou respektu. „Už jsme tu,“ pokračoval, když dostihli místa schůzky. „A hrome, loďka je pryč!“ vzkřikl a trhl sebou.

„Sem, sem!“ volal čísi hlas ze tmy, několik metrů před nimi.

„Ach, starý, dobrý Smythe,“ zvolal Biggles, když spatřil temné, sotva znatelné obrysy mechanika v kanoi, houpající se již na vodě. „Rychle do ní, Dicku!“

Dick šel poslušně k loďce, usedl na dno a oddechl si ulehčeně. „Kde je CONDOR?“ tázal se klidně.

„Trochu níž na řece – Algy tam hlídá.“

„Dobrá.“

Biggles uchopil pádlo, a prudkým odstrčením dostali se daleko do proudu. „A teď rovnou kupředu, Smythe,“ pravil tiše, ponořuje pádlo do vody. „Nemyslím, že by nám hrozilo okamžité nebezpečí, ale čím dříve dostihneme letadla, tím lépe. Oni jistě neví, kterým směrem jsme se dali, a to je dobře.“

Po deseti minutách rychlého pádlování dostali se do zálivu, kde odpočíval hydroavion, třpytě se v měsíční záři.

„Ahoj – ahoj!“ křičel Biggles.

„Máš ho?“ tázal se Algy.

„Ano, jsme tu všichni,“ zvolal vesele Dick.

„To je dobře,“ odpověděl Algy zřejmě spokojen.

Biggles vystoupil poslední na palubu a kopl do loďky, vydávaje ji na pospas vlnám.

„A co teď?“ tázal se Dick dávaje najevo jakýsi nesouhlas.

„Prohledají celou řeku nahoru a dolů, ale teprve ráno bude po nás pravá sháňka.“

„Nemyslím, abychom odletěli teď v noci.“

„Hra, dobrá; neodstartuji před úsvitem, leda bychom k tomu byli nuceni,“ pravil Biggles. „Odpoutáme se a odrazíme doprostřed toku a odtud uvidíme každého ihned, jakmile se bude blížiti. Budeme se střídat při hlídkování. Odraz, Algy!“

KAPITOLA SEDMÁ

VODOPÁDY

Paprsky vycházejícího slunce barvily vrcholky stromů zlatě a oranžově, když hydroavion s tiše běžícím motorem jako dobře naolejovaný šicí stroj se rozjel v krásném kruhu po vodní hladině, jsa připraven k odletu.

„Bylo právě na čase, že jsme vyrazili," pravil tiše Biggles k Dickovi, jenž seděl vedle něho, aby udával směr letu, ukazuje na zatáčku řeky, kde bylo lze spatřiti malou loďku táhnoucí za sebou dva pruhy zpěněné vody podél boků. Měla zřejmě naspěch, což potvrzovala ještě lépe skupina uniformovaných mužů, tlačících se na stranách loďky.

„Hm, mládenci, to je mrzuté, ale přišli jste pozdě," pravil posměšně Biggles, při čemž otevřel ventil.

Tiché bručení stroje bylo náhle doprovázeno hlubokým, chvějícím se skřekem jihoamerických papoušků ara, kteří vyplašeně vyletěli ze stromů podél řeky. Condor klouzal stále rychleji po hladině. Pilot pohlédl na palubní přístrojovou desku, a přesvědčiv se, že motor pracuje v pořádku, odsunul řídicí páku k převodu. Hydroavion se odlepil a vznesl se graciesně jako racek.

Tropické slunce vycházelo pomalu na nebi, které nebylo již tyrkysové, nýbrž ocelově modré. Pražilo do lesklého trupu hydroavionu a jeho paprsky se odrážely v brýlích pilota, když občas pohnul hlavou, aby se obdlvoval divokému panoramatu pod sebou. Běloskvoucí Manáos ležel brzy daleko za nimi.

Po plné dvě hodiny letěli stále na západ podél řeky vinoucí se jako stříbrný had daleko k obzoru. Občas přeletěli místa, kde voda byla zcela bílá jako mléko. Biggles se vyptával Dicka na příčinu těchto bílých míst, a ten mu vysvětlil, že je to zčeřený proud vody řítící se přes balvany a skaliska do hloubky. Časem zmizela řeka pod mraky pěny, tvořící se nad obrovskými randály a vodopády, padajícími do hlubokých vírů. Po obou stranách toku táhly se nepřehledné, tmavé

panenské lesy, skrývající a chránící zemi neproniknutelným tajemstvím. Při pohledu na tyto kraje pochopil Biggles jejich prazvláštní kouzlo, které přitahovalo lidi, jako Dicka, takže opustili domov, pohodlí a bezpečí, aby bojovali s jejich skrytými nebezpečími.

Lehký dotek ho vytrhl ze snění, prudce se otočil a spatřil, že Dick ukazuje na vzdálený bod před nimi, na nějž upíral zrak. Biggles sledoval směr jeho prstu, a na jihu uviděl široký přítok. Dick ohnul ostře palec, čímž mu naznačil, že musí letět podél tohoto přítoku.

Biggles cítil, že jeho obvyklý klid ustoupil vzrušení. Tam před nimi, kdesi nablízku leží něco, co marně hledalo tisíce lidí. Půjde-li vše dobře, budou míti štěstí a uzří to. Poklad! Toto pouhé slovo opředené romantikou staletí postačilo, aby Bigglesovy oči zajiskřily.

Poslušně zabočil pěkným obloukem a letěl podél této řeky asi půl hodiny. Ještě jednou se usmál na Dicka, když letěli nad zpěněným vodopádem. Les po obou stranách počal řídnouti, ustupoval poznenáhlu otevřenému kraji, a nyní byla v dáli vidět – dosud neurčitě – ohromná llana, jihoamerické prérie.

Když tón hukotu stroje se neznatelně změnil, zadržel Biggles dech. Změna byla tak nepatrná, že ji mohl postřehnouti jen odborník. Biggles nehnul ani brvou, ale napjatě naslouchal skoro neznatelnému váznutí pravidelného chodu. Bez jakékoliv další předzvěsti se pak motor náhle odmlčel. Dříve než se vrtule mohla zastaviti, Biggles odsunul řídicí páku dopředu a snášel se dlouhým, mírným klouzavým letem, vyhlížeje mezitím vhodné místo pro přistání.

Po prvním velkém překvapení, že se stroj tak znenadání zastavil, Dick ztrnul, hledě na pilota a vyčkávaje nějaký pokyn. Když se Biggles jednou letmo na něho podíval, vytvořil rty slovo „padák“, avšak pilot zavrtěl prudce hlavou. Detaily řeky se stávaly zřetelnější. Před nimi ležela dlouhá vodní hladina, na níž Biggles za stálého klesání mířil.

Maje rty pevně stisknuty upíral zrak na vodu, nejsou-li tam nějaké skály nebo jiné překážky, které by mohly pohmožditi křehký spodek trupu letadla, ale ulehčeně si oddechl, když viděl, že tam nic podobného není.

Tichá vodní hladina zašuměla, když se jí dotkla příď hydroavionu. O chvíli později se tu vzdušný pták klidně usadil a jel až doprostřed toku, kde se zastavil úplně.

„Proklatě!“ vyhrkl rozčileně Biggles, jehož hlas zněl nepřirozeně v tomto tichu.

„Co se stalo? Myslíš, že je to něco vážného?“ tázal se polekaně Dick.

„Doufám, že ne,“ odpověděl Biggles.

„Myslím, že to bude magnet, podle toho, že motor tak náhle vysadil,“ poznamenal Smyth a vystoupil na sedadlo a odtud na trup za motor. „Musím chvíli počkat, až to trochu vychladne – teď nemohu nic dělat,“ dodal.

„Myslím, že nemáme nijak zvlášť naspěch,“ odpověděl Biggles. „Měli jsme štěstí, že motor vysadil právě zde a ne nad pralesy nebo v prudkých zákrutech řeky. Podívejte se pak na to, Smythe, a zavolejte mne, kdybyste potřebovali pomoci.“

Smyth manipuloval krátkou chvíli na stroji, a ostatní naň hleděli se zájmem. „Vada je v magnetu, jak jsem si myslil,“ poznamenal mechanicky. „Kontakt je přerušen. Mám na štěstí uvnitř reservní.“

Za několik okamžiků byla vadná součástka nahrazena a příčina poruchy odstraněna. Když si Smyth šel pro magnet a šroubovák, aby mohl přišroubovat součástku, obrátil se náhodou Biggles, chtěje usednouti opět na své sedadlo. V příštím okamžiku hrozně vykřikl, ukazuje na sráznou skalní stěnu, která se k nim rychle blížila.

„Proud nás zanesl k nějakému vodopádu,“ pravil suše Dick. „Odstartuj ihned – nezbývá mnoho času.“

Předek Condoru se dostal do víru, který hydroavionem úplně otočil. Byli prudce strženi do zákrutu. Při pohledu na nový obzor Algy polekaně vykřikl, ukazuje všecek zsinalý na určité místo. Vysoko ve vzduchu ve vzdálenosti sotva čtvrt míle vznášel se velký bílý mrak. Přítomní zaslechli hrozný hukot jako burácení vzdáleného hromu.

„Vodopád!“ křičel Biggles. „Vodopád! Smythe, pro Boha, spravte ten magnet! Nestane-li se tak do dvou minut, budeme ztraceni!“

Proud strhával nyní nezadržitelně hydroavion šílenou rychlostí. Co chvíle zachvátil vír stroj a otočil jej vždy tak prudce, že z toho šla až hlava kolem. Pilot nemohl proti tomu nic dělati.

„Pozor!“ křičel Algy a vyhnul se odvážně daleko přes okraj, aby odstrčil hydroavion od špičatého skaliska, podobajícího se černému zubu, vyčnívajícímu nad vodní hladinou. Jeho duchapřítomností bylo zabráněno neštěstí dříve, než k němu mohlo dojiti. Malé vločky pěny

ukazovaly, jaký je stav vody těsně před nimi. Uprostřed proudu, který strhával Condora, černalo se dlouhé špičaté skalisko, podobající se malému ostrůvku. Voda naň divoce narážela a pokrývala je bílou pěnou.

„Jestliže na to narazíme, je po nás veta," zahoukl Biggles. „Jak dlouho to ještě bude trvat, Smythe?"

„Jen ještě minutu."

„I třicet vteřin je příliš dlouho," odpověděl Biggles. Ostatní zpozorovali, že má skutečně pravdu, neboť Condor byl přímo strháván na skalní ostrůvek a řítil se do zkázy. O necelých sto yardů dále končila náhle řeka, zmizela pak z dohledu a řítila se do hluboké, příkré propasti. Cestující měli pocit, že letí přímo na skalisko.

„Poslyš, Algy, nedostihnu-li skály, přenech mne mému osudu," vyhrkl Biggles, a než ostatní mohli pochopiti jeho úmysl, uchopil lano k připoutávání letadla a vymrštil se na skalisko. Dopadl na nohy a opřel se veškerou silou o předek stroje. Hydroavion se lehce otočil, ocas se vymrštil, elevatory se dotkly lehce skály. To další bylo již jasné. Biggles bleskurychle otočil lano okolo vyčnívajícího skaliska a táhl je k sobě tak mocně, že zůstalo napjaté.

Natažené lano zavrzalo, a Condor, obrácen předkem ke skále, zůstal bez hnutí stát. Voda se čeřila podél jeho boků, které řezaly řítící se proud. Algy zuřivě manipuloval na automatickém startéru a vzhlédl, když motor naskočil. Otevřel ventil, a stroj se pomalu rozjížděl směrem ke skalisku. Biggles naň okamžik hleděl a nechápal. Lano se uvolnilo a motor hučel zase již naplno. Zdálo se, že je to nesmyslné – srdce se v Bigglesovi na chvíli hrůzou zastavilo. Ale náhle pochopil, co bude dál. Musel konstatovati, že nebyla naprosto žádná možnost, aby se stroj mohl trochu rozběhnouti proti proudu vodopádu a dosíci dostatečné rychlosti pro vzlet. Byli uprostřed toku, a kdyby chtěli doraziti na ten nebo onen břeh, byli by nesporně dříve bokem strženi do vodopádu. Zbývala pouze jedna cesta – vplouti do proudu, ale tam byl vodopád. To pro Bigglese nepřicházelo vůbec ani na okamžik v úvahu; když však nyní viděl, že je to jediná schůdná cesta, nechtějí-li zde zůstat do soudného dne, počal uvažovat.

Nebylo ani dost málo větrno. Proud tekl rychlostí asi třiceti až čtyřiceti mil za hodinu, a to stačí pro volný běh Condoru. Přibude-li k tomu ještě dalších dvacet nebo třicet mil za hodinu, pojedou tedy asi sedmdesát mil za hodinu, a to úplně postačí pro vzlet stroje. Obával se však, zda se hydroavion odlepí či ne. Věděl zcela dobře, že skoro všechny hydroplány těžko vzlétnou, „nepošťouchne-li“ je vlna nebo zčeřená voda. Ač věděl, že jeho pokus je velice riskantní, přece se rozhodl jej podniknouti.

Motor Condoru běžel při otevřeném ventilu. Hydroavion plul ke skalisku, a Biggles viděl, že Algy cosi křičí. Pro lomoz stroje a vodopádu nic neslyšel, ale podle pohybů mohl uhodnouti, co mu asi chce sděliti. Algy se snažil dát mu na srozuměnou, že stroj se nemůže proti takovému proudu rozběhnout, protože by nedosáhl dostatečné rychlosti.

„To vím,“ pomyslil si Biggles, zkoumaje trať, kterou by musil letěti, kdyby se dal po proudu. Četná skaliska sice vyčnívala z vody, ale na štěstí žádné z nich se nenacházelo mezi ostrůvkem a vodopádem.

Condor klouzal proti proudu, ale tak pomalu, že by byl spotřeboval za krátkou dobu více pohonné látky než měli vůbec na palubě. Biggles změnil tedy rychle svůj plán. Skočil mrštně jako kočka na předek stroje a vtiskl se do svého sedadla. Algy naň hleděl všecek zsinalý. Biggles ho odstrčil na jeho místo, naklonil se, strhl lano a přehodil prudce kormidlo. Condor se vzepjal jako divoký kůň, byl stržen proudem a v příštím okamžiku již pluli pěnou do očividné zkázy.

Osmdesát yardů, sedmdesát, šedesát – Biggles se hryzal do rtů. Odlepí se či ne? Hukot stroje a vodopádu b$_t$yl ohlušující. Pilot se ani nehnul. Ve vzdálenosti asi třiceti yardů před svahem pohlédl na tachometr a přitáhl řídicí páku k sobě. Stroj vzlétl, visel okamžik ve vzduchu, jako by se rozmýšlel, má-li se vznésti nebo spadnouti zpět na vodu; potom se těžce vznesl a vletěl do neprůhledného mraku pěny.

Srdce pilotovo přestalo bušiti, když stroj sebou trhl a spadl jako těžký kámen do vzdušné díry, čili spodního vzduchového proudu vyvolaného studeným a vlhkým vzduchem. Stroj zarachotil, ale nenaskočil, opět zarachotil, a opět nezabral, a tu již Biggles viděl blížiti

se konec. Znal příliš dobře příčinu toho všeho; pěna se rozstřikovala do vzduchu a dopadala na stroj.[1]

Ale pak Condor proletěl mrakem do slunce, motor naskočil s ostrým stoupajícím hlukem a vznášel se nyní jako pták. Biggles se podíval po straně do hrozného víru – maelströmu – pod sebou a opřel se pak pohodlně zády o své letadlo. Střetl se s pohledem Algyho a zavrtěl slabě hlavou, jako by chtěl naznačiti, že to vše nestálo vlastně ani za řeč. Algy se naň usmál a zmizel v kabině. Postoupil své místo Dickovi, aby ten mohl udávati směr cesty. Dick se k Bigglesovi naklonil a pravil sarkasticky: „Myslím, že jsi mi řekl, že tohle je to nejbezpečnější cestování."

„Zcela správně," odsekl Biggles. „Kdepak bys byl s kanoí!"

Dick potřásal hlavou, mrače se, načež věnoval pozornost krajině pod nimi. Přeletěli právě místo, kde byli nuceni se snésti a přistati na vodě, a blížili se jakési rozsáhlé prérii. Vysoké stromy, hlavně vějířovité palmy vroubily v husté vegetaci břehy. Biggles viděl četná místa, kde by přistání bylo velmi odvážným kouskem. V dáli viděli na různých stranách pohoří; čistý vzduch je barvil modře a tmavočerveně.

Biggles se obdivoval groteskním tvarům hor. Jejich obrysy se podobaly mocným hradům věštícím zlo – jak říkával Dick – s valy a hlásnými věžemi, avšak při bližší prohlídce bylo vidět, že podoba jest pouze zrakovým klamem, neboť to byly jen skupiny přečetných, do výše trčících skalních útesů. Upíral právě zrak na podivný skalní útvar, když se Dick dotkl jeho paže a ukázal dolů. Biggles tam pohleděl a spatřil místo, kde řeka tekla okolo úpatí hor, rozšířila se a utvořila jakési laguny. Obrátiv se, vytáhl obočí na znamení, že nepochopil. Na pokyn Dickův přiškrtil však stroj a počal se snášetí v dlouhém klouzavém letu k největší z těchto lagun. Přistali hladce, a Condor se brzy zastavil na vodní hladině. Biggles jel ku břehu, vypnul motor, a když stroj úplně utichl, vzpřímil se a rozhlížel se.

„Nu tak – jsme na místě," prohlásil slavnostně Dick. „Myslím, že je to prozatím nejbezpečnější místo, kde jsme mohli přistati, neboť

---

[1] Když mně Biggles vyprávěl tuto prazvláštní příhodu, připomněl jsem mu, že sir Alan Gobham ušel kdysi rovněž pouze o vlas neštěstí z téže příčiny, když letěl přes viktoriánský vodopád u příležitosti zkušebního letu v Africe.

oblast našeho cíle jest již blízka. Místo samé je sice ještě trochu dál, ale tam již dorazíme pěšky, a proto si myslím, že není potřebí riskovati přistání na tvrdé půdě.“

Biggles si prohlížel se zájmem místo. Při pohledu z vodní hladiny měl dojem, že se nachází u jezera, které je obklopené ze tří stran listnatým hájem a dál pak zlověstným skalním masivem, čnějícím čím dál tím výše do modrého nebe. Tímto směrem ujížděl Biggles po přistání na úzkém pásu písčiny, tvořícím malý břeh, na který mohli vystoupiti. Nedaleko bylo křoví obsypáno exotickými květy padajícími jako rudý vodopád až na samý břeh řeky. Kolibřík vyletěl jako šipka ke Condoru, stál chvíli, tiše třepotaje křidélky, a pak se zřítil jako živý drahokam do květů. Houf modrých a oranžových skřečících papoušků přeletěl jim nad hlavami. Biggles pohlédl na Dicka se spokojeným úsměvem.

„Je to pěkné místecko,“ poznamenal radostně.

„Jen tak vyhlíží,“ přisvědčoval klidně Dick, „však není všecko zlato, co se třpytí. Podívej se na příklad na tohoto chlapíka,“ dodal ukazuje do dáli.

Ostatní sledovali směr jeho prstu a zahlédli dlouhý tmavý stín jak vklouzl do vody.

„Co je to za potvůrku?“ pravil tiše Biggles.

„Anaconda – zcela neškodný tvor,“ odpověděl klidně Dick. „Jen malá zvířata jsou nebezpečná. Poměrně málo hadů je jedovatých, ale trvá to dosti dlouho, než je člověk pozná. Je lépe se vyhnouti všem.“

„To mi nemusíš ani doporučovat,“ odpověděl upřímně Biggles. „Já jim nic nedělám, nechají-li mne na pokoji. Co budeme teď dělat?“ otázal se změniv předmět rozhovoru.

„Myslím, že bude nejlépe, utáboříme-li se zde,“ odpověděl Dick. „Přivážeme dobře stroj, aby nám neuplaval, a pojíme trochu něčeho. K pokladu se vydáme zítra pěšky. Místo je vzdáleno jen několik mil odtud, ale přesto si myslím, že je dnes již pozdě vydávat se na cestu. V těchto krajích nesmíme se dát překvapit nocí – to ostatně sami poznáte.“

„To se mi právě hodí,“ přisvědčoval Biggles. „Smyth se postará o stroj. Není na tom mnoho práce. Nemyslíš, že by bylo dobře, kdybych se vydal podél břehu a zběžně se poohlédl po písčině nebo skalisku? Což kdybychom museli ve spěchu opustit tato místa? Je dobře znát trochu okolí.“

„To je moudré,“ odpověděl Dick. „Zde by se na vodě mohl přece jen objeviti nějaký vyvrácený starý kmen, a chápu, že nechceš, aby se ti něco podobného namanulo do cesty.“

„Jistě ne,“ přisvědčoval rychle Biggles.

„Nu dobrá. Jdi se trochu poohlédnout, a já zatím s Algym připravím na břehu visutá lůžka. Vzal bych však na tvém místě s sebou pušku.“

„Nemíním se bez ní vydati na cestu,“ smál se Biggles. „Ještě jsem nezapomněl na potvůrku, která před chvílí vklouzla do vody.“

„Eh, ta by ti nic neudělala, ale dej raději pozor, abys nešlápl na nějakého krokodila. A nejez plodů, které bys mi dříve neukázal,“ varoval Dick Bigglese, když se letec s puškou pod paží vydal na cestu podél řeky.

KAPITOLA OSMÁ

INDIÁNI

Biggles se ubíral velice opatrně stále podél břehu, prohlížeje si vše velice bedlivě – hlavně křoviny na úpatí skalních útesů. Velké balvany a kusy skal tvořily překážky na jeho cestě, a tak postupoval jen velice pomalu vpřed. Někdy vystoupil na tyto útvary a prohlížel si kriticky vodní hladinu. Brzy poznal, jak učinil dobře, že se šel podívat po okolí, neboť na četných místech bylo dobře viděti úskalí, která by pohmoždila spodek hydroavionu, kdyby na ně narazil. Prorazila by ho jako skořápku vajíčka.

Biggles se snažil zapamatovat si, kde se nachází, a aby byl bezpečnější, načrtl si místa rychle do zápisníku. Občas se podíval na stroj dotýkající se předkem břehu, a viděl, jak ostatní vynášejí různé věci na břeh. Nyní tvořil břeh zatáčku, takže Biggles již nikoho neviděl. Nad ním šelestil houf hmyzu. Uhodil divoce po několika včelách, které stále dorážely na jeho obličej.

„Protivné mouchy," zabručel, když se přesvědčil, že jeho námaha je marná.

Slunce se již přehouplo přes zenith, pražilo, a chůze byla velice obtížná. Velké stromy spojené liánami táhly se v hustých řadách až ku břehu, takže se dostával kupředu stále namáhavěji. Náhle ho polekal motýl, jehož křídla byla velká jako dlaň – dotkl se v letu jeho obličeje.

Horko bylo ve stínu stromů ještě tíživější a ticho až nahánělo hrůzu. Když se zastavil, slyšel harašení v suchých listech na zemi, a při důkladnější prohlídce viděl, že harašení způsobují pilně pracující mravenci. Zastavil se a pozoroval jejich neuvěřitelně velkou armádu pochodující v dlouhých vinoucích se kolonách, jež mizely v džungli.

Když zahnul za další výběžek břehu, zastavil se a připravil si pušku. Přímo naproti němu, poblíž břehu, ve vzdálenosti sotva padesáti yardů, stála chýše pokryta palmovým listím. Byla skoro již zcela rozpadlá. Nedaleko stálo kanoe ve stejně bídném stavu; pádlo leželo napříč.

„Kdo tam?" zvolal hlasitě.

Nic se nikde nehnulo, pouze hmyz bzučel všude kolkolem.

Opatrně se přiblížil. „Kdo tam?“ zvolal opět, dívaje se nedůvěřivě na kanoe. „Není-li obyvatel uvnitř, jak odejel bez kanoe, toho jediného svého dopravního prostředku?“ uvažoval. Když přistoupil blíže, zpozoroval, že v loďce bují tráva, a bylo tedy zřejmé, že nebyla již dlouho používána. Nebyl tedy naprosto nikterak překvapen obrazem, který se mu naskytl, když otevřel ztrouchnivělé dveře. Měl již jakousi předtuchu.

Mračno much vyletělo s hrozným bzukotem od předmětu ležícího na hrubé rohoži v jednom koutě místnosti. Pomalu se blížil a pak rychle odskočil. Na primitivním lůžku ležela hmota, která byla kdysi člověkem – černochem podle zkadeřeného černého vlasu. Ručnice velmi starého typu ležela vedle něho a poblíž stála skleněná lahvička, která podle nálepky obsahovala kdysi chinin a byla dosti výmluvným zbytkem. Na druhé straně místnosti byly hrubé, zakouřené koule zvíci kopacího míče – nasbírané dary přírody, které stály tohoto muže život.

Aniž si to Biggles přesněji prohlížel, věděl, že to byla guma, surový latex ztuhlý v žáru. Hrozná tragedie byla nad slunce jasná. Muž byl sběračem šťávy gumovníku, a jsa napaden horečkou, ulehl, aby zemřel v opuštěnosti hroznou smrtí.

Toto divadlo Bigglese nesmírně poděsilo, a proto rychle vyběhl na svěží vzduch. Hleděl smutně na obydlí nešťastného muže, a zhluboka si povzdechnuv, šel dále, jsa prapodivně dojat tímto mlčelivým dramatem osamělosti a smrti.

Ale nedošel daleko. Dosáhnuv svého cíle, dal se pomalu na zpáteční cestu. Byla tu spousta zajímavostí. Tu byl trs orchidejí vyrostlých na vyvráceném kmenu, za které by se u londýnského květináře muselo zaplatiti malé jmění. Tam zase skvěle zbarvený ptáček neuvěřitelných barev nebo houf ryb ve vodě. Slunce stálo již nízko na nebi, když Biggles zpozoroval, že se na své procházce zdržel déle, než toho vyžadoval její cíl. Přidal do kroku.

Došel ku břehu a oddechl si, když spatřil připoutaný hydroavion. Nevěděl, proč mu to bylo úlevou – snad ho lesní samota tak sužovala. Neviděl ostatních, ale to mu nepůsobilo starosti. Jistě leží někde ve stínu a odpočívají po práci. Ale když se přiblížil blíže a nespatřil jich, zmocnil se ho nevýslovný strach, ačkoli se sám sobě za to vysmíval.

„Halo, halo!“ zavolal jasným hlasem. Ale nedostalo se mu odpovědi. Ozvěna vracela slova. Ticho. Stál tu bez hnutí – ale potom rychle jednal. Zavěsil pušku na rameno, a rozhlédnuv se kolkolem, jal se utíkati ke Condoru. Když tam doběhl, zůstal stát jak přimražen při pohledu, který se mu naskytl.

Stroj byl zřejmě nedotčen, avšak písek po celém břehu byl rozkopán a rozšlapán. Bylo jasné, že se tu odehrál urputný boj. „Ale s kým se zde rvali – zde v těchto místech?“ Tato otázka zabubnovala do Bigglesova mozku.

Indiáni! Ano, Indiáni to byli! Dovedl si představiti, co se tu asi odehrálo. Ale děkoval Bohu, že tu nikde nezůstalo ležeti nějaké tělo, což znamená, že Dick a ostatní byli překvapeni a přemoženi dříve, než se mohli dostat ke zbraním uloženým v letadle.

„Indiáni je přepadli – o tom není pochyby,“ řekl si v duchu. „Jestliže je nevysvobodím, zůstanu aspoň s nimi. Jde však o to, kterou cestou se dali.“ Odpověď byla snadná, neboť tu byly stopy bosých nohou vedoucí k úzké skalní cestičce, která se dále rozšířila v pěknou cestu. O několik yardů dál se zastavil a zvedl maličké bílé zrnko. Radostně cosi zamumlal. Nacházel stále více zrnek. Byla to rýže. Hned se mu v hlavě rozbřesklo.

Indiáni se zmocnili zásob vynesených na břeh, mezi nimiž byl i pytlík rýže. Na štěstí měl pytel malou dirku nebo – Biggles vzpomenuv si, co jim Dick vyprávěl již v Anglii – nějaký mravenec asi započal svou zkázonosnou práci v době, co pytlík ležel na břehu. Jestliže Indiáni při dopravě nezpozorovali díru, bude snadno sledovat jejich stopu.

Jak dlouho jsou již pryč nevěděl a nemohl na to ani usuzovat. Pohlédl na slunce, dotýkající se již obzoru. „Za půl hodiny bude tma – nesmím tedy ztráceti času,“ zabručel si. Zbraně! Měl sice ručnici, ale postačí mu? „Bude dobře vzíti revolver pro boj muže proti muži,“ pomyslil si a pospíchal zpět ke Condoru.

Otevřel skříňku, v níž byly uzamčeny malé zbraně, a vybral si automatickou pistoli, několik nábojových zásobníků a vsunul vše do kapsy. Při tom padl jeho zrak na určitý předmět, a Biggles okamžik rozvažoval.

„To by se mně mohlo hodit,“ problesklo mu hlavou a vzal si ještě signálovou pistoli. Nabral si hrst nábojů, a rozhlédnuv se ještě jednou, zda je Condor dobře připoután, dal se rychle na cestu po stopě Indiánů.

Čím dál tím obtížnější byla cesta, a byl rád, když obešel hory, protáhl se skalní průrvou a dostal se na *motto* čili pláň porostlou trsy křoví a klečí. Zvedl knoflík, který zpozoroval na zemi, a poznal, že je z kabátu Algyho. Pak našel další knoflík a zbytek tužky a hádal, že Algy odhazoval tyto předměty, aby označil svou stopu, věda, že si toho Indiáni nepovšimnou.

Bylo příšerné vedro. Z obličeje tekl Bigglesovi pot, což bylo hmyzu velice vhod; jeho dorážení činilo ho skoro šíleným. Stokrát si vzpomněl na slova Dickova o včelách, které všude vlezou, do nosu, do uší, do očí. Stále se otáčel, ani ne tak po nepřátelích, jako proto, aby si co nejlépe zapamatoval tvary stromů a skal, aby měl nějaké vodítko pro zpáteční cestu.

Náhle se dostal do tábora Indiánů a na vše ostatní hned zapomněl. Tábor byl vybudován na břehu potoka, který podle jeho názoru byl přítokem oné větší řeky, kde stál připoután Condor. Viděl četné postavy, ale pokud mohl vypozorovati, nebylo zde nikde hlídek. Vesnice byla nesmírně primitivní. Chýše s palmovými střechami byly postaveny do kruhu, z nichž vyběhlo asi třicet nebo čtyřicet domorodců v divokém rozčilení.

Biggles padl na ruce a potom na kolena. Plazil se blíž bez ohledu na mravence, kteří ho kousali a štípali po celém těle. Byla již skoro tma a bylo těžko rozeznati podrobnosti výjevu. Náhle však byl uprostřed vesnice zapálen oheň, a v jeho jasném svitu mohl Biggles vše dobře pozorovat. Plazil se blíž a blíž, takže se dostal až asi na třicet yardů k ohni. Krčil se na pokraji hustého pole obilí.

Náhle se mu zastavil dech, když viděl, že Dick, Algy a Smyth jsou vyváděni z jedné chýše uprostřed skupiny řvoucích Indiánů a vlečeni k hranici poblíže ohně. Zbytek Indiánů dal se do divokého tance.

„Buď teď, nebo nikdy,“ zabručel si Biggles skrze zuby. Ručnici držel pod paží a nabil signálovou pistolí. Celou řadu nábojů položil si před sebe na zem. Namířil hlaveň nad hlavy Indiánů a stiskl kohoutek. Při explosi se Indiáni zarazili; ztrnuli údivem. Světlo bylo náhodou červené, a když signálová raketa explodovala nad jejich hlavami a vše

krvavě červeně ozářila, nastala tak obrovská panika, řev a vřískání, že Biggles ztrnul. Ale neváhal.

Prásk, prásk, prásk! Nabíjel a střílel jak rychle mohl, zasypav strachem zachvácené domorodce deštěm světelných meteorů dopadajících na jejich hlavy. Zelené, žluté, bílé a červené signálové rakety naplnily vzduch a ozářily vesnici příšerně pestrým světlem. Jedna raketa dopadla na střechu chýše, suchou jako troud, a zapálila. Teď teprve začalo boží dopuštění. Když Biggles vypálil poslední raketu, zasunul zbraň do ruky, a drže automatickou pistoli v jedné a ručnici v druhé ruce, vystřelil a zařval z plných plic.

To bylo již i na Indiány mnoho. Byli již beztak zcela pomateni, a teď se rozprchli na všechny strany, křičíce, klopýtajíce a prchajíce do lesa jako divá zvěř. Jeden z nich, ječící jako vzteklý pes, vletěl Bigglesovi zrovna do rány, bleskurychle se však obrátil a řítil se pryč, když se ozvala opakovací pistole.

„Jste všichni zdrávi?“ zařval Biggles, když se dostal k Dickovi.

„Ano, ale máme spoutané ruce.“

Biggles vyňal rychle svůj kapesní nůž a přeřezal liany na rukou svého strýce. „Dávej pozor!“ pravil mu pak suše, podávaje mu pušku. Za několik minut osvobodil ostatní, a mlčky šli jeden za druhým velmi ostrým krokem z vesnice. Vraceli se touže cestou, kterou přišli.

„Konec vše napraví,“ pravil tiše Biggles, když ušli několik set yardů. „Nesmíme zde zablouditi,“ pravil ukazuje palcem na *matto* na druhé straně. „Není nikdo z vás zraněn? To je dobře,“ řekl, když všichni odpověděli záporně. „Vrátíme se brzy. Půjdu napřed, protože znám cestu. Za mnou půjde Algy, potom Smyth a nakonec Dick s puškou. Kdybys slyšel někoho za námi, zavolej. A teď rychle pryč odtud I“

Minuli rychle tiché *matto*. Biggles uskočil jednou stranou, když tělo jakési dlouhé šelmy mu vskočilo do cesty a zmizelo s bručením v křoví.

„Jaguár – pozor!“ volal zezadu Dick.

Biggles neodpověděl, ale pospíchal dál, ostatní těsně za ním. Klopýtali přes kameny a hrbolatou zemi. Prodírali se průrvou. Co chvíle někdo vykřikl bolestí, když si narazil, ale konečně slézali poslední svah k břehu, kde byl upoután hydroavion.

„Tiše!“ rozkázal Dick naslouchaje s nakloněnou hlavou. „Přicházejí,“ pokračoval. „Bude lépe, vstoupíme-li na palubu.“

„Nemohu riskovat odlet za takové tmy,“ odpověděl Biggles.

„Toho není potřebí,“ řekl na to Dick. „Stačí jen odraziti od břehu. Nic nevadí, odplujeme-li kousek po proudu. Tady nejsou vodopády. Znám tuto řeku. Právě nedaleko tohoto místa mne opustili moji nosiči. Půjč mi svůj kapesní nůž.“

Biggles mu podal nůž, a Dick zmizel ve tmě. Náhle bylo slyšeti praskání křoví a za několik okamžiků se vrátil se třemi nebo čtyřmi bambusovými pruty. „S těmi odrazíme od břehu,“ pravil. „Voda není příliš hluboká a můžeme se jimi odrážeti. Bude lépe, když se hned dáme do práce,“ dodal, když nedaleko se ozval výkřik s téže strany, kudy přišli.

Visutá lůžka a všechny věci, které vynesli na břeh, naházeli rychle na palubu, a za několik vteřin pluli tiše po proudu široké řeky, používajíce improvisovaných holí k odrážení.

Měsíc se vyhoupl na nebi a ozářil stříbrným světlem řeku, čímž se prales na druhém břehu zdál jen ještě tmavším.

„Poplujeme přes řeku na druhou stranu,“ pravil Dick. „Indiáni zde nemají kanoe, takže budeme pěkně v bezpečí. Pokud se pamatuji, je o něco níže pěkná zátoka.“

„Tedy tam poplujeme pro všechny případy,“ odpověděl rychle Biggles. „Doporučoval bych něco pojísti,“ dodal tesklivě.

„Jen počkej, až nedáš deset dnů nic do úst, jako já,“ odpověděl Dick.

„Doufám, že se tak nestane,“ odpověděl zamyšleně Biggles. „Ztrávil jsem zde pouze jeden den, ale vidím, že badání v tropech má stinné stránky. Proklatí moskyti!“

„To ještě nic není,“ usmál se Dick. „Počkej, až budeme na břehu, tam jich je mnohem více.“

Biggles zabručel: „Cožpak je to zde nejhorší? Tohle místo jsi měl na mysli?“

„Ano, tohle,“ odpověděl Dick.

„Nezdá se mi nijak zvlášť vhodné,“ bručel Biggles. Mráz mu přejel po zádech přes hrozné vedro. „Děsí mne. Připomíná mně to, co jsem viděl tam nahoře u řeky…“

„Co jsi viděl?“ tázal se zvědavě Algy.

„Nic,“ odpověděl krátce Biggles, nechtěje vypravovat právě na tomto místě o svém příšerném nálezu.

Podobaje se neurčitému strašidelnému stínu, vplul Condor do zátoky, jejíž voda byla černá a stojatá, jako v nějakém rybníku. Zátoka byla se všech stran obklopena vysokou stěnou černých kořenovníků, jejichž točené tenké kmeny se zdály být ve své nehybnosti vyřezány z ebenu. Vjezd, kterým sem vpluli, byl velice úzký.

Dlouhé liány visely jako hadi až do vody. Pouze na jednom místě byl úzký pruh vlhkého bláta, a za ním malé prostranství, které z neznámé příčiny nebylo porostlé stromy.

„Jsem toho názoru, že by bylo rozhodně líp, zůstat v hydroavionu," poznamenal Biggles. „Jakživ jsem neviděl takové místo – vyvolává hrůzu. Co tam, k čertu, děláte, Smythe?" zvolal rozzlobeně. „Netrhejte tolik tím strojem – byl bych skoro vypadl."

„Netrhal jsem strojem," pravil překvapeně Smyth ve tmě na druhé straně letadla.

„Co to – hrome – zadržte!" křičel ostře Biggles, když se zdálo, že neviditelná ruka vyzvedla hydroavion napolo z vody. Něco tvrdého a šupinatého oškrabovalo příď a dlouhé černé lesklé, vlnité předměty se počaly plazit ve stojaté vodě.

„Co je to, Dicku, proboha?" tázal se Biggles ustrašeným hlasem.

Vyšlehl jasný plamen, načež se ozvala tichem hromová rána. Následovalo hluboké, dusivé chroptění, a něco dlouhého a nezřetelného padlo vedle nich do vody. Jiní podobní tvorové se na to vrhli a voda se nyní hemžila zuřivě zápasícími těly. Cosi narazilo na trup Condoru, takže se zachvěl od přídi na záď.

„Kajmani!" vykřikl Dick. „Voda se jimi jen hemží. Musil jsem po něm střelit, šplhal se již nahoru po ocase stroje. Nech naskočit motor a vystupme na břeh. Takhle by stroj rozbili na kusy!"

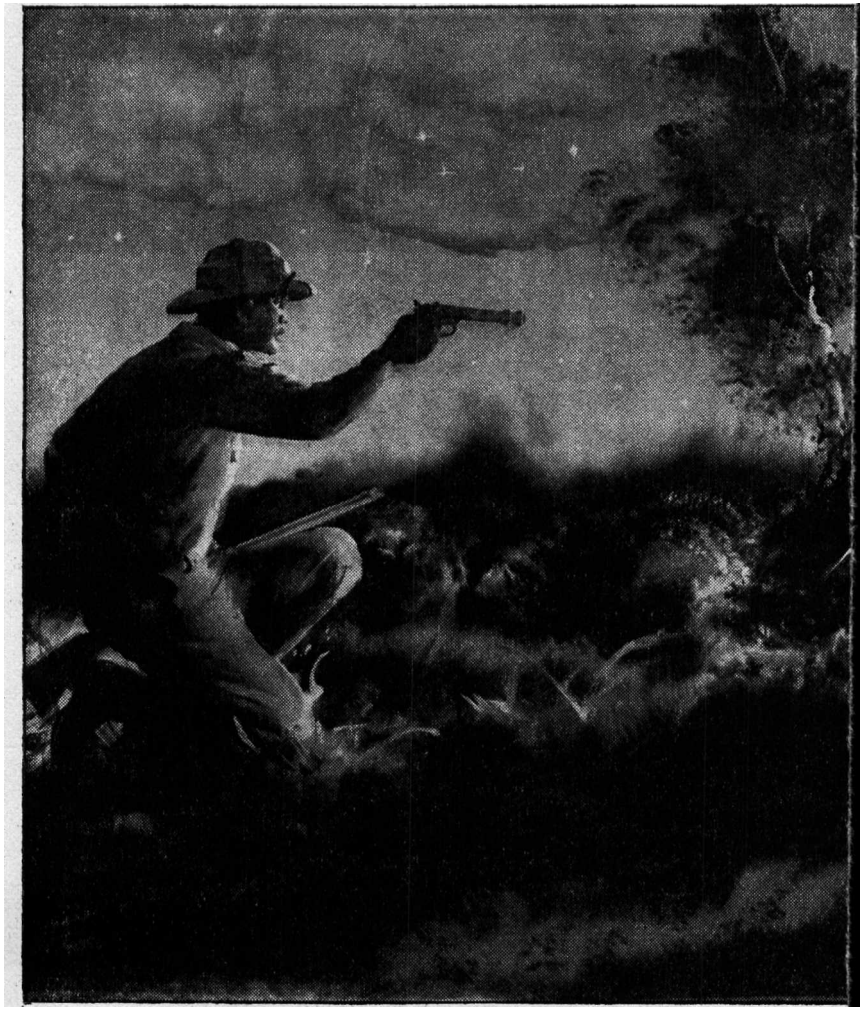
Ostatní nečekali na další vyzvání. Bylo zřejmé, že je nutno okamžitě jednat. Tvrdá, těžká těla vrážela do stroje takovou silou, že by jej mohla rozbiti. Automatický startér zavrčel, motor naskočil, stroj se rozběhl po vodě. Biggles pustil podvozek a obrátil stroj nosem k blátivému břehu. „Jeď dál, Algy!" volal předávaje mu řídicí páku, při čemž vyskočil na břeh. „Jeď rovně – tak je to dobré – máš dostatek místa. Dobře. Pojď, rozděláme oheň."

Dick sem rovněž došel nesa v ruce plechovku s benzinem, a brzy ozářil planoucí oheň jejich bledé a polekané tváře.

„Jak nazýváš taková místa, Dicku?“ zaskuhral Biggles všecek se chvěje. „Myslím, že jsi řekl, že víš o pěkném místě! Chtěl bych vědět, co nazýváš špatným místem. Ta řeka tají samé hrůzy.“

Dick se smál. „Přece jsem vás předem upozorňoval, že tato cesta není žádným výletem,“ pravil.

„Na mou duši – měl jsi pravdu,“ přisvědčoval Biggles.

Zelené, žluté a červené rakety naplnily vzduch…

… a ozářily vesnici příšerně pestrým světlem.

Vytáhli stroj úplně na břeh, a motor utichl. Opět dopadalo na ně ono tíživé hrůzné lesní ticho.

„I stromy se podobají nestvůrám připraveným ke skoku," poznamenal Algy.

„Mluvme raději o něčem jiném, protože mi tohle místo jde na nervy," bručel rozzlobeně Biggles, když vynášeli něco ze zásob z hydroavionu. „Jak se vlastně stalo, že vás Indiáni zajali?"

Sedíce okolo táborového ohně u jídla, počli vypravovat, jak je přepadli Indiáni.

„Neslyšel jsem vůbec nic, až když Dick vykřikl," začal Algy. „Byls asi hodinu pryč," pokračoval, jsa obrácen k Bigglesovi, „a zrovna jsem se díval na břeh, zda se snad již nevracíš, když vtom zaslechnu ránu a výkřik. Prudce jsem se obrátil, právě ve chvíli, když jeden z Indiánů na mne skočil. Nemohl jsem nic dělat. Srazili mne holí a vrhli se na mne. Kopal jsem a tloukl okolo sebe, ale nebylo to nic platné. Jeden člověk se neubrání proti celému hloučku. Strhli mne za nohy tak prudce, že jsem byl napolo omráčen, a první co jsem pak uviděl bylo, že se Dickovi a Smithovi nedařilo lépe. Dosud vlastně nevím, jak se zmocnili Smytha, protože byl na palubě, když Indiáni vyrazili."

„Stál jsem v letadle a vybaloval jsem několik beden, když jsem zaslechl křik," vysvětloval Smyth. „Mnoho mne to nepolekalo, ale vystoupil jsem na palubu, abych se podíval, co se děje. Šíp mi zafičel okolo uší."

„Ano, viděl jsem to. Skutečně, pokud vím, byl to indiánský šíp," potvrzoval Algy.

„Na břehu byla divoká rvačka," pokračoval Smyth, „a tak jsem se přidal. V překvapení jsem zapomněl na všechny zbraně v kabině a ani by nám nebyly mnoho pomohly. Jeden velký chlap udeřil mne čímsi, co vyhlíželo jako kokosový ořech nabodnutý na holi."

Bývalý letecký poručík sáhl si pozorně dozadu na hlavu. „Mám zde bouli jako slepičí vejce," dodal.

„To je všecko, co můžeme říci," pravil Dick. „Ti ďáblové museli nás asi již dlouho stopovati, což dokazuje, že si nikdo nevšímá hodin v těchto krajích. Viděl jsem letmo, jak se něco pohybuje, ale vzhlédl jsem až ve chvíli, když vyrazili. Vykřikl jsem, abych varoval ostatní, ale bylo již pozdě. Nu, konec vše napravil. Měl jsi skvělý nápad, Bigglesi, že jsi

použil signálové pistole Véry. Rakety je více poděsily, než cokoliv jiného. Něco podobného ještě vůbec nikdy neviděli, a také silně pochybuji, že uslyšeli kdy výstřel. Zotavují se nyní ze svého zděšení a patrně lační po naší krvi. Kdyby ses nebyl vydal na procházku podél břehu, byli by nás všechny přepadli a to bychom byli v pěkné bryndě.“

„Byli bychom v polévce v pravém slova smyslu,“ smál se Biggles. „Uvařili by si nás, ti lidožrouti.“

„Hm, víme aspoň, kde se zdržují, a to je také k něčemu dobré,“ pravil Dick. „Nevěděl jsem, že jdou až tak hluboko na jih, ale u těchto Indiánů člověk nikdy nic neví. Jsem jenom rád, že se stroje příliš báli a nepřiblížili se mu. Ale sem nás nemohou následovat; k smrti se bojí tmy. Udělali bychom nyní dobře, kdybychom šli spát; zítra před sebou máme namáhavý den.“

KAPITOLA DEVÁTÁ

HRŮZYPLNÁ NOC

„Nu tak, co budeme dělat?“ tázal se Biggles druhého dne ráno, když otvíral hovězí konservu, aby připravil snídani.

„Myslím, že půjdeme pěšky rovnou k sluji. Jsme na pravém břehu řeky, tedy na správné straně,“ odpověděl Dick. „Musíme uraziti asi čtvrt míle cesty lesem a pak vyjdeme na „*matto*“. Do sluje je pak asi jen sedm, nanejvýš osm mil, a to můžeme ujiti za tři, čtyři hodiny. Budeme tedy míti dosti času rozbourat zeď a vrátit se, než nastane noc. Nenajdeme-li tam nic, vrátíme se, , a bude po všem. Budeme-li však míti štěstí, zařídíme své plány podle toho, co nalezneme a odneseme. Myslím, že zde bude stroj v bezpečí. Nemohli jsme nalézti lepší místo.“

„Dost dobré,“ zvolal Biggles. „Čím dříve se odtud dostaneme, tím lépe.“

Nastával právě velkolepý, barvitý úsvit na Amazonce. Za půl hodiny byly připraveny baťohy, rozděleny úkoly, a celá společnost vyrazila husím pochodem. Smyth ozbrojený velkým nožem, aby mohl prořezávat džungli, šel prvý, za ním Dick s kompasem, aby jim ukazoval, kudy vede přímá cesta, neboť věděl velmi dobře, jakému by se vystavili nebezpečí, kdyby sešli se správného směru při tak malém rozhledu. Přes rameno mu visela puška – dvanáctka. Za ním šel Algy s velmi těžkým nákladem zásob a nářadí, které budou pravděpodobně potřebovati, a konečně Biggles s podobným nákladem a loveckou puškou.

Chůze nebyla tak obtížná, jak očekávali. Pravda, museli přestřihávat liany, aby si prosekali cestu pralesem a často museli obcházeti vyvrácené obrovské stromy, tvořící překážky na jejich cestě, ale za necelou hodinu dostali se na „*matto*“, což bylo nejlepším důkazem, že výpočet Dickův nebyl zrovna špatný. Nedaleko čněly vysoko k nebi úzké skalní útesy mocného pohoří.

Nyní šli již mnohem lépe kupředu, a při třetí zastávce oddechu prohlásil Dick, že jsou již zcela blízko řeky, podél které se ubíral onoho

dne, kdy odhalil vytesané znamení Inků ve skále. Odtud jsou prvý nanejvýše dvě míle od sluje samé. Hmyz je nesmírně obtěžoval a často se museli zastavovat, aby jeden druhého zbavil neodpuditelných *carrapatos*. Brzy byly i jejich obličeje pokryty černými tečkami ssedlé krve po četných bodnutích nejrůznějšího hmyzu. Přesto byli v dobré náladě, neboť se zdálo, že nyní nemůže již nic státi v cestě dobrému výsledku badání ve sluji.

Došli k řece, oddechli si na chvíli, aby se osvěžili a omyli své spocené obličeje, načež pokračovali v cestě, brodíce se až po kolena v čisté studené vodě. Ač byl Dick tak zkušeným cestovatelem, přece projevil ze všech nejvíce rozčilení, když byli již tak blízko svému cíli.

„Jen ještě tuto zatáčku," zvolal radostně, „a již jsme tam."

Oddechujíce horkem a námahou, pospíchali zatáčkou, která je dovedla k tmavě červenému skalnímu útesu, nesmírně vysokému, jako mocná skalní stěna. Dick dělal nyní vůdce a jal se ihned stoupat, upíraje při tom stále zrak na skálu se zamračeným výrazem ve tváři. Biggles postřehl, že trochu zbledl.

„To je divné," slyšel ho, jak šeptá sám k sobě, „to je divné. Byl bych přísahal, že to bylo na tomto místě. Je to tu, ale…" dodal.

Obrátil se k ostatním a pravil jako na omluvu:

„Nevím dosud, v čem to spočívá, ale myslím, že není nikterak potřebí se strachovat. Ach, již to mám! Sesula se trochu skála a zasypala vchod. Obávám se jen, že nám to dá trochu více práce a pohltí trochu času, než to odstraníme. Je to zde, o tom není pochyby."

„Nu, nelze nic dělat," pravil rychle Biggles, pociťuje více lítosti nad zklamáním Dickovým, než nad svým vlastním. „Brzy to odstraníme."

Dick prohlížel hromadu trosek ležící na úpatí skály, táhnoucí se daleko do řeky, takže řeka změnila trochu směr svého toku.

„Dáme se tedy do toho," pokračoval Biggles, shazuje svůj náklad. „Místo není tak špatné a vody je tu dost."

Zásoby položili na břeh, a všichni čtyři se jali ihned odhazovat a odstraňovat kamení, které zatarasilo východ.

„Skála se nesesula pouze zde, jak by se snad zdálo," pravil Dick při jednom krátkém oddechu, ukazuje dále podél úpatí útesů, kde na několika místech ležely hromady skalnatých úlomků. „Bylo tu patrně

nějaké menší zemětřesení od doby, co jsem odtud odešel, a proto je tu tolik ssutin.“

„To je jedno, jen když nepřijde nějaké další v době, kdy tu budeme my a nespadne-li nám nic na hlavu,“ pravil Biggles, pracuje na svém úkolu. „Bývá zde často zemětřesení?“

„Myslím, že tu nikdo tak dlouho nepobyl, aby se nějakého dočkal,“ odpověděl Dick s úsměvem; „zdá se, že aspoň v posledních letech ne. Je pravda, celý kraj je vulkanický a kdysi to zde muselo být velmi pěkné. Tehdejší zemětřesení asi rozpoltilo skály na samé takové útesy, jako je tento,“ pokračoval. „Díky Bohu, již tu není tolik kamení – máme štěstí, není to tak hrozné.“

Ale zdání klame. Nemajíce než své ruce, malé páčidlo, kladivo a dláto, které si přinesli sebou, aby zbořili zeď uvnitř sluje, pracovali do samého odpoledne než uviděli ve skále vytesaný znak Inků.

„Jaké štěstí!“ pravil Dick při dalším oddechu. „Staletí nezměnila nic na tomto místě po odchodu Inků. Potom jsem sem přišel náhodou já, snad jsem byl prvním člověkem po nich, a spatřil jsem znak, jenž vše prozradil. A než uplynul další rok, sesuly se všechny skály a znovu vše zakryly. Skutečnost, že jsem jednou viděl znak a sluj, jediná přispívá k odkrytí tajemství. Kdo jiný by hledal pod sesutou skálou poklad? Snad by bylo vše zůstalo na věky skryto. Nuže, jedno je jisté: dnes nemáme již dosti času zbourati zeď. Nesmíme se dát překvapiti tak daleko od letadla,“ pokračoval, pohleděv na slunce pomalu již zapadávající. „Samozřejmě, toto jsem neočekával. Jinak jsme mohli přinésti visutá lůžka a dostatek potravin na jeden nebo dva dny. Ale to je Brasilie! Člověk musí být připraven na všechna překvapení.“

„Tiše!“ vyjekl Biggles, na jehož obličeji se objevil výraz údivu. Tvářil se tak, jako by sám sobě nevěřil.

Slabounce, ale zcela jasně byl v dáli slyšet hukot silného motoru aeroplánu. Všichni upírali zrak v tu stranu, odkud zvuk přicházel. Překvapením a údivem nikdo po dlouhou chvíli ani nepromluvil.

„Přece nesním, Algy?“ tázal se polekaně Biggles. „Slyšíš to?“

„Není pochyby,“ odpověděl Algy. „Je to skutečně letadlo.“

„Ale kdo, pro Boha, je mohl nalézti – a co je divnější, kdo dovede v těchto končinách říditi stroj i když je nalezl?“ volal vztekle Biggles. „To je holý nesmysl.“

„Smysl nebo nesmysl,“ odsekl Algy, „vidím letadlo – tam je. Podívej se!“ pravil, ukazuje chvějícím se prstem na určitý bod.

„Museli nás sledovat po řece,“ cedil Dick skrze zuby, „a vzali si sebou nějakého pilota.“

„Ne!“ vzkřikl Biggles, který upřeně hleděl na vzdálený bod na nebi. „To není Condor! Je to jeho dvojník. Je sice ještě příliš daleko, ale vyhlíží to – ano, jedno z amerických Curtissových letadel.“

„Ach, proto tedy přijeli do New Orleansu,“ pravil rychle Dick, pochopiv náhle. „Ti darebové! Viděli, že jsme odletěli, a hned si vypočítali, kam letíme. Jestliže se vyptávali, vyčenichali, že jsme koupili letadlo. Přeplavili se do New Orleansu a koupili si také stroj a najali i pilota, protože žádný z nich nedovede řídit stroj. To celou záležitost jen zamotává.“

„Cože?“ volal Biggles. „To bude trochu více než motanice, dovedu-li usuzovat. Neletí sem, zaplať Bůh. Hledají nás, o tom není pochyby, zdá se mi však, že se nyní vracejí po proudu. Uděláme dobře, když se rychle vrátíme.“

Dick se ještě jednou rozhlédl po vykonané práci.

„Hm, také myslím,“ odpověděl. „Zbývá nám již jen málo práce a otvor bude pak dosti veliký, abychom mohli vstoupit dovnitř. Ale bude skutečně lépe, necháme-li vše tak, jak to je, než přijdeme na kloub tomu novému objevu.“

„Nuže, tedy pojďme,“ pravil Biggles. „Nebudu spokojen, dokud nepocítím Condora pod nohama. Musíme ho tak dobře skrýti, aby napříště nebyl vidět ani ze vzdušných výšin, což ovšem nebude v těchto krajích nikterak obtížné. Jakmile tak učiníme, vrátíme se sem, a pak budeme moci klidně pracovat. Oni nás ztěží mohou vidět, kdežto my je vidíme snadno.“

„Skoda,“ pravil Dick, hledě zamyšleně na temeno sluje, které mohli již viděti. „Jsme tak blízcí a přece tak daleci. Nu, jaká pomoc. Nářadí bychom zde mohli nechat; není potřebí je nosit sem a tam.“

Rychle uschovali veškeré přinesené nářadí a dali se na cestu zpět k letadlu. Biggles vyšel na břeh řeky a bedlivě si prohlížel táhnoucí se zde prérii.

„Na co se díváš?“ otázal se mimochodem Algy.

„Eh, jen tak,“ odpověděl Biggles.

„Po čem?“

„Ale díval jsem se, nebylo-li by možno stroj zatáhnout sem,“ odpověděl Biggles, odháněje s ucha moskyta. „Ten nový objev mi totiž nahání trochu strachu. Kdo by byl pomyslil, že udělají něco takového? Chtěl bych jen vědět, jakého pilota si přivezli.“

„Není tak nesnadné nalézti pilota ke stroji, hlavně je-li vyhlídka na nález pokladu,“ prohlásil Dick, brodě se v čele skupiny na mělkém pokraji řeky. „Avšak pojďme, musíme jíti ostře, jinak nás překvapí noc. Mohu vás ubezpečiti, že to není nic příjemného hledat cestu lesem za tmy. Mám v tom trochu zkušeností.“

Něco je stále nutkalo k návratu. Nemajíce těžký náklad nářadí, došli včas k lesu, a sledujíce opět cestu, kterou si ráno prosekali, mohli jíti jistým krokem.

„Nebudu se zlobit, až budeme na místě,“ přiznával se Algy stíraje si pot s čela. „To je vedro! Avšak vzdor těm proklatým mouchám, bylo by to přece pěkné místečko, kde by se dala dobře ztráviti dovolená. Považ, jakou sbírku motýlů by sis mohl pořídíti,“ pokračoval, ukazuje na houf obrovských pestrých a lesknoucích se motýlů, poletujících před nimi na cestě.

„Nu tak, tu jsme –“ počal Biggles, když vyšli z lesa, ale zastavil se prudce jako přimražen – a ostatní za ním. Všichni mlčeli – nebylo třeba dalších slov. Condor byl pryč.

Dick se probral prvý z úleku po tomto hrozném odhalení. Řítil se dopředu a rozhlížel se po a proti proudu. „Ani vidu po něm,“ zahoukl a jal se prohlížeti břeh. Zastavil se, zvedl oharek doutníku a odhodil jej nedbale do vody, trhnuv výmluvně rameny. „To říká vše, co potřebujeme vědět,“ pravil klidně. „Dělám si nyní výčitky…“

„Nedělej si žádných výčitek,“ přerušil ho břitce Biggles. „Nikdo na světě nemohl předpokládat něco takového. Kdo by byl pomyslil na maskování stroje v těchto krajích? Ale nebuď dětina, Dicku. Opatrnost má také své meze, a něčeho takového by se nebyl nikdo ani ve snu nadál. Cožpak jsme si mohli pomysliti, že oni uvidí Condora, až my budeme právě u sluje? Musím se přiznati, že mě to vůbec ani nenapadlo. Myslil jsem jen na Indiány, v nichž jsem viděl nebezpečí, ale zdálo se mi nemožným, že by letadlo bylo viděti z hlavní řeky. Proto jsem je zde bez obav zanechal. I kdybychom byli věděli, že jsou zde „oni“, nebylo by to na věci nic měnilo, protože jsme se nemohli

dosti rychle vrátiti, abychom zabránili tomu, co se stalo. Nemá smyslu někomu vyčítati, co se mělo udělat.“

„Máš vlastně pravdu,“ souhlasil Dick. „Podíváme se nyní, jak se ta věc má. Sledovali toto: zanechat nás úplně bez prostředků – nemáme ani potravy, ani stroje, a to je v těchto krajích ovšem to nejhorší. Situace je nesmírně vážná a nemá smyslu namlouvat si, že tomu tak není. Ale dosud jsme nezemřeli…“

„A ještě dlouho nezemřeme,“ přerušil ho divoce Biggles. „Zbývá nám jedno – musíme dostat letadlo zpět.“

„Plán je sice skvělý, ale trochu obtížný,“ odpověděl sarkasticky Dick. „Jen velmi obtížně urazíme denně dvě, tři míle podél břehu. Můžeš si vypočítat, jak dlouho bychom potřebovali na cestu pět set mil. Nechci být pesimistou, ale jak říkáš, musíme se na věc podívat zblízka.“

„Nechci se vrátit,“ odpověděl břitce Biggles. „Snad jsi nepředpokládal, že chci jíti zpět do Manáosu, aby mne tam uvěznili, jakmile bych se tam ukázal,“ pokračoval rozzlobeně. „Musíme se poohlédnout po nějaké lodičce.“

„Dobrá. Udělali bychom snad nejlépe, kdybychom si nějakou urobili. Já…“

„Počkej, dovol ať dokončím,“ přerušil ho Biggles. „Právě jsem si na něco vzpomněl a to může býti trefa. Věřím, že dostaneme Condora zpět. Nejdříve však musíme míti kanoe. Nuže, vím, že jedna lodička je na druhém břehu, asi jednu nebo dvě míle výše. Půjdu si pro ni.“

„Snad se nechceš pokusit přeplavat řeku?“

„Protože nedovedu ani létat ani chodit po vodě, aniž se potopím, nezbývá nic jiného,“ odpověděl Biggles svlékaje kabát.

„Jsi šílený! Vždyť se nedostaneš ani do poloviny řeky a krokodili tě stáhnou pod vodu. To rozhodně nepřipustím,“ prohlásil Dick. „Počkej, uděláme si „*balsa*“.“

„Co je to?“

„Balsa je vor z rákosí. Užívá se ho velice hojně v Bolivii – tam se totiž lodi staví tímto způsobem. Uděláme vor jen tak narychlo, ale přepraví tě přece na druhou stranu. Za pokus to stojí. Teď si vzpomínám, že o něco výše jsem viděl mnoho rákosí. Algy, svaž trochu bambusu a oviň jej kusem své košile nebo čímkoli, jen aby to bylo jakési pádlo. Bigglesi a Smythe, pojďte se mnou,“ rozhodl Dick, jda napřed do křoví.

Za pět minut již pilně pracovali, řezali rákos, svazovali jej pevně do otýpek lianami, o které zde věru nebyla nouze a jež nahrazovaly zcela dobře provazy. Potom spojili otýpky a položili na ně další vrstvu. Byla již skoro tma, když byli hotovi s prací a improvisovaný vor spuštěn na vodu. Plaval sice pomalu a ponořil se dosti hluboko do vody, když se na něj Biggles opatrně usadil.

„Dej mi pádlo, Algy," pravil, „daleko to nedopluje."

Algy mu podal primitivní pádlo a Biggles odrazil křehké plavidlo rychlým pohybem od břehu. „Brzy se vrátím," pravil již ze tmy. „Počkejte zde a zaslechnete-li mne hvízdat, odpovězte. Sbohem!"

Jakmile byl Biggles jednou na řece, rychle pádloval směrem k protějšímu břehu, jenž byl asi dvě stě metrů vzdálen. Když dopádloval asi doprostřed řeky, cítil, že křehký rákos padá mnohem hlouběji. Dostával se vpřed jen pomalu. Bylo velmi obtížno plouti rovně. Proud ho strhával za každým dopředu uraženým metrem. Byl jen ještě asi padesát metrů vzdálen od břehu, když „*balsa*" byl již úplně pod vodou, ale dosud ho nesl a svažoval se podle pohybu vesla.

Dlouhý, hrůzyplný stín objevil se v té chvíli na vodní hladině těsně za ním, stín, který jemně řezal tichou vodu a počal ho dohánět. Biggles věděl velmi dobře, co to bylo. Krokodil ho zvětřil a byl mu na stopě. Voda sahala Bigglesovi již do půl těla, a když zpozoroval, že plavidlo ho již nechrání proti útokům nestvůry a že by se rychleji dostal s místa, kdyby plaval, tu odhodil veslo a skočil do vody, mocnými tempy míře ku břehu. Plaval závodním tempem, které nemohl dlouho vydržeti, ale měl již jen malou vzdálenost před sebou. Doplaval a vymrštil se na břeh s posledním vypětím sil. Ve chvíli, kdy tak učinil, pláclo cosi za ním jako kus železa.

Utíkal napříč břehem a teprve za chvíli se zastavil, aby nabral dech. Chvěl se, neboť rozčilení a napětí posledních okamžiků ho vyčerpalo. Na štěstí se vyhoupl měsíc nad korunami stromů a ozářil břeh svým stříbrným světlem. Biggles viděl jakýsi dlouhý předmět, podobný špalku, jak se potápí do vody nedaleko břehu; zachvěl se, ale přece se obrátil k chýši a k jejímu příšernému obyvateli. Chůze mezi těmito fantastickými stíny na břehu neznámé řeky bičovala nervy, a Biggles měl horší pocit, než kdyby byl měl proletět houfem nepřátelských letadel hemžících se na nebi. Ta byla aspoň hmatatelná, skutečná, a bylo to něco, čemu rozuměl, ale zde stál tváří v tvář

neznámým nebezpečím, vymykajícím se jeho zkušenostem. Černý, neproniknutelný les byl stěnou skrývající – co? – Nevěděl. Letmé zaharašení bičovalo jen ještě víc jeho fantasii, takže si představoval nestvůry lezoucí a plížící se blátem. Každý stín zdál se býti hrozivým znamením nějakého tvora přebývajícího v lese, nebo černé, naprosto hladké řeky, čekající a vyhlížející svou oběť.

Zastavil se, když viděl lézti po břehu obrovského kraba s dlouhýma tenkýma nohama. Pohyboval tykadly, jimiž prapodivně klapal. Když o chvíli později překročoval stín stočené liány, podobající se lanu, oživla liána a vklouzla jako skutečný stín nehlučně do lesa. Panický strach zachvátil na okamžik Bigglese, ale zaťal zuby a pospíchal pryč, stíraje si rukávy košile studený pot z čela.

Konečně spatřil chýši a chvíli váhal, rozmáchnuv se rozčileně po velkém bílém motýlu, poletujícím nad jeho hlavou. Slabé stěny chýše vyhlížely nyní v bledém měsíčním světle zcela jinak než za jasného denního světla. Věděl dobře, že je to jen vzpomínka na to, co se skrývá za nimi a že ta vyvolává hrůzu.

„Ach, hlouposti – mrtvý nekouše," zabručel si a podivil se náhle těm slovům, nevěda, kde je četl nebo slyšel. Rychle pak přiskočil ke kanoi. Nahnul se nad ním, vyhazuje nečistotu, když tu náhle zaslechl nějaký zvuk. Leknutí stáhlo mu všechnu krev k srdci, jež hrůzou přestalo bít. V chýši se cosi pohnulo.

Ani se nehnul, jen vzhlédl a díval se upřeně na chýši. Oči potvrdily, co zaslechly uši. Střecha chýše se pohnula stranou – zcela nepatrně, ale vzdor všem stínům se nepochybně pohnula. Biggles zatajil dech, naslouchal. Ticho. Obraz, který se Bigglesovi navždy vryl do paměti, byl pohřížen do tak naprostého ticha a přesto ho tížil. Vládla kolem něho neskutečnost. Vždyť nesnil a přece by se byl rád probudil z tohoto hrozného snu. Cítil, že je nezúčastněným divákem, hledícím na němý film. Nevěděl, jak dlouho tak stál přimražen, neboť čas přestal proň existovat. Snad minutu, snad pět, snad deset minut – nemohl to říci. Probral se trochu ze své ztrnulosti, když tichem zazněl táhlý tichý nářek, zakončený dlouhým vzlykem.

Po prvé v životě poznal Biggles, co je to strach a ochromující hrůza. Chtěl se pohnout, utíkat, utéci co nejdále z tohoto hrůzyplného místa, avšak nohy mu vypověděly službu. Měl tak vyschlo v ústech, že se mu jazyk lepil na patro. Mohl se jen upřeně dívat. Náhle však rána

přervala očarování, volný rákos stěn chýše povolil a něco tmavého skočilo na zem. V témž okamžiku se Biggles vymrštil. Před ním stál ve vzdálenosti nejvýše deseti yardů černý pardál; oči mu svítily a ocas se pohyboval sem a tam jako rozzlobené kočce. Asi vteřinu hleděli na sebe člověk a šelma, a dříve než se muž mohl pohnouti, šelma mrštně odskočila a zmizela v lese.

Biggles si oddechl a zasmál se nahlas, ale tak příšerně, že se uprostřed smíchu přerušil a s hrůzou zjistil, že je blízek hysterii. „To se nesmí stát," zamumlal, zlobě se sám na sebe, že by se byl pro takovou maličkost skoro zhroutil. Nyní se mu vše zdálo býti tak zcela obyčejným. Že šelma byla v chýši, bylo zcela přirozené, a hrozná příčina její návštěvy byla také pochopitelná. „Bude mně dobře, až k tomuto místu obrátím záda," zabručel si, obraceje se ke kanoi.

Ta byla v horším stavu, než si myslil. Jako všechna kanoe používaná v těchto krajích byla vydlabána ze silného kmene a asi dvacet stop dlouhá. Na četných místech byla poškozena, jak okamžitě zpozoroval, chtěje ji odsunouti trochu dále. Kus předku mu zůstal v ruce a v kanoi zel ošklivý otvor. Byla těžká, a Biggles se obával, že kdyby se překotila, bude muset napnouti všechny síly, aby ji dostal s místa. Rozhlížel se a brzy nalezl dvě bambusové hole, po nichž se mu podařilo odsunouti malou loďku, jež pak hladce sklouzla po úzkém břehu na tichou hladinu řeky.

Bylo tu pouze jedno veslo, ale na štěstí bylo ve velmi dobrém stavu. Vsednuv do loďky, zamířil rovnou k protějšímu břehu. Cítil, že primitivní plavidlo nebylo správně vydlabáno a s počátku mu řízení lodice činilo obtíže, ale brzy si zvykl na tuto zvláštnost, takže plul rovně a rychle směrem k zátoce, kde ho ostatní očekávali. Věděl, že nebude těžko je nalézti, neboť jistě po něm pozorně vyhlíželi. Na jeho hluboké zapísknutí dostalo se mu ihned odpovědi.

„Podařilo se," zvolal nadšeně Dick, když nos kanoe zadrhl o zem. „Byls však dlouho pryč a způsobil jsi nám velké obavy."

„Nebylo potřebí se ničeho obávati," odpověděl Biggles jsa potěšen úspěchem svého poslání. „Co se stalo?"

„Budu vám to vypravovat – až jindy," odpověděl Biggles. „Kdybych tak učinil nyní, běhal by mně mráz po zádech. Nesmíme ztráceti čas. Přemýšlel jsem o nejvhodnějším plánu, když jsem tak pádloval po řece sem a tam. Máte-li nějaký lepší, tedy to řekněte."

„Nu tak, ven s ním!“ vybízel ho Dick.

„Silas a spol. jsou někde dole na řece…“

„Víš to jistě?“

„Zcela jistě. Tam po proudu pod námi je několik pěkných míst k přistání – minuli jsme je na cestě sem – a nad námi se může riskovat přistání nanejvýše na jednom nebo dvou místech. Letěli proti proudu, aby se po nás poohlédli, a nalezli stroj. Přistali, ale nenalezli nikoho u letadla. Co tedy učinili? Vzali prostě Condora a odtáhli ho na vhodné místo, které jim má sloužiti za východisko, odkud nás chtějí hledati. Nyní jsou dvě věci v náš prospěch: Především se budou domnívati, že budeme nejméně dva, tři dny pryč, a za druhé se budou cítit zcela bezpečni, jestliže letadlo připoutali na protějším břehu řeky. Ani na okamžik je nenapadne, že bychom se nějakým způsobem mohli dostati přes řeku. Proto zde zevlují. Neočekávají nás a nebudou nás jistě ani hlídat. Musíme je především vyslíditi, a to ještě před úsvitem, dříve než oni vyslídí nás. Až je nalezneme, přepadneme je – jedna část naší skupiny je napadne na břehu, a druhá odpoutá stroj. Algy a já se postaráme o stroj, to je zcela samozřejmé, protože jsme piloti, a kdyby jeden z nás byl zraněn, zaskočí za něho druhý.

Vy, Dicku se Smythem, se postaráte o přepadení na břehu. Až se zmocníme letadla, zajedeme na břeh, abyste mohli vstoupit. Algy a já se přeplavíme nepozorovaně na druhou stranu. Nařídíme si stejně hodinky a přesně ve stanovenou dobu odpoutáme letadlo a odvlečeme je. Podaří-li se nám vše nepozorovaně, dobrá, když ne, zahájíte palbu z nejvhodnější posice a přepadnete tábor. Musíme se o všem přesně dohodnouti, protože při podniku takového druhu je přesné dodržování času a plánu hlavní podmínkou úspěchu. Hodinu stanovíme podle toho, kdy je nalezneme, ovšem v předpokladu, že je nalezneme vůbec. Do úsvitu můžeme uraziti dvanáct nebo čtrnáct mil, ale nebudou patrně tak daleko. V ustanovenou hodinu Algy a já vystoupíme na palubu Condoru. Dám-li poplašné znamení, musíme způsobiti největší možný hluk. V tomto zmatku vyrazíme a budeme utíkat k letadlu. Rychlostí dosáhneme všeho. Jestliže stroj snadno naskočí, budeme dávno pryč, než vůbec pochopí oč vůbec běží. Budete-li pěkně rychle střílet, zastrašíte je. Snad nám bude štěstí přát a budeme moci poškoditi jejich stroj, ale o to bych se ani nepokoušel; hlavní věcí je, abychom dostali naše letadlo. Jestli se nám to podaří – ať nás honí. Co tomu říkáte?“

„Myslím, že by to ani nemohlo býti vymyšleno lépe,“ přisvědčil Dick. „Přepadení skytá při útoku největší výhodu, a ta je na naší straně. V předpokladu, že dostanete Condora, co učiníme potom? Co bude se Smythem a se mnou?“

„Pojedeme po řece, a v předpokladu, že vše dobře dopadne, přistaneme pro vás tam, kde jsme vás vysadili na břeh. Snad nás budou pronásledovat, snad vás – to již musíme přenechati osudu. Poohlédneme se po vás na břehu. Myslím, že nemůžeme již nic přesněji stanovití. Co o tom soudíš, Algy? Víš něco, s čím bychom nepočítali – nebo ty, Smythe?“

„Jak to bude se zbraněmi?“ otázal se Algy.

„Copak tu máme? Dvanáctku a loveckou pušku. Ty si vezmou samozřejmě Dick a Smyth. My nebudeme zbraně potřebovat – doufám aspoň. Kdyby došlo k boji muže proti muži, bylo by letadlo nesporně pohmožděno, a tomu musíme za každou cenu zabrániti. Jestliže nás zpozorují, zatopí nám asi pěkně – musíme je pak odraziti. Tedy nic víc?“

Na poslední otázku nedostalo se mu již odpovědi, a tak se Biggles ubíral ke kanoi. „Tak tedy všichni nastoupíme,“ pravil Biggles. Bez dlouhých okolků se usadili pohodlně v loďce mrtvého černocha. Pohodlně se sesedli. Ačkoli posádka této loďky sestávala obyčejně z jednoho muže, přece byla určena pro velký a těžký náklad. Kanoe sice bylo ponořeno hluboko do vody, ale přesto jím bylo lze dobře vládnouti. Biggles měl loveckou pušku ležet na kolenou, seděl vpředu a vyhlížel. Dick dovedl velmi dobře zacházeti s takovými plavidly a proto pádloval. Ostatní seděli mezi nimi. Algy pozoroval levý břeh, Smyth pravý. Vypluli ze zátoky tiše jako stín, a plujíce v největší tmě podél břehu, jeli rychle po proudu.

Čas se pomalu vlekl. Nikdo ani nepromluvil. Pleskání pádla byl jediný zvuk označující jejich postup. Jakmile se blížili nějaké zatáčce, jeli pomalu a opatrně. Biggles si mohl oči vykoukat po nějaké stopě jejich nepřátel.

Po čtvrt hodině plavby vyhrkl varovně: „Sssst!“ a pozvedl ruku nad hlavu. Dick ponořil pádlo hluboko do vody a natočil kanoe tak, že se plným bokem blížilo břehu.

„Bude to snadné,“ zašeptal Biggles. „Jsou zde.“

„Místo je asi půl míle vzdáleno,“ poznamenal klidně Dick, dívaje se upřeně na oheň na protějším břehu. Byl to jen malý táborový oheň, ale odrážeje se od černého lesa, zdál se být obrovský.

„Kolik je hodin, Dicku,“ tázal se Biggles.

„Dvanáct, třicet čtyři.“

„Dobrá, nařídím si své hodinky podle tvých. Jedna hodina třicet je doba výpadu. Budete míti dosti času, abyste se dostali až k nim, ale je lépe míti více než méně času. Předpokládám, že se dostanete skrze les.“

„Nikdy jsem neučinil ani kroku bez kompasu,“ odpověděl krátce Dick. „Tedy v jednu hodinu třicet – jak bylo stanoveno.“

„Ano. Každý zná svůj úkol. A teď přímo přes řeku na druhý břeh, Dicku.“

O pět minut později narazilo kanoe předkem na písčitý břeh[2] zatáčky skýtající pěkné místo k přistání, kam z nepřátelského tábora nebylo vidět.

Skoro neslyšitelně si řekli navzájem „Sbohem – mnoho štěstí“, a Dick se Smythem zmizeli v neproniknutelné tmě lesa. Biggles a Algy po několik minut ani nedutali.

„Jen žádný spěch,“ pravil konečně Biggles. „Musíme jim nechat velký náskok. Budou potřebovat daleko více času než my. Je lépe vyčkávat zde než doleji, kde by nás mohli přece jen spatřit. To je vedro.“

„Vedro mně ani tak nevadí, jako moskyti, kteří po mně jsou jako posedlí,“ bručel Algy. „Rozkousali by mne na cucky.“

Opět hrobové ticho. Náhle slyšeli nějaký zvuk níže pod nimi, jako kdyby někdo sbíral dříví na pálení nebo odhodil víko konservy nebo vůbec nějakou kovovou desku. Vyčkávání je vždycky to nejhorší; nejvíce trhá nervy, a Algy byl opravdu rád, když Biggles konečně prohlásil, že je čas odraziti. Otočil kanoe hodně proti proudu, aby si byli jisti, že od táborového ohně nemohou viděti, že se plaví na protější břeh. Pak se drželi v nejtmavším stínu. Brzy byli přímočaře s vyhasínajícím již táborovým ohněm a zamířili přímo k němu. Byli tak

[2] Četné jihoamerické řeky mají jeden břeh písčitý a druhý blátivý, hlavně v zatáčkách je tomu tak, podle toho, co povodně nanesou.

asi na půl cestě, když mohli slabě rozezná ti obrysy dvou letadel. Biggles přestal pádlovat, aby si dobře prohlédl polohu nepřátelského tábora.

Oheň plál na plochém písčitém břehu a okolo něho odpočívala čtyři lidská těla. Pátý muž, který zřejmě hlídal, seděl, maje na kolenou pušku; viděli, jak přihodil trochu paliva do ohně, který hned vzplál jasným plamenem a zalil svou září celé okolí, v němž poskakovaly fantastické, třepotající se stíny. Nedaleko skupiny byla hromada zásob, a o něco dále skládka známých čtvercových plechovek benzinu.

Ve vzdálenosti asi deseti yardů od břehu bylo připoutáno dvoumotorové letadlo; bylo to ono, které viděli letět. Byl to typ Curtis, jak správně řekl Biggles, což bylo nyní snadno možno konstatovat. Obě letadla byla tak blízko u sebe, že se konci křídel dotýkala. Hlídka zřejmě nedávala příliš dobrý pozor, což ani nepřekvapovalo, neboť nepřítel neměl mnoho důvodů se něčeho obávati se strany ztroskotaných hledačů pokladu. Přesto si oba piloti museli přiznati, že v hrobovém tichu tropické noci je slyšet i nejmenší zvuk.

Biggles pohlédl na své náramkové hodinky. „Chybí ještě deset minut," zašeptal Algymu do ucha, manévruje pádlem tak, aby se dostal za letadla, tedy z dohledu hlídky. Blížili se velice pomalu, skoro naprosto bezhlučně, až se konečně kanoe dotklo lehounce boku Condoru. Algy si již sňal boty a pověsil je za svázané tkaničky okolo krku. Vylezl na letadlo a schoval se za velkou kovovou vrtuli, jsa připraven k výpadu.

Biggles se opět podíval na hodinky: chyběla již jen minuta do smluvené doby. S nekonečnou trpělivostí jal se bok kanoe obraceti k nosu hydroavionu, a když se mu to podařilo, přeřízl klidně lano, kterým byl stroj připoután. Drže se stále z dohledu hlídky, vyhoupl se jako stín na sedadlo v letadle. Letmo pohlédl na opuštěnou kanoi ležící těsně u trupu, kterou nyní proud pomalu odnášel.

Po několik minut se Biggles domníval, že se jim podaří odplouti nepozorovaně a bez jediného výstřelu, ale zklamal se. Když již skoro minuli Curtise, zavanul slabounký větérek, zcela málo Condora natočil, takže se konce křídel dotkly elevátorů druhého stroje. Nebylo možno zabrániti hluku, podobajícímu se slabounkému plesknutí nádoby odhozené do vody. Druhý stroj se trochu nadzvedl, ale to postačilo úplně, aby hlídka vyskočila. Okamžik hleděla upřeně na hydroavion,

který se již viditelně pohyboval jakmile přišel do proudu. Muž hrozně vykřikl. Namířil pušku, ale hned vedle vybuchly dvě další hlavně, vynořivši se z černého lesa za ním. Okamžitě nastal velký chaos.

„Roztoč to, Algy," zahoukl Biggles, když otevřel přítok benzinu. Hluk na břehu pohltil úplně jeho slova. Křik rychle stoupal v mocný ryk. Za vřískání, palby a cinkání kovu – několik kulek padlo do hromady benzinových plechovek – zaslechl Biggles ostré zavolání Algyho: „Kontakt!" Pohnul automatickým startérem, stroj naskočil za křiku a řevu, který byl lomozem motoru jen ještě zvyšován.

Muži na břehu se probudili z hlubokého spánku a tu ovšem nedovedli hned pochopiti, co se na řece děje. Uvědomili si konečně, že se na ně útočí na pevnině. Pálilo se z obou stran a několik kulek provrtalo Condora.

Biggles se však rozjížděl v pěkně velkém kruhu proti proudu. Slyšel hrozný rachot strojní pušky chrlící na hydroavion a do vody déšť kulek. Otevřel trochu více ventily, snaže se co možná nejrychleji uniknout! dešti kulek, aniž však vzlétl. Hleděl velice Upřeně před sebe, když se mu náhle zatajil dech. Spatřil plouti po hladině velký černý předmět, tarasící přímo jejich cestu. Zpozoroval, že je to velký strom; stále se otáčel ve vodě, která ho unášela k moři. Biggles věděl, že kdyby tou rychlostí, kterou jede po vodě, narazil na takovou překážku, že by mohl uraziti příď hydroavionu. Zastaviti nemohl, a na přemítání neměl času. Mimoděk učinil jedinou možnou věc – otevřel naplno ventily a strhl řídicí páku k sobě. Pěna vody se rozstříkla na všechny strany, když Condor za hukotu se vznesl jako pták k hvězdnatému tropickému nebi.

Ve výši asi tisíce stop letěl Biggles již přímo a shlížel na své okolí pod sebou. V záři měsíce viděl, jak řeka stříbří. Po obou stranách táhly se nekonečné černé a strašidelné lesy. Pod sebou viděl táborový oheň podobající se nyní rudé hvězdě spadlé na břeh. Pohlédl na nízké dveře vedoucí do kabiny a divil se, proč tu není Algy; současně však vyhlížel místo jejich původního přistání, které se nacházelo o něco výše. Chtěl stroj co nejdříve dostat zase na vodní hladinu, ne snad proto, že ve vzduchu jim hrozilo nějaké nebezpečí, nýbrž aby mohli nechat nastoupiti Dicka a Smytha. V žádném případě nebylo třeba mrhati benzinem. Skutečné nebezpečí spočívalo v přistání, které bez signálových raket bylo za noci velmi obtížné i na rovině. Za daných okolností vyžadovalo ještě více opatrnosti a rozmyšlení. Když se tak

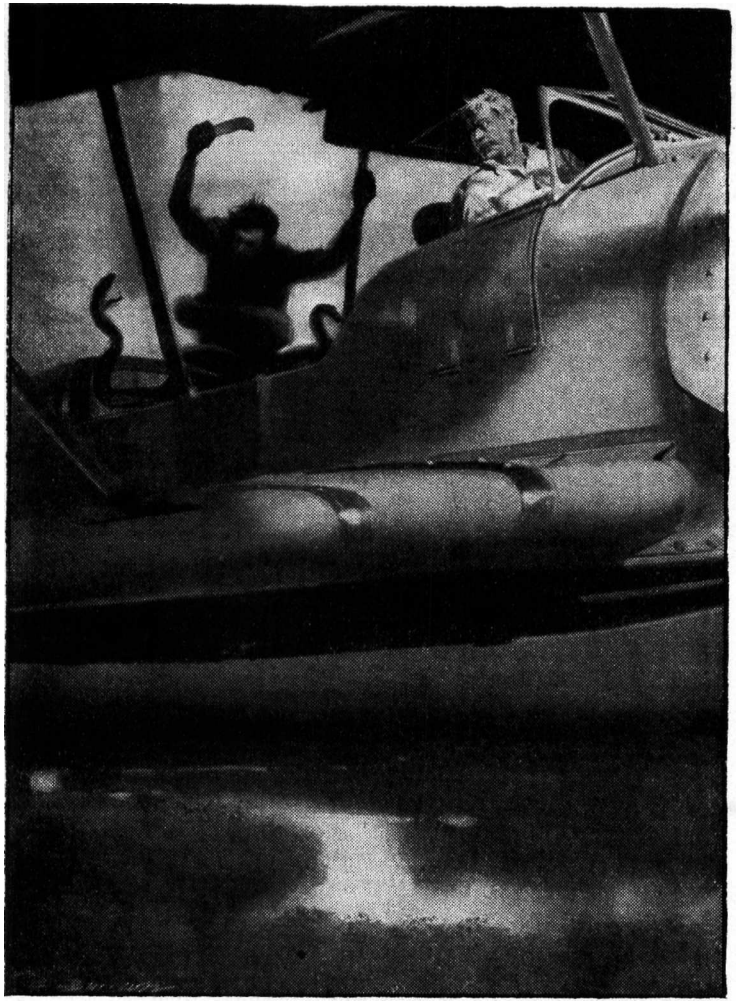
rozhlížel, viděl siluetu Algyho, vynořující se ze zadního sedadla. Viděl, že se snaží upoutati jeho pozornost máváním a ukazováním na určitý bod.

Zahlédl cosi, zamračil se, ale brzy se objevil výraz hrůzy na jeho obličeji, když konečně pochopil, oč běží. Na trupu letadla, právě proti motoru, ležel široký černý předmět, podobající se silnému stočenému lanu. Zdálo se však, že se oba konce tohoto lana pohybují sem a tam, jako ve vánku větru. Potom se počalo lano rozvijeti a vymrštilo se směrem k němu. Algy zmizel ze svého sedadla.

Bigglesův klid, kterému se naučil ve válce, byl na chvíli ten tam, a zdálo se, že jeho mozek pod vlivem této hrůzy pracuje jen pomalu. Byl to velký had, velký vodní had, který se za noci vyšplhal na teplý a suchý trup letadla. Nyní se mu lomoz a vítr nelíbily a snažil se nějak prchnouti, jsa připraven útočiti na rušitele svého klidu.

Biggles nevěděl, co by nejlépe učinil. Instinktivně se počal snášeti na vodní hladinu. Chtěl za každou cenu ležet na vodě dříve, než toto hrůzné zvíře bude ho moci stisknout do svého objetí, odtáhnout od řídicí páky a vrhnouti je oba do neznámé hlubiny zející pod nimi. Věděl dobře, že za žádných okolností nesmí opustit řídicí páku. Bude-li se muset bránit, tedy jenom jednou rukou, a při takovémto handicapu mohl boj zřejmě skonciti jenom jedním způsobem. Chtěl se právě pustit do boje, když se v té chvíli objevil Algy ve dveřích kabiny. S výrazem hrůzy v obličeji zůstal vedle něho stát. V ruce držel jeden z velkých nožů, které měli sebou, aby si mohli prosekat cestu lesem. Viděl, že Algy pozvedl zbraň a mrštil jí po jakémsi předmětu za ním. V té chvíli motor zachroptěl, a Biggles obrátil veškeru pozornost k tomu, jak vyrovnat stroj, aby se vznášel přímo nad vodou. Nyní před sebou viděl jejich dřívější místo přistání ve vzdálenosti asi dvou mil. Přímo pod nimi se točila řeka tak, že přistání bylo na tomto místě vyloučeno. Náraz na les za té rychlosti, kterou letěli, mohl skončiti katastrofálně – a to všecko k vůli hadu.

Když viděl, že tu Algyho není, obrátil se Biggles ještě více nazad, a tu se mu naskytl tak hrůzný pohled, že mu stydla krev v žilách. Algy, maje tělo obtočeno silným hadem, držel se jednou rukou uprostřed vztyčné vzpěry, a druhou sekal zuřivě do širokého černého stínu, který sebou vztekle mrskal jako korouhvička za větrného nárazu.

Algy, maje tělo obtočeno hadem, držel se jednou rukou vzpěry a druhou zuřivě sekal…

Nyní byli však již nízko nad vodou. Biggles nevěda co činí přiškrtil ventil a přeletěl zátoku. Odolá Algy do té doby, než usednou na vodu? To byla jediná jeho myšlenka. Ve chvíli, kdy příď se lehce dotkla vodní hladiny, zaslechl dva, tři vydatné údery na vodu, jako kdyby něco spadlo se stroje. Ani nevyčkav až se Condor úplně usadí, pustil řídicí páku, vyskočil a otočil se. Algy a had zmizeli. Biggles klesl s hlasitým výkřikem zpět na své sedadlo. Prudký pohyb řídicí pákou a kormidlem hodil stroj do vlastní páteřní vlny.

Brrrrrrrr, brrrrrrrr, brrrrrrrr chroptěl stroj jak v křečích, když Biggles otvíral a zavíral v krátkých a rychlých přestávkách škrticí záklopky.

„Algy, Algy!“ volal vyděšeně.

„Zde jsem,“ zaslechl náhle slabý hlas nedaleko sebe.

Biggles jel rychle k tomu místu a tu spatřil bledý obličej Algyho ve vodě. Bleskurychle se nahnul a vytáhl ho na palubu, kde se Algy zhroutil na sedadlo.

„Nestalo se ti nic, chlapče?“ tázal se starostlivě Biggles.

Algy si přejel unaveně rukou přes obličej. „Ne, nic se mi nestalo. Hrome, to je dnes ale noc! Myslil jsem, že bude po mně veta.“

„Já také,“ přisvědčoval Biggles. „Co se stalo s hadem?“

„Kusy napadaly do vody.“

„Kusy?“

„Ano, myslím, že to byl python nebo hroznýš. Někde jsem kdysi četl, že tento had se zpravidla drží ocasem za nějaký předmět než stiskne svou oběť. Tato potvora mne přitiskla ke vzpěře a pak se snažila ocasem se o něco zachytit.“

„Nu a?“

„Nejdříve se had chtěl zachytit za motor, ale byl mu asi trochu moc horký. Zasyčel a odskočil jako kousek gumy. Potom se pokusil chytit se vrtule, ale to bylo ještě horší. Vrtule hada prořízla jako salám a rozsekala ho v pravém slova smyslu na kusy. Takový jeden kus mne zasáhl do týla a shodil přes palubu. Ale kde jsou Dick a Smyth?“

„Na mou duši, musíme se po nich podívat. Podnik se sice dobře zdařil, ale jako obvykle stalo se něco neočekávaného. Nepočítal jsem s kmeny stromů a s hady.“

„To byl tedy kmen stromu? Nechápal jsem, co se stalo, a proč ses vznesl. Myslil jsem, že ses zbláznil.“

„Skoro to tak vypadalo.“

„A co nyní s ostatními?“

„Nezbývá než klouzat pomalu podél břehu a hledat je. Co je?“

Algy čenichal ve vzduchu a pomalu se rozhlížel.

„Necítíš benzin?“ otázal se starostlivě.

Biggles chvíli čichal do vzduchu a pak pravil krátce: „Ano, bude někde asi unikat. Proklatě! To začíná být věru strašné!“

Po několikaminutovém hledání nalezli vadu. Kulka provrtala hlavní nádrž. Překotně jali se ucpávati otvor, ale hned v tom ustali, neboť viděli, že je příliš pozdě k nápravě. Drahocenná tekutina byla již nadobro ztracena a nádrž zcela prázdná.

„To je věru k zlosti,“ pravil klidně Biggles. „Letěl jsem na vedlejší nádrž a tam toho asi moc nezbylo. Vystačí to asi na půl hodiny letu, a v plechovkách v kabině je toho pramálo. Sice lépe než nic, ale to nestačí ani na polovinu zpáteční cesty.“ Algy nepromluvil.

„Nu, nelze nic dělat,“ pokračoval Biggles. „Nutno udělat jedno po druhém. Než se do něčeho pustíme, musíme především nalézti Dicka a Smytha. A pak se dáme do dalšího.“

Obrátili stroj a klouzali rychle, ale pozorně podél břehu, na kterém nabyli tolik špatných zkušeností. Biggles přiškrtil ventil a klouzal pomaleji, při čemž Algy pozoroval břeh.

„Zde jsou,“ náhle zvolal.

Condor se postavil podél a jel bokem ku břehu, kde se dvě postavy ze všech sil snažily upozorniti na sebe máváním. Ustaly, když zpozorovaly, že stroj směřuje k nim, a o chvíli později vystupovali již Dick a Smyth na palubu. Biggles, nevyčkav dalších vysvětlení, klouzal nyní rychle proti proudu k jejich původnímu přístavu, ale stroj připoutali z opatrnosti u druhého břehu, aby ho ochránili před Indiány.

„Nu, tak jsme zase zde,“ pravil Biggles. „Nic se ti nestalo, Dicku? A co ty, Smythe?“

„Jsme jako rybičky,“ zněla odpověď. „To nic nebylo. Myslím, že jste se zatím dobře bavili.“

„Bavili!?“ zvolal udiveně Biggles. „Tomu říkáš zábava? Nazýváš-li zábavou noční let nad neznámým lesem s rozzuřeným hadem-pasažerem na palubě, tak máš prapodivný názor na veselí.“

Poté oba piloti krátce vyprávěli, jak byli nuceni vzlétnout, a že by bylo vše málem tragicky skončilo. „Nevím, jak se vedlo vám,“ skončil, „ale než se mohu dát do další práce, musím se trochu vyspat. Jsem všecek vyčerpán. Smythe, uděláte dobře, když otvor v nádrži opravíte až za úsvitu.“

Smyth přikývl.

„Bude nejlépe, budeme-li spát na palubě,“ poznamenal Dick, „a při hlídkování se budeme měnit. Tak nebudeme aspoň nic riskovati – myslím na ty darebáky tam dole.“

KAPITOLA DESÁTÁ

BOJ O BENZIN

Biggles byl Smythem probuzen za časného rána. Sotva počalo svítati, již spravoval poškozenou nádrž. Pilot se cítil nyní po odpočinku zcela jiným člověkem a jal se mechanikovi pomáhat. Než ostatní vstali, bylo vše již zase napraveno. Práce sice nebyla bezvadná, ale za daných okolností nad očekávání dobrá. Nádrž opravili pomocí žvýkací gumy, kterou Biggles vzal sebou na doporučení jednoho dálkového letce. Jistě to vydrží aspoň do té doby, než budou moci přistoupiti k důkladnější správce. Vynesli z kabiny zbytek benzinu, naplnili nádrž a prázdné plechovky naházeli do řeky.

„Nu a co teď?“ tázal se Dick při bohaté snídani sestávající ze slaniny a sušenek.

„Nyní se vydáme co nejdříve na cestu,“ odpověděl Biggles. „Oni se přijdou jistě sem nahoru po nás poohlédnout. Sotva se rozední, budou nás asi hledat, a poněvadž mají strojní pušku, jsou schopni pěkných kousků. U řeky se nemůžeme nikde schovat – vyslídili by nás – a tak si musíme vymyslit nějakou jinou skrýš. Nedostatek benzinu mně činí největší starosti.“

„V životě jsem neviděl něco tak nesmyslného jako toto,“ bručel Dick. „Dovedeš si představiti něco nemožnějšího než dva aeroplany honící se nahoru a dolů po neznámé řece v srdci Jižní Ameriky?“

„Dovedu si to živě představit,“ bručel Biggles, usedaje na své sedadlo. „Slyším je totiž, nebo aspoň jejich letadlo. Tiše!“

Zdáli byl slyšet slabounký hukot letadlového motoru – o tom nebylo sporu. Zvuk se blížením zesiloval. Biggles pozorně chvíli naslouchal, nakláněje hlavu na jednu stranu. „Stroj neletí; motor běží pouze na čtvrt ventilu. Jedou tedy po řece, aby nás určitě nalezli. Co říkáte, Smythe?“

„Ano, jedou po vodě,“ přisvědčoval rychle mechanik, který znal velmi dobře hukot motoru letadla.

„To je velká chyba,“ odpověděl Biggles rychle. „Neslyší nás pro hluk vlastního motoru. I hrome…“

„Nu, co se stalo?“ tázal se Algy.

„To by byl skvělý okamžik k rozřešení problému benzinu.“

„Jak to?“

„Hned vám to řeknu,“ odpověděl rychle Biggles. „Ale nesmíme nyní ztrácet času. Roztoč vrtuli, Smythe.“

Ostatní usedli na svá místa, a mechanik roztočil vrtuli, aby benzinové páry naplnily válec. Poté zvolal „Kontakt“ a vskočil do kabiny.

Stroj snadno naskočil, a Biggles hned přiškrtil ventil, sotva se motor ozval a zahřál. Potom se rozjel do středu řeky, a pozorně se rozhlížeje, zda neplavou po hladině opět kmeny stromů nebo jiné překážky, otevřel ventil naplno. Condor se řítil přes řeku a pak vzlétl.

Po celých deset minut letěl Biggles stále proti proudu řeky, stále dál, dál než dosud kdy byli, při čemž stále stoupal. Když se domníval, že je již dosti daleko a vysoko, aby ho nikdo neviděl, otočil se velkým obloukem a letěl zpět nad tábor pronásledovatelů. Letěl sice směrem po proudu řeky, ale daleko víc nad lesy. Algy nyní pochopil Bigglesův plán a počítal, že jsou aspoň deset mil vzdáleni od řeky a že je tudíž protivníci nemohou viděti. Biggles letěl asi půl hodiny, pak se opět vrátil k řece. Když tam dorazil, vracel se opět proti proudu a dostal se tak k nepřátelskému táboru z opačné strany. Byli nyní několik mil za Curtissem, letíce však za ním stejným směrem.

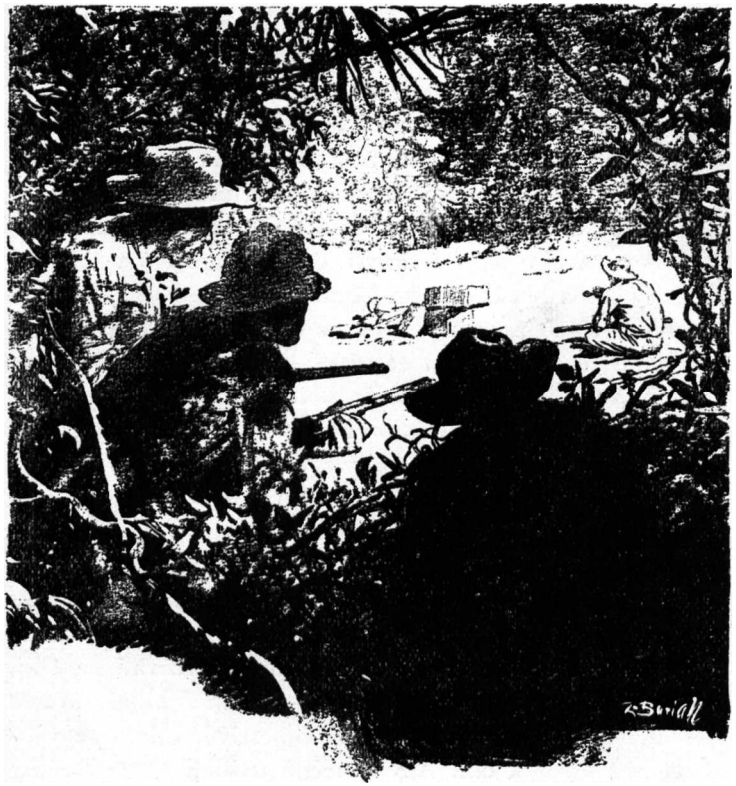
Po několik minut sledovali řeku, a když nalezli dosti dlouhý výběžek země, snesli se a přistali.

„Neučinil jsem nic jiného, než že jsem obletěl místo v ohromném kruhu,“ vysvětloval ostatním. „Letěl jsem rovnou, dokud jsem si nebyl jist, že jsme z dohledu, a pak jsem se vrátil opět kruhem pod nepřátelský tábor. Nyní je Curtiss tam, kde my jsme byli v noci – snad i trochu výše. Nyní ví, či spíše se domnívá věděti, že jsme před nimi, protože jsme minulé noci letěli tímto směrem, a proto popluje stále tím směrem v domněnce, že dříve nebo později se s námi srazí. To je ovšem omyl. Nyní jsme asi pět, šest mil pod jejich táborem, kde jsme je v noci překvapili. Doufám, že benzin je dosud na břehu, protože nepovažovali patrně za nutné vzíti sebou všechny zásoby.“

„Představuji si to nyní tak,“ pokračoval Biggles. „Je pravděpodobné, že není nikdo v táboře. Je-li tam někdo, tedy asi jenom jeden muž, nanejvýše dva. Až se přiblížíme ku břehu natolik, aby nás nemohl nikdo slyšeti, tři z nás vyskočí na břeh a přepadnou tábor. Bude-li tam někdo, udržíme ho pistolí v patřičné vzdálenosti. Kdokoli z nás bude v Condoru, zajede s ním potom na břeh a naloží benzin. A pak pospíšíme rychle pryč.“

„Kam?“ otázal se Algy překvapen.

„Jen pěkně jedno po druhém,“ odpověděl Biggles netrpělivě.

Muž seděl tam na hromadě pokrývek, kouřil a hleděl proti proudu…

„Pojďme si nejdříve pro benzin. Až budu míti nádrže plné, budu mnohem spokojenější.“

Jeli tedy dále proti proudu s natolik přiškrceným ventilem, aby motor dělal co nejmenší hluk. Když dojeli těsně k táboru, blížili se bokem ku břehu.

„Tentokráte půjdu s ostatními na břeh,“ prohlásil Algy.

Biggles chtěl cosi namítati, ale Dick ho břitce přerušil. „Ty jsi kapitánem letadla a proto je zcela správné, abys zůstal zde. Zaslechneš-li tři výstřely v pravidelných intervalech rychle za sebou, znamená to, že jsme se dostali do tábora. Potom přijď co možná nejblíže.“

Biggles přitakal. „Well,“ souhlasil, „tak jděte.“

Dick a za ním Algy a Smyth dobře ozbrojeni vystoupili na mělcinu a brodili se na břeh.

„Jděte těsně za mnou a co nejtišeji,“ pravil tiše Dick. „Musíme si razit trochu cestu a proto do řady! Smythe, vy sekejte a já povedu podle kompasu.“

Algy se po celou tu hodinu hrozně nudil. Bylo nesmírné vedro a hmyz neodbytný. Byli obsypáni moskyty, jiný hmyz je štípal nebo kousal, nebo jim lezl po nohou, jako by chtěl co nejlépe dokázati, že popis nepohodlného cestování v Brasilii, jak jim to líčil Dick, byl podceňován. Dotknout se vyčnívající větévky stromu buď náhodou nebo úmyslně, znamenalo setřást na sebe celou armádu mravenců, kteří nemilosrdně útočili. Obdivovali se Dickovi – přivykl na to již trochu, jak sám řekl, ale přesto bodnutí nebyla pro něho méně bolestivá. Zdálo se věčností než došli k cíli. Ale konečně uviděli skrze stromy a dlouhé liány řeku. Protože zde nebylo břehu, šli dále lesem, ale stále podle řeky.

Tiché znamení Dickovo jim naznačilo, že jsou blízcí cíli. Zde nemuseli již prosekávat podrost, protože ho tu nebylo, stačilo odsunovat větve z cesty. Museli tak činiti zcela tiše a proto postupovali jen zcela pomalu kupředu. Avšak náhle stanuli na břehu. Dick rozhrnul pomalu zelenou clonu větví, a tu viděli zásoby a různé potřeby a nedaleko celou hromadu benzinových plechovek. Jeden muž seděl na hromadě pokrývek, kouřil a hleděl proti proudu, vyčkávaje zřejmě návratu letadla. Byl asi čtyřicet metrů vzdálen. Rozhlíželi se opatrně vpravo a nalevo, není-li tu ještě někdo jiný z nepřátelské bandy, a když nikoho

nespatřili, připravili si pušky a postupovali kupředu po měkkém písku k nic netušícímu muži.

Patrně dřímal, protože se vůbec nehnul, až když byli těsně u něho, a to teprve tehdy, když promluvil Dick. Mluvil portugalsky, takže ostatní nerozumněli rozhovoru. Slyšeli jméno „Filip“. Algy upíral zrak na bývalého nosiče Dickova, který byl původcem všech jeho nepříjemností. Muž skytal nyní pohled hodný politování. Dick ho popsal jako zbabělce, a chování muže na to jasně poukazovalo. Dal se do nářku a vrhl se k nohám svého bývalého pána, prose, aby mu nebral život.

Dick ho odkopl. „To je zbabělec!“ pravil. „Myslím, že uděláme to, co by udělal on, kdyby se věci měly opačně, že mu totiž prořízneme hrdlo. Smythe, přiložte mu hlaveň pušky k tělu, ale nepusťte ho ani na okamžik z očí. Je stejně úskočný jako zbabělý. Nemůžeme ho tak chladně odstřelit – ví Bůh, že by to zasloužil – ale kdyby chtěl provésti nějaký bídácký kousek, střelte.“

Dick namířil k nebi a stiskl rychle třikrát za sebou kohoutek v pravidelných intervalech. Vzdálený hukot motoru Condoru jim odpověděl, že pilot slyšel signál. Brzy ho uviděli zahýbat a mířit k nim. Biggles zářil radostí. Blíže se břehu, vypnul motor.

„Tak! Aspoň uslyšíme hlomoz, kdyby se blížil druhý stroj, vrátí-li se ovšem,“ vysvětloval.

Dick nyní hlídal zajatce a druzí jali se rychle plniti nádrže. Smyth stál na trupu letadla a ostatní mu podávali plechovky benzinu. Prázdné házeli zpět na břeh, aby nepoškodily spodek letadla, kdyby narazily.

„Co ti povídá?“ ptal ss Biggles Dicka, pozoruje, že on a zajatec se velmi živě baví.

„Prosí mne, abychom ho vzali sebou. Říká, že ostatní ho zabijí, až shledají, že benzin je pryč.“

„To by bylo to nejlepší, co by vůbec mohli udělati; to by mu proklatě dobře posloužilo.“

„To jsem mu také řekl,“ odpověděl vesele Dick.

Plnění nádrží vyžadovalo déle než půl hodiny pilné práce a to ještě nebyly zcela plné.

„Teď je mi lépe,“ pravil spokojeně Biggles, když si opět usedl na své místo. „Já bych tomu chlapovi svázal ruce na zádech,“ doporučoval,

ukazuje pohybem hlavy na zajatce. „Nechci dostat nějaké kulky při startu.“

Svázali tedy Brasilci ruce, ač se tomu nehorázně a ustrašeně bránil. Nedůvěřoval mírnému zacházení s ním a domníval se, že jsou to pouze přípravy k jeho smrti.

„Tiše!“ vyjekl náhle Biggles, a za následujícího naprostého ticha zaslechli slabounký hukot letadla. „Na palubu,“ vykřikl, a o minutu později nebylo po nich již ani památky. Stoupali k slunci, jehož oslnivá záře znemožňovala, aby je mohl někdo spatřiti. Vzdálený malý lesklý bod naznačoval let druhého stroje. Sluneční paprsky se odrážely od křídel a vzpěr Curtissova letadla za střemhlavého přistávání na břehu. Proto Biggles dbal, aby neudělal tutéž chybu.

Letěl nyní proti proudu stále podél řeky až k přítoku, kudy vedla cesta do hor. Když zabočili, sledujíce její klikatý tok, spatřili skálu, v jejíž sluji byl poklad. Algy pohlédl na Bigglese a vytáhl obočí, ale pilotovo znamení ho uklidnilo. O několik minut později dal mu Biggles jiné znamení, tentokráte proto, aby převzal řízení. Sám sáhl po psacích potřebách v jutovém pytli u sedadla, načež napsal rychle:

„Nemohu přistat na řece, Curtiss by nás nalezl. Pokusím se přistati na prérii, poblíž sluje. Spustím se nejdříve padákem, abych odstranil překážky, a dám ti pak kouřový signál, že je vše připraveno a že můžeš přistati.“

Zprávu podal Algymu a převzal opět řízení, aby přítel mohl čísti. Ten dal úšklebkem najevo, že není zrovna nadšen plánem, ale že jej přece schvaluje v nedostatku lepšího.

Byli nyní těsně u hor, kde se nacházela jeskyně. Biggles zmizel v kabině. O okamžik později se vrátil s padákem na zádech. Letěli ve výši asi tří tisíc stop. Tu dal Biggles Algymu znamení, aby trochu klesl, uchopil řízení stroje, čímž naznačil, kam chce letěti.

Zdálo se, že je buď slabounký vítr nebo úplné bezvětří. Měl tedy zaručeno, že se padák rozevře, a skokem nic neriskoval. Nyní letěli ve výši patnácti set stop, kroužíce nad rovinou, kde nebylo pahorků, ale přece byly blízko skály. Prérie byla více méně úplnou rovinou, k horizontu se táhla mírná pahorkatina. Místy stály palmy v podobě křoví, obvyklý zjev v této oblasti. Zem byla pokryta jejich listím a stínem.

Algy pozvedl ruce nad hlavu a přiškrtil ventil, jako by letadlo mělo „pikírovat“.[3] Oddechl si, když se padák otevřel jako ohromná houba a snášel se pomalu k zemi.

Biggles dobře dopadí, a zbaviv se padáku, jal se upravovat místo pro přistání stroje. Pracoval horečně po dobrou čtvrt hodiny, odhazuje velké kameny a větve stromů, až byl konečně spokojen, že přistání Condora již nic nepřekáží.

Algy zatím kroužil nad místem a brzy uviděl kouř malého ohně. Stroj přestal hučet a snášel se klouzavým letem dolů. Algy měl nepříjemný pocit veliké zodpovědnosti. Jindy by byl přistal kdekoli zcela klidně, bez jakéhokoliv znepokojení, ale nyní bylo nesmírně mnoho v sázce. V obavě semkl rty. Obával se nárazu při špatném přistání, které sice způsobí jen vydatný otřes cestujících, ale přesto mohlo poškoditi stroj, který by neměli možnost zde spraviti. Jeho strach byl však bezpodstatný. Očima hledal stopu a přistal zcela hladce. Condor si trochu poskočil, běžel dopředu a pak se zastavoval na nerovné půdě. To bylo nevyhnutelné. Bigglesovy výkřiky spokojenosti a oddechnutí vykreslily na rtech Algyho úsměv.

„To bylo pěkné,“ volal pochvalně Biggles.

„Kam?“ křičel naň Algy s letadla. Vrtule se dosud točila. Věděl, že bylo nebezpečné nechat stroj na pražícím slunci, které mohlo poškoditi konstrukční materiál.

„Za mnou,“ volal Biggles a ukazoval na skupinu palem.

„Dobrá – vypni motor!“ volal, když tam dospěli. Hukot stroje umlkl. Algy otevřel dveře, aby mohli druzí vystoupiti.

Dick zářil radostí. „Nu, to je přece čistá prácička!“ volal. „Nebyl bych to lépe provedl,“ dodal směje se celým obličejem.

„Já bych nechtěl býti s tebou, kdyby ses o to pokoušel,“ prohodil Biggles, mrknuv na Algyho. „Myslím, že tu budeme moci nechat stát stroj. Smythe, podejte mi sekeru, musíme do stromu vyseknout zářez a tak bude letadlo stát úplně ve stínu. Silas a spol. si budou moci oči vykoukat než nás naleznou. Budou se diviti, kam jsme jim zmizeli,“ dodal.

---

[3] Z rovnoměrného letu přejiti v stoupání.

Vysekali zářez do nejsilnějšího stromu, pokryli křídla palmovým listím stejně jako celou horní část, takže letadlo bylo dokonale skryto před zrakem pozorovatele ze vzduchu.

Biggles odhodil sekyru a setřel si pot s čela.

„Už to je dobré," pravil lakonicky. „Odpočiňme si nyní. Myslím, že si toho věru zasloužíme."

„Hm, myslím také, že ano," souhlasil Dick. „Můžeme se zde pohodlně utábořiti a zůstat zde třeba měsíc."

„Nebyl bych proti tomu, třeba šest měsíců, jen kdyby zde nebyly ty proklaté mouchy," bručel Biggles, odháněje si jednu z ucha. „Dejte mi nějaký špendlík, nebo mne ty *carrapatos* sežerou."

Přinesli si zásoby a brzy usedli k pořádnému obědu, prvnímu po příletu na Matto Grosso.

„S ohněm musíme zacházet velice opatrně," poznamenal Dick. „V tomto čistém vzduchu je kouř snadno viditelný; vzduch je průhledný a vzdálenost klamná. Co myslíš, jak jsou ty hory asi vzdáleny?" otázal se ukazuje na horský masiv, stojící o samotě na druhé straně pláně jako Gibraltar.

„Tak pět mil, ač to dělá dojem asi tři míle," odhadoval Algy.

„Deset," tvrdil Biggles.

„Padesát by bylo asi tak správné," poznamenal Dick. „Padesát?"

„Tak jest. Kdybyste žili tak dlouho v těchto krajích jako já, nikterak by vás neudivovalo, že můžete jasně viděti věci, ke kterým byste se blížili dva, tři dny za velmi ostré chůze."

„Nu dobrá, vezmu tvé slovo za bernou minci," bručel Biggles natáhnuv se pohodlně na zem.

Prudce však vyskočil s divokým výkřikem: „Proklatí mravenci!"

„Vezměte si visutá lůžka."

„Myslím, že nejdříve odstraníme zatarasení vchodu do sluje," pravil Dick. „Potom budeme moci hned ráno vstoupit dovnitř a dát se do bourání zdi."

„Hm, to je vlastně pravda," souhlasil Biggles. „Nechali jsme tam přece nářadí, že ano? Nepotřebujeme tedy nic brát s sebou."

Dick vstoupil do letadla a vrátil se s lucernou, kterou vsunul do kapsy. „Jsem připraven," pravil.

Ku vchodu do sluje bylo asi čtvrt míle cesty; nalezli vše tak, jak to minule zanechali. Dali se chutě do práce, časem naslouchajíce,

nebudou-li překvapeni nepřátelským strojem. Asi za hodinu byl vchod do sluje uvolněn – a vstoupili s určitým strachem dovnitř.

„Nebylo by nikterak příjemné, kdyby se sesula skála, když jsme zde uvnitř," pomyslil si Biggles, když vstupoval s ostatními do sluje.

Postupování bylo strašidelné. Světlo lucerny protínalo ostře tmu a rušilo velké netopýry, kteří zde poletovali, takže se dotkli někdy křídly vstupujících, což bylo Bigglesovi nesmírně odporné. Také vědomí, že kráčí cestou, které naposledy použili lidé před několika staletími, vyvolávalo v nich prapodivný pocit.

„Zde jsem nalezl onen kus zlata," pravil Dick, ukazuje na určité místo.

„Musím přiznat, že jsi měl skutečně dobré nervy, když jsi vstoupil sám do této strašidelné sluje," poznamenal

Biggles. „Nevadí mi výše nad zemí, ale nikterak netoužím po podzemí."

„Zde je to přece jistější, než v tom křehkém výrobku ze dřeva a plachtoviny," odsekl Dick.

Biggles neodpověděl, a chvíli klopýtali po nerovné cestě, klouzajíce po vyčnívajících kamenech.

„Hledím-li na tyto kameny, zdá se mi, že tu byla voda," pravil Biggles.

„Ano, byla," souhlasil Dick. „Tato místa, celý kraj byl kdysi pod mořem. Máme o tom celou řadu dokladů. Škeble a fosilní předměty naleznete všude, kam jen pohledíte, i v horách. Tato sluje je vytvořena přírodou. Jsem přesvědčen, že se skála rozpoltila při některém zemětřesení v dřívějších dobách. Všechny útesy na Matto Grosso jsou takové rozštěpky. – Nu, tak jsme konečně na místě," dodal.

Zastavili se před stěnou, která se na prvý pohled zdála býti přirozeným zakončením sluje, ale při bližší prohlídce shledali, že stěna je umělá. Biggles obdivoval práci dovedných rukou, které zhotovily tak jemnou práci bez lopaty a malty.

„Je přesně taková, jak jsem vám ji již dříve popsal," pravil tiše Dick způsobem, jenž vyvolával úctu a důvěru. „Dnes je již příliš pozdě dát se do práce. Bude patrně již pozdní odpoledne a jsme všichni k smrti unaveni. Myslím, že bude lépe, když se vrátíme, pěkně se utáboříme a dobře si odpočineme. Až budeme dobře osvěženi, můžeme

hned zrána přiložiti ruce k dílu. Doufám, že zítra v tento čas budeme již za zdí.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

MRAVENCI

Druhého dne ráno se Biggles probudil velice časně a po několik minut se obdivoval nádherně růžové záři tropického úsvitu, který viděl skrze jemné listí palem. Aniž dovedl říci proč, zmocnil se ho náhle prapodivný pocit, že není vše v naprostém pořádku. První jeho myšlenka platila Condoru; obrátil se ve svém lůžku, a když stroj spatřil, oddechl si ulehčené. Vše bylo tak, jak to večer zanechali. Bylo tomu vpravdě tak? Něco bylo přece trochu jiné, ale v pološeru nedovedl rozeznati, co se změnilo. Vylezl z visutého lůžka, vklouzl do bot a blížil se pomalu ke stroji – zůstal však stát jako ztrnulý.

Ony části křídel, které nebyly kryty palmovými listy, byly úplně černé, jakoby potřené hustou černou hmotou, jakousi těžkou tekutinou, podobající se dehtu, který pomalu stékal s okrajů křídel. Biggles tu stál po celou minutu, upřeně hledě před sebe a nic nechápaje. Náhle však divoce vykřikl, čímž vyhnal ostatní z lůžek.

„Co se stalo?“ otázal se neklidně Dick, přehodiv si pušku přes rameno.

„Podívej,“ pravil Biggles šeptaje, jako by ho někdo škrtil a ukazuje na stroj, a pak pronesl zase jen „Podívej!“

Druzí zírali jako ve snách na neuvěřitelný obraz, který se naskýtal jejich pohledu.

„Mravenci!“ vykřikl Dick. „Miliony a miliony mravěnců. A *saubas* také – ne – zaplať Bůh, ti tu nejsou. Tito zde jsou větší než saubas, to je pro mne nový druh. Po celou noc se pásli na Condoru – to se divím, že je lákal.“

„Nátěr,“ odpověděl Biggles, „nátěr na plachtovině. Bude asi sladký. Je známo, že domácí zvířata olizovala křídla stroje, který zůstal stát přes celou noc venku.“

„Co budeme nyní dělat?“ otázal se konečně Algy.

„Musíme něco podniknout, a to rychle,“ opáčil Biggles. „Dnes v noci nikdo neukradl letadlo, ale mravenci pracují.“

„Ale jak se jich pro Boha zbavíme?“ zvolal Algy trochu rozčileně.

Biggles uvažoval. „Nemůžeme do nich střílet,“ poznamenal, „nemělo by to smyslu a není to také zvykem. Co, k čertu, máme udělat? Pojď sem, Dicku, pomoz nám.“

Dick měl velmi mnoho práce. Po celou dobu, co ostatní hovořili, obcházel stroj, prohlížeje si jej se všech stran. „Nevím,“ přiznával se, „dosud nevím, co činiti. Vzpomínám si, že jsem o těchto mravencích již slyšel, nazývají se *sauba grosso*, to znamená velcí saubas. Štípají jak čerti. Pokud vím, píchnutí je velmi bolestivé a působí po několik dnů velké nepříjemnosti.“

„Což abychom je zahnali kouřem?“ navrhoval Biggles.

„Udělal bych to, ale pochybuji o výsledku. A potom, tak velká oblaka kouře, která by nám snad pomohla zbavit se mravenců, mohl by zase uviděti náš nepřítel. Mimo to je zde nebezpečí požáru stroje nebo dokonce celé prérie. Rozdělat oheň zde, kde je vše suché jako troud a pak v blízkosti tolika gallonů benzinu, zdá se mi přece jen trochu nebezpečné.“

„A což nechat naskočit stroj a odvanout je vzduchovým proudem způsobeným vrtulí?“ navrhoval Smyth, který promluvil po prvé za celou tu dobu, co zde stáli.

„Snad by to některé mravence odvanulo, ale kdo vstoupí, aby nechal naskočit stroj?“ ptal se pohotově Biggles.

„Já,“ nabízel se ochotně Smyth, jda k letadlu.

„Zůstaňte zde, člověče, a neblázněte,“ volal Dick. „Ukousali by vás. Říkám vám, to je nemožné. Počkejte chvíli a nechte mne přemýšleti.“

„Zdá se, že všichni mravenci z celé Jižní Ameriky se zúčastnili tohoto podniku,“ pravil trpce Biggles Algymu. „A stále ještě přicházejí další, všech velikostí a druhů. Dobrotivý Bože, podívej, Dicku, podívej!“ vykřikl náhle a uskočil stranou. „A hrome, to je nadělení!“ bručel.

Ostatní nechápali, proč vyhledává úkryt, avšak brzy pochopili. Obraz, který se jim naskytl, byl tak hrozný, tak děsivý, že nikdo po celou chvíli nepromluvil ani slova. Všichni tu stáli a zírali s vyvalenýma očima.

Přes malé, bídnou travou porostlé místo ve vzdálenosti ani dvaceti stop, táhl se široký proud, jenž se zdál býti na prvý pohled širokým pohyblivým pásem.

„Mravenci,“ šeptal ustrašeně Algy. „Sta, tisíce, miliony, myriády! A my myslili, že jsou již všichni zde. Slyším je – tiše – bzučí v trávě.“ Jeho síla hlasu se stupňovala a končila dlouhým hlasitým smíchem.

„Přestaň!“ zlobil se Dick. „Dejte pokoj, vždyť to nic není, co by vás mohlo pobláznit.“

Slova Algyho byla pravdivá. Ohromná lavina mravenců se blížila ke stroji. Jejich množství se vůbec nedalo číselně vyjádřiti. Před mravenci byl malý předvoj, pobíhající rychle sem tam. Ti byli maličtí, sotva čtvrtinu svých velkých bratří deroucích se po stroji, ale bylo jich jako písku na břehu.

„Zdá se mi, že to bude náš konec,“ bručel resignovaně Biggles. „Tu spoustu mravenců nemůžeme jinak zničiti než ohněm, a pak zničíme i stroj. Chcete tomu?“ pravil smutně k ostatním.

„Ne,“ prohlásil resolutně Dick, „ne, to nejde. Znám Brasilii velice dobře a varoval jsem vás před ohromným množstvím mravenců. Ale něco podobného jsem sám dosud neviděl. Takové množství by odneslo pomalu celou vesnici. – To bych nedělal,“ pravil rychle Smythovi, který učinil jeden, dva kroky dopředu a jal se mravence rozšlapovat podpatkem.

Avšak náhle, jako na povel, oddělila se široká kolona od hlavního proudu a vrhla se ke stroji. Útok byl hrozný. Smyth uskočil všecek bledý rychle zpět.

„Podívejte, podívejte!“ volal chraptivě. „Útočí na velké mravence a bijí se zuřivě.“

Ostatní rychle přistoupili, a naděje bleskla Dickovi očima. „Jestliže malí útočí, byl by tím problém rozluštěn,“ volal rozčileně. „Různé druhy mravenců se zuřivě bijí – je to vyvražďování na vyhlazení.“

„Jestliže tedy malí zvítězí a zaberou stroj, vysvobodí nás pouze od založení ohně,“ poznamenal Biggles.

„To není potřebí,“ prohlásil Dick. „Snad to není štípavý druh a možná také že nezůstanou sedět na stroji. Jsou to jiní mravenci – podívejte!“

Brzy se potvrdila jeho slova. Bylo zřejmé, že noví příchozí hnali větší mravence před sebou divoce se na ně vrhajíce jako tygři. Po zemi

lezoucí saubas se již dali na ústup a pobíhali zcela bezmocně. Na některých větších saubas viseli dva, tři malí. Předvoj armády nových mravenců dorazil ke Condoru a počal se rozlézati jako černá masa po plachtovině. Ohromná panika se zmocnila saubas.

„Nemohu se na to dívat, rozčiluje mne to," zabručel prapodivně Biggles. „Udělejme si raději trochu pořádek. Nemůžeme nyní nic dělat, to je jednou jisté."

Vrátili se k visutým lůžkům a zásobám potravin, které již dříve vynesli z letadla. Nebylo důvodů k obavám – nalezli je tak, jak je sem přineáli a nebylo na nich jediného mravence.

„Jsem rád, že prvá armáda dala přednost stroji a ne nám," pravil Biggles. „Představte si, že byste se v noci probudili a tyto spousty po vás lezly – fuj!"

„Hle, hle!" vykřikl tiše Dick, propukávaje hned ve smích. „Tento chlapík si s mravenci umí daleko lépe poraditi, než my," šeptal.

„Co je to?" ptal se tiše Algy dívaje se upřeně na tmavé zvíře s dlouhým čumákem, objevivší se náhle vedle stroje.

„Mravenečník – živí se výhradně mravenci – má je k snídani, k obědu a k večeři. Podívejte se na jeho jazyk. Má dlouhý, chlupatý jazyk. Zpravidla jej vstrčí do mraveniště, a když se naň nalepilo dostatečně mravenců, vytáhne si je a spolkne. Ten si teď lebedi! Jen na něj pohleďte! A zde je další – na mou duši!"

Nebylo pochyby, že mravenečníci zde slavili pěkné hody. Zdálo se, že ani takové obrovské spousty mravenců nemohly na ně učinit větší dojem.

„Doufám, že ti statní chlapíci sežerou všechny saubas," poznamenal radostně Algy, blíže se opatrně k stroji.

A bylo tomu skutečně tak. Nejen že velcí saubas úprkem ustupovali, ale i malí jim následovali a utíkali rovnou přes stroj pěkně v řadách.

„Myslím, že bychom se nyní měli pokusit dostat odtud Condora," pravil Dick. „Velcí mravenci by se mohli buď vrátit, nebo by mohli přijíti ještě zase jiní. Ovážeme-li ocas provazem, odtáhneme stroj na volné prostranství."

„Kam jej však zatáhneme?" tázal se Algy.

„Do vody, koly do vody,“ odpověděl rychle Biggles. „To bude to nejvhodnější místo. Ale tam nás zase napadne houf oněch krvelačných ryb – jak jim říkáš, Dicku?“

„Pirhanas. Ne, ty mu neuškodí,“ smál se Dick. „Pojď, bude to pěkná prácička vytáhnout letadlo na volné prostranství, ale nemůžeme jinak. Nechápu, jak jsem mohl zapomenout na mravence,“ pokračoval jako na omluvu, když rychle svazovali provazy z visutých lůžek v jeden kus. „Vzpomínám si, že jsem vás v Anglii varoval, že mravenci dovedou natropit moc nepříjemností.“

„Nepříjemností!“ zuřil Biggles. „To by tak ještě scházelo! Ale doufám, že nám nezpůsobili škodu,“ dodal vážně.

Ovázali pevně ocas hydroavionu, a když jej vyzvedli, obtočil Biggles rychle dalším lanem ocasní kolečko. „Táhněte, ale ne příliš silně,“ křičel a utíkal k nosu stroje, odkud řídil práci, pomáhaje odsunout stroj, kde toho bylo potřebí a opíraje se o letadlo tam, kde již nebylo mravenců. Na jednotlivých místech hmyz dosud sváděl boje.

Pohyb stroje přispěl k útěku mravence, a muži si oddechli, když poslední bojovníci spadli na zem, kde boj pokračoval. Letci celou hodinu pracovali a dřeli se ve vedru, neboť slunce bylo již pěkně vysoko na nebi, než se jim podařilo letadlo odvléci na břeh řeky tam, odkud měli pouze několik set kroků k místu, kde byl skalní útes a v tom vytoužená sluje.

„Dost již,“ volal Biggles. Z kabiny si přinesl rýč a vyryl nepříliš hlubokou stopu pro kola podvozku vedoucí do vody. Museli odstraniti několik křovisk a trsů, aby široce rozpjatá křídla Condoru měla dost místa a stroj mohl sklouznout snadno do vody. Pak letadlo stočili proti proudu, a voda olizovala nyní spodek trupu.

„Uděláme dobře, když pokryjeme křídla větvemi jako včera,“ pravil Biggles. „Je podobné pravdě, že nás přijdou hledat a nemůžeme přece připustit, aby viděli stroj. Na štěstí mají pouze hydroplán, takže zde nemohou přistati. Ale kdyby viděli Condora, přišli by pěšky. A udělají to asi,“ dodal po chvilce, když křídla a ocas stroje byly dobře zakryty palmovými listy. „Zde bude stroj v bezpečí – lze-li v Brasilii vůbec mluviti o bezpečném místě,“ dodal pohleděv na Dicka.

„Nelze,“ odpověděl upřímně starý badatel.

„Tomu počínám také věřit,“ opáčil Biggles, směje se. „Nu, nyní můžeme trochu posnídat.“

„Dejme se do jídla,“ schvaloval Dick. „Včera jsem doufal, že dnes v tuto dobu budeme již za zdí.“

„V Matto Grosso nelze nikdy příliš doufat,“ poznamenal Biggles, maje ústa plná sušenek. „Dosud jsem v Brasilii nepoznal nic blahodárného,“ pokračoval, ukazuje na vařící se kávu vedle sebe. „Ale teď mne napadá – že jsem zde v Brasilii dosud neviděl žádné ořechy.“

„Ha, ha!“ smál se Dick.

„Rostou zde přece,“ protestoval Biggles. „Samozřejmě, že zde rostou, ale ne v těchto místech a nemůžeme je trhat jako lískové oříšky. Nyní do práce – nesmíme marnit čas.“

Umyli rychle kuchyňské nářadí a příbory pískem na břehu a uklidili vše do kabiny. Naplnili si lahve vodou a batohy potravinami a vším potřebným náčiním pro práci ve sluji, vzali lucerny a zápalky. Když již odcházeli, odvázal Biggles lano z ocasu letadla, svázal je a hodil přes rameno. „Vezmu to sebou, snad se to bude hodit,“ poznamenal jen tak mimochodem.

Tak prosté činy bývají často předzvěstí osudu.

S radostným úsměvem a s nadějí v duši, že naleznou poklad, vydali se vesele na cestu směrem k sluji.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

V PASTI

Nářadí a stav vchodu nalezli tak, jak je včera zanechali, takže mohli bez průtahů jíti rovnou cestou ke zdi, která jim překážela v dalším postupu. Když tam dospěli, postavil Dick lucernu na kámen tak, že její světlo dopadalo přímo do středu zdi. Biggles položil batoh a láhev s vodou na zem, vzal kladivo a páčidlo.

„Jak myslíš, že bychom ji nejlépe zbourali?“ tázal se Dick, prohlížeje si bedlivě zcela zblízka hladkou zeď. „Chtěl bych vědět, jak je silná?“

„Budeme dlátem tak dlouho odsekávat vše okolo jednoho kamene, až se nám podaří jej vyjmout. Potom již snadno vytáhneme další. Není potřebí zbourat celou zeď; stačí přece tak velký otvor, kterým bychom se protáhli.“

Biggles se dal chutě do práce a za deset minut se mu podařilo vydlabat dosti velkou prohlubeň uprostřed kamene. Podal Algymu nářadí s poznámkou: „Pokračuj, dá to pěknou práci!“

Algy odhodil kabát a pokračoval. Náhle však ustal uprostřed rozmáchnutí a uskočil o krok zpět.

„Co je?“ tázal se Biggles trochu udiveně.

„Nevím vlastně,“ odpověděl Algy, „nevím! Je to tím, že mívám ve tmě závratě, ale zdálo se mi, že se celá zeď zachvěla, jako by jí někdo zacloumal. Ach, Bože, je mi tak nevolno, hlava se mi točí.“ Opřev se rukou o zeď, otočil se a zíral upřeně na Bigglese, který také zavrávoral a padl na zem.

Zaslechli dunění jako vzdáleného hromu, což přivedlo Bigglese rychle k sobě. Prudce vyskočil a vyhrkl: „Co to bylo?“

Při prvém zadunění uchopil Dick lucernu. „Rychle,“ zahoukl, když se země nebezpečně prohnula. „Rychle pryč – zemětřesení! Ach, stát!“ vzkřikl.

Zazněla ohlušující rána z chodby kudy přišli a vzduch se naplnil mrakem protivného oslepujícího prachu. Stěny sluje se zachvěly jako

papír a několik kusů kamení spadlo se stropu s velkým hlukem. Pak nastalo úplné ticho.

„Zůstaňte stát bez hnutí," pravil Dick ostrým hlasem a zmizel ve tmě. Okamžitě se zase vrátil.

„Celá chodba je zasypaná" – to bylo vše, co mohl říci. Pak usedl na zem.

Dlouhou chvíli nikdo nepromluvil. „Což není možno se dostati ven?" pravil Biggles slabým hlasem.

„Ne, celý strop se zřítil," odpověděl Dick.

Následovalo další dlouhé mlčení, které přerušil Algy:

„Jak dlouho nám zde vystačí vzduch?" otázal se prapodivně klidně.

„To nelze říci, myslím však, že přece několik hodin," pravil Dick.

„Nuže, musíme tedy něco dělat," zvolal rozčileně Biggles, zvedaje kladivo a dláto, které Algy upustil. „Nemá smyslu zde takto seděti – mohli bychom zešílet." Dal se tedy zuřivě do otloukání zdi, odsekával celé kusy ze středního kamene, nedbaje střepů, které stříkaly na všechny strany.

„Nezdá se, že to bude na prospěch," řekl Dick, ale Biggles ho břitce přerušil:

„Vždycky dokončím, co jsem započal. Přišel jsem, abych uhlídal poklad jakéhosi pana Tatahupy. Nuže tedy, mé heslo je „Táto – hop!" dokud mám sílu."

„Lituji toho nesmírně," počal opět Dick.

Biggles odhodil nářadí a přistoupil rychle k němu. „Vím, co chceš říci, Dicku," pravil něžně: „Děláš si výčitky, žes nás zatáhl do této bryndy. Nu, zanech těch myšlenek. Přišli jsme sem dobrovolně, s otevřenýma očima, my všichni, Algy, Smyth i já, stejně jak tomu bylo v jiných případech. Bývali jsme v svízelnějších situacích. Často jsem si říkával, že jsem lehkomyslný, ale vždy jsem se ze všeho dostal ven. Co chvíle může přijíti další zemětřesení, které by sluj opět otevřelo. V Brasilii se může vše přihoditi – řekls to sám. Ať se stane cokoliv, nedělej si předhůzek – leda že bys chtěl, abychom si tu všichni sedli a brečeli. Mám pravdu, Algy?"

„Nesporně," odpověděl Algy bez rozmýšlení.

Biggles vzal opět nářadí a bušil do zdi, pohvizduje si při tom. Na čele mu vyvstal pot, ale přesto pokračoval v práci.

„Dej sem, budu pokračovat," pravil Algy, který se naň dosud díval.

„Udělej si otvor jinde, chceš-li, tento je můj,“ smál se Biggles s nápadným veselím, které však nikoho neoklamalo.

Čas ubíhal hrozně pomalu a Bigglesovy rány stávaly se pomalejší a slabší. „Začíná tu být teploučko,“ poznamenal po dlouhém mlčení.

Nikdo neodpověděl. Věděli, že vzduch v jejich hrobě se rychle kazí. Kyslík byl již skoro spotřebován. Biggles ustal v práci a opřel se o zeď, jsa skoro úplně vyčerpán.

Dýchal velice rychle. Viděl, že Dick spadl na stranu a Smyth klečí, bojuje o vzduch. Otočil se k otvoru, který již udělal ve zdi. „Nechat se po tom všem porazit,“ cedil skrze zuby. „Nu, tu máš!“ pravil a mrštil vztekle vší silou kladivem do zdi.

Kladivo zmizelo a zahlomozilo, když dopadlo nedaleko na zem – nebylo ale vidět kam. Biggles zíral okamžik upřeně a nedůvěřivě a pak přistoupil ke zdi nervosně nahmatávaje otvor, neboť věděl, že tu musí někde býti. Proud chladného, příjemného vzduchu ovanul mu spocený obličej jako sprcha studené vody. Jeho ostrý výkřik „vzduch“ vytrhl Algyho z letargie; vrávoral nejistě, ale dobelhal se k otvoru a lokal zhluboka otevřenými ústy životodárný okysličený vzduch. Potom pomohl Bigglesovi dovléci k otvoru Dicka, ale čerstvý vzduch již naplnil prostor a Dick otevřel oči dříve než se k němu přiblížil. „Co je to?“ otázal se chabým hlasem.

„Přišli jsme na vzduch.“

„Vzduch?“

„Ano, v posledním okamžiku jsem prorazil zeď a s druhé strany sem proudí čerstvý vzduch. Je-li tu ještě od chvíle, než se skála sesula, nebo než se otevřela někde jinde skála, to teprve uvidíme, ale máme aspoň naději. Musíme udělati tak velký otvor ve zdi, abychom mohli prolézti. Dáme se do toho,“ dodal obraceje dlaně k světlu.

Ostatní vykřikli politováním, neboť Bigglesovy malé a jemné ruce byly pokryty puchýři a zhrubly následkem práce ve zdi.

„To je divné, to je divné, ani jsem toho nepozoroval,“ smál se Biggles. „Je vidět, jak si člověk maličkostí ani nevšimne, jde-li do tuhého. Jaká horlivost, chlapče!“

Poslední slova patřila Algymu, jenž zvedl dláto a pln nové naděje jal se zvětšovat otvor, otloukaje divoce jeho kraje. Smyth si vzal železnou tyč, sloužící k upevňování letadla, kterou přinesli sebou, a otloukali oba.

Zeď byla skutečně uměleckým dílem. Každý balvan byl přesně zapuštěn a tak se zdálo, že kameny do sebe v pravém slova smyslu zapadají; byly dokonale utěsněny. Zeď byla asi dvě stopy silná a povolovala jen velice pomalu novému útoku. Byly odstraněny dva další kvádry, když byly dříve napolo odtlučeny, a Dick oba pracující vyzval, aby ustali v práci, je-li otvor dost veliký, aby se mohli protáhnouti.

Biggles prostrčil hlavu a ramena a zíral do naprosté tmy. „Podej mi lucernu!“ pravil.

„Nu, co tam vidíš?“ tázal se Dick netrpělivě, protože se nevešel již do otvoru, když tu byli ostatní.

„Nic,“ zněla zklamaná odpověď. „Nic, nic, ani toho nejmenšího – kromě skal, a těch je zde dost.“

„Cože?“ zvolal nedůvěřivě Dick. „Nic?“

„Není tu pokladu, jak jsi myslil, ale zdá se, že chodba pokračuje, a to je konečně také něco. Podej mi nářadí. Nemůžeme jíti zpět, nezbývá tudíž, než jíti kupředu.“

Biggles zmizel otvorem, a když mu bylo podáno nářadí a další věci, ostatní ho následovali. Viděli, že chodba je zde mnohem širší, jako by byla uměle rozšířena lidskýma rukama.

„To vyhlíží, jako bychom vyšli docela naprázdno,“ poznamenal Dick. – „Když se tam vloupali, skříň byla prázdná – se říká,“ pravil smutně. „Musím se přiznat, že jsem velice zklamán. Nevyhlíží to tak, že bychom tu něco nalezli. Poklad by nám ani neposloužil, i kdybychom jej nalezli. Není-li zde, je tedy po všem veta.“

„To ještě nevím,“ odpověděl pomalu Biggles. Ohmatával pozorně zdi a náhle rozžehl zápalku a nahnul se blízko.

„Nyní vám něco povím,“ pravil chvějícím se hlasem. „Zeď nebyla postavena s druhé strany, odkud my jsme přišli, nýbrž odtud. Zeď byla vystavena proto, že kněží nebo ať to byl kdokoli, znali zadní východ, vedoucí k řece a rozhodli se jej zazdít. Snad se sem přicházeli nalokat čerstvého vzduchu a pro vodu, když tu stavěli. Tak to bude,“ pokračoval rozčileně. „A při této příležitosti se asi jeden takový vynikající blázen bavil tesáním, nebo tak činil jen v bezmyšlenkovitosti. Ten mládenec si snad myslel, že se vrátí zadním vchodem až bude vše hotovo a že si pěkně pomůže ke zlatu. To někteří mazaní kněží dělali. V těchto horách jsou různé druhy slují a jeskyň – tak jsi nám aspoň

vyprávěl – a tak bylo dobře poznamenati si, o kterou sluj se hlavně jedná.“

„A zdá se, jako by některý darebák byl poklad ukradl,“ pravil Dick. „Musil při tom ztratit ten kus zlata, který jsem nalezl. Ale víš, co to znamená?“

„Ano, vím,“ vyhrkl Biggles. „To znamená, že lidé, kteří postavili zeď, odešli, kudy přišli. Jinými slovy řečeno, vede tudy cesta do volné přírody, tam někde vpředu a to mne v této chvíli nejvíce zajímá. Jen abych mohl ještě jednou vzhlédnout k modrému nebi! Pak si dvakrát rozmyslím, než zase zalezu do podzemí. Nejsem přece žádný krtek.“

„Pokud jde o zeď, máš zcela pravdu,“ zvolal Dick, který ji zatím bedlivě prohlížel při světle lucerny a porovnával s druhou stranou. „Kvádry jsou sekány trochu klínovitě a pak vráženy do otvoru, jako zátka do sudu. Není divu, že tu byl průvan.“

„To si myslím,“ souhlasil Biggles. „Ale čert vzal zeď! Již jsem se dost na ni vynadíval. Pojďme dál, ať vidíme, kam chodba vede. Toužím uvidět zase nebe.“

Vzali tedy všechny věci, a s Bigglesem v čele, jenž nesl lucernu, šli úzkou chodbou.

„Hola, co je to tu?“ vykřikl náhle Biggles, když ušli malý kousek cesty. „Schody. Na mou duši, schody! Co o nich víš? Myslím, že je to cesta k staré dubové truhle Tátahupově.“

„Attahuallpově,“ odsekl rozzlobeně Dick.

Ale Biggles nedbal. Zabručel zklamaně, když několik schodů náhle vedlo do podobné chodby nad nimi. Postupoval nyní pomalu, až došli k dalším schodům.

„Fuj,“ zabručel náhle Biggles, když došli nahoru a viděli, že chodba před nimi se táhne stále dále. „Musím se napít! Je to namáhavá cesta.“

„Nepozorujete, že po celou dobu stále jen stoupáme?“ pravil Dick. „Podlaha sluje stále stoupá. Zdá se mi, jako by byli vytesali schody jen na nejschůdnějších místech, v místech prudkých spádů, aby uspořili obvyklých provazu.

„Také se mi zdá,“ souhlasil Biggles, když se opět dali na pochod.

Jeskyně zdála se nekonečnou. Místy byl strop tak vysoký, že světlo lucerny tam vůbec nedosáhlo, a místy tak nízký, že se museli shýbat. Bylo zde velice mnoho schodů; někdy dva, tři, jindy dvacet i víc,

pojednou jich byla taková spousta, že se vůbec nedopočítali. Podlaha sluje stále příkře stoupala. Jednou by byl Biggles skoro upadl, protože schody neočekávaně příkře sestupovaly a uviděl je, až když šlápl do prázdna.

„Zde uděláš, chlapče, lépe, když se uvážeš," doporučoval Dick. „Algy, podej sem provaz, ať si někde nezlomí nohu."

Biggles s počátku protestoval, ale konečně přivolil, opásal se provazem, který přinesl sebou a který Algy držel za druhý konec. O chvíli později chtěl si Algy uvolnit obě ruce, aby se mohl napíti z lahve vody, a uvázal si provaz jen ledabyle okolo těla. Zastavili se v širší chodbě sluje, aby něco pojedli a odpočinuli si, neboť vzduch tam byl těžký a všichni byli velmi vyčerpáni. Neměli ani zdání o času ani o vzdálenosti. Algy poznamenal, že se mu zdá, že neprochází chodbou hodiny, nýbrž dny.

Když se opět dali na pochod, cítili, že stoupají ještě příkřeji. Velice je to namáhalo.

„Tato chodba bez zatáček je opravdu dlouhá," poznamenal po chvíli Algy.

„Některý z obyvatelů ji musel skutečně velmi dobře promyslit," opáčil Biggles. „Podívej…!" Přerušil se a vyděšeně vykřikl. To, co nyní následovalo, odehrálo se tak nesmírně rychle, že Algy okamžik vůbec nic nechápal. Zaslechl Bigglesův hrozný výkřik, cítil, že mu někdo podrazil nohy a při pádu vrazil do Dicka. Zdálo se, jako by ho neviditelná ruka táhla po zemi sluje. Zastenal, když se naň vrhl Smyth a zadržel klouzajícího. Zachvěl se, když pohlédl do prázdného prostoru. Byla již úplná tma a nebe bylo posypáno hvězdami. Když si konečně mohl vše uvědomiti, pohlédl pod sebe a viděl, že Biggles visí asi dvacet stop pod ním nad propastí, jejíž dno nebylo ve tmě vůbec viděti. Biggles se točil – až konečně zaslechli jeho hlas:

„Halo!" volal dívaje se upřeně do vyděšeného obličeje Algyho. „Vytáhněte mne – provaz povoluje. Pospěšte si!"

Algy cítil, že Dick klečí nyní vedle něho a zaslechl jeho břitký povel.

„Zatáhněte pevně všichni na ráz, až vám řeknu. Smythe, položte svůj kabát pod provaz na ostrou hranu skály, jinak se přeřízne jako

bavlněný provázek. Algy, nazpět, dozadu, my budeme tahat, a zadrž se něčeho. Kdybys začal klouzati, jste ztraceni oba. Tak – teď!“ vykřikl.

Všichni tahali a soukali. Algy měl pocit, že je to všecko těžký sen, z kterého se nemůže probudit. Potom uviděl obličej Bigglesův nad okrajem propasti, viděl, jak se všichni válejí na jedné hromadě. Slyšel oddechování a konečně viděl Bigglese, jak leží ve skalní chodbě na zemi.

Když provaz povolil, padl Algy na zem. Krvácel z hluboké rány na čele a celé tělo ho bolelo následkem pádu.

„Proč se ke všem všudy nedíváš lépe na cestu?“ bručel Algy, když se trochu probral.

„Myslíš-li, že jsem tam spadl pro legraci, to se moc mýlíš,“ odsekl vztekle Biggles. „Hrom do té Brasilie – přicházejí prý odtud ořechy – hm, ale myslím, že se sem spíše vydávají blázni na výlety. Jak krásný by to byl večer, kdyby člověk pro změnu zase jednou uslyšel motor. Ale kde jsme vlastně? V nebi či v pekle?“

„Neblázni a nemaluj čerta na zeď!“

„Neblázni! Hahahaha! Jestliže myslíš, že je to příjemné viset nad propastí na kousku provazu, který povoluje, jsi na omylu! Nejsem přece pavouk, abych si udělal pavučinu!“

„Přál sis vidět nebe – tady je máš? Proč tedy hubuješ? Tady je,“ dodal Algy ukazuje na otvor ve stropu sluje.

„Zmizel jsi tak rychle, že člověk skoro nic nevěděl,“ poznamenal Dick ležící na kusu skály, opatrně se rozhlížeje, zdali neuvidí pokračování cesty. „Nevidím tu nic jiného než samé skalní útesy,“ pokračoval. „Budeme tu muset přespat a vyčkat dne, než se pustíme dále.“

„To mi přichází zrovna vhod,“ přitakal Biggles. „Mám dojem, že jsem stoupal po celý den. Jak často zde bývá zemětřesení?“

„Proč?“

„Inu, nechtěl bych tu prodělati další otřesy, které by nás vyhnaly z tohoto úkrytu,“ odpověděl Biggles. „Má někdo hodinky?“

„Rozbil jsi mi je, když jsi mne strhl na zem,“ pravil Algy.

„A já zapomněl svůj orloj natáhnout,“ pravil Dick. „Soudě podle místa, kde stojí Jižní Kříž, řekl bych, že je po půlnoci.“

„Na shledanou ráno!“ zabručel Biggles; natáhl se na zem a pod hlavu si dal batoh.

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

NA PUSTÉ SKÁLE

Spali a probudili se, až když šedý záblesk přecházející do růžová se objevil na nebi. Paprsek jasného světla ozářil skalní výčnělek, takže ten jako by plál.

„Oh!“ pronesl Biggles pln údivu, usedaje a protahuje se. „I hleďme,“ zamumlal a lezl po všech čtyřech k oválovitému ozářenému místu, označující vchod, nebo lépe řečeno východ z jeskyně. Leže na břiše, rozhlížel se přes okraj a zde se mu naskytl tak nádherný výhled, že pres jejich nepříjemnou situaci vykřikl údivem.

Přímo proti nim táhla se řada červených skal podobajících se minaretům. Jejich vrcholky planuly oranžově v záři vycházejícího slunce. Mezi nimi zely hluboké propasti, v nichž se válel ostrý modrý stín, a nad nimi se vznášela měkká oblaka nehybné mlhy. Pod nimi zel obrovský kráter, jehož dno bylo rudě ozářeno; byl tak hluboký a srázný, že se zdál býti bezedný. Bigglesovi se zatajil dech, když tam upřeně zíral. Nechtěl věřit svým očím. To vše bylo tak neskutečné, smyšlenka, výhled do jiného světa. Ohlédl se, když slyšel za sebou tichý šramot a usmál se, vida, že ostatní za ním lezou, jsouce rovněž uchváceni tou nádherou. Trochu stranou nad ním bylo cosi, co upoutalo jeho pozornost. Ostrý výkřik popohnal Dicka dopředu, aby se přesvědčil, oč vlastně běží.

„Schody,“ zvolal Biggles. „Na mou duši, jsou to skutečné schody. Kdybych měl křídla, díval bych se bez obav dolů, ale výstup po těchto šíleně umístěných schodech bude trochu obtížný.“

„Vidíš kam vedou nebo jak jsou dlouhé?“ tázal se zvědavě Algy.

„Ne. Drž mne za nohy pro případ, že bych sklouzl! Už je to dobré. Schody začínají asi v polovině skalní stěny a točí se někam nahoru. Nu, ať vedou kamkoli, musíme je sledovat. Myslím však, že nevedou příliš vysoko nad zemí, to bych nerad. Kdo půjde první?“

„Já,“ nabídl se rychle Dick.

„Ne, já,“ opáčil resolutně Biggles. „Já jsem nejlehčí. Přiváži se opět a vy všichni můžete držeti provaz pro případ, že bych uklouzl,

nebo kdyby schody povolily. Řeknu vám, co tam je, a pak budete vědět, co můžete očekávati.“

Bez dalších okolků ovázal si provaz pevně okolo těla, a zachytiv se za kus vyčnívající skály vyhoupl se na schody a stoupal nahoru. Okamžitě zmizel z dohledu.

Následovala chvíle naprostého ticha. Malý kámen se utrhl a padal od okraje sluje do propasti. Zdála se býti bezednou, neboť nárazy kamene dlouho bylo slyšet.

„Haló, haló,“ volal Biggles, a zdálo se, že hlas přichází z velké vzdálenosti. „Slyšíte mne?“

Sly-ší-te-mne-ší-te-mne-mne? opakovala několikráte slábnoucí ozvěna.

Dick přiložil ruce k ústům a zavolal „Ano“.

Ano-ano-ano-ano opakovala ozvěna.

„Hrom do ozvěny,“ bručel Algy. „To je protivné.“

„Poslyšte,“ pravil opět Biggles. „Jsem již na konci provazu. Pusťte jej. Následujte mne, je to zde bezpečné, ale při výstupu se nedívejte dolů. Jděte jeden po druhém, jsou tu totiž vyčnívající skály a narazili byste si hlavy. Vezměte batohy a všechny věci.“

„Již jdu,“ volal Algy a vyhoupl se. Byl trochu bledý, když se zachytil výčnělku a vymrštil se na nejspodnější stupeň těchto nebezpečných schodů. Podle Bigglesovy rady nedíval se dolů, nýbrž stále před sebe nahoru. Nejdříve spatřil pouze dlouhé točité schody, vedoucí do výše okolo skalního kužele, ale čím výše stoupal, viděl, že vedou na velké prostranství, kde činí hora tvaru pyramidy. Biggles tu seděl pohodlně na velkém balvanu na konci schodů.

Algy tam dorazil všecek udýchaný. „Matičko skákavá,“ bručel. „Podle novin jsem prý létající muž, ale ani za zlaté prasátko bych se nevrátil touto cestou zpět.“

Biggles se smál. „Já také ne,“ pravil, „ani za deset pokladů Tátahopkinsových nacházejících se tam na dně.“ Potom zavolali ostatní. „Tak další!“

Nyní se objevila Smythova hlava nad okrajem skály, a když si mechanik zde usedl, ulevil si zvoláním: „Krucišpenát, co je náš „strop“[4]

[4] Terminus technicus pro nejvyšší dosažitelnou výšku jednotlivých druhů letadel.

proti tomuhle. To je pro mne trochu moc vysoké, a čím rychleji sestoupíme a budeme níže, tím budu raději.“

Biggles se smál. „Nejsi sám. Pojď, Dicku!“

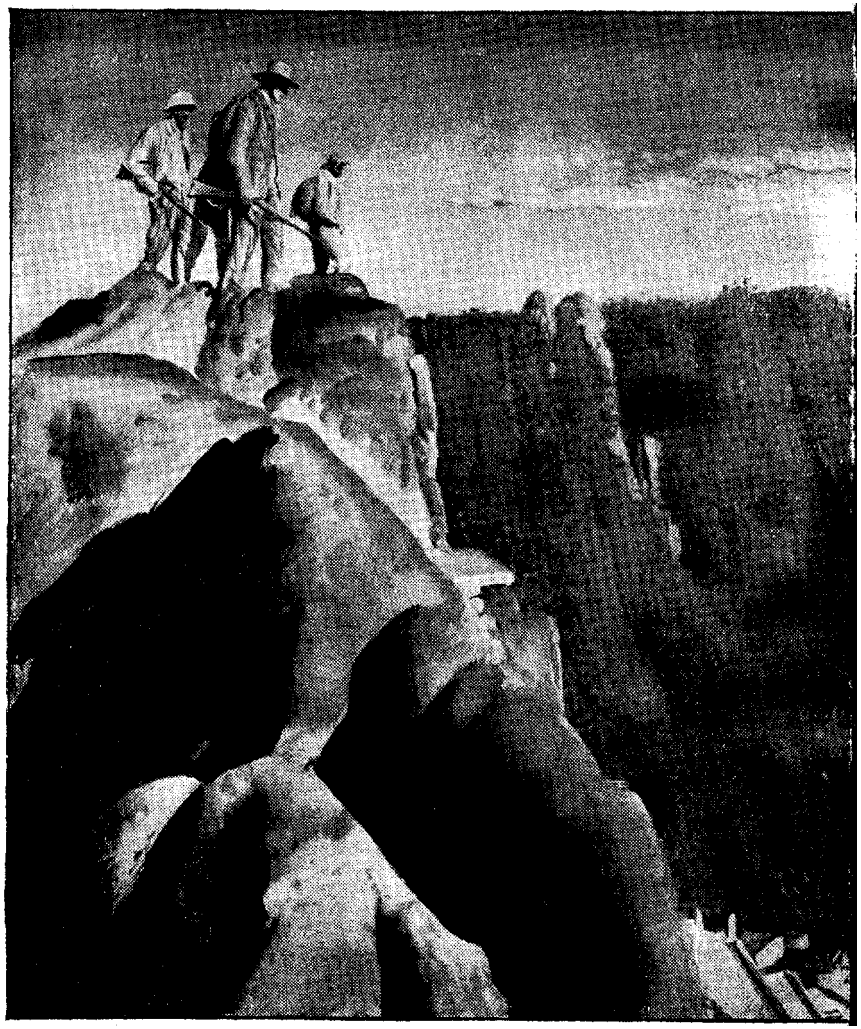
Dick, drže svůj batoh v zubech, vystupoval po skále a usedl pak vedle nich. „Před chvíli jsi toužil spatřit kousek modrého nebe, Bigglesi – nu, teď ho vidíš dost velký kus,“ poznamenal, rozhlížeje se nedozírnou dálavou. „Počkej, na čem to vlastně sedíš?“ rychle pokračoval, ukazuje na balvan, na němž odpočíval Biggles.

Bedlivě si jej prohlédl, ale pak seznal, že není nikterak zvlášť zajímavý a jal se prohlížet místo, kam vystoupili.

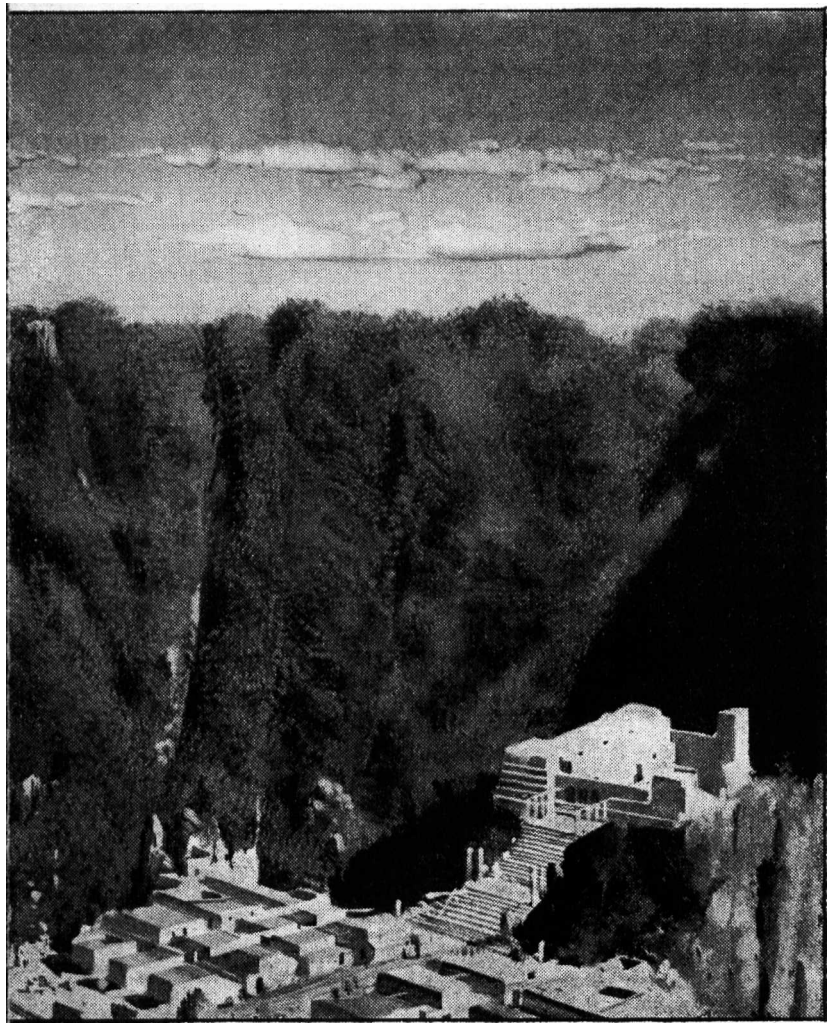
Byla to obrovská skalní plocha, asi dvě míle dlouhá a jednu míli široká. Sem tam živořil mezi kusy ubohý stromeček nebo keříček, jehož kořeny tkvěly mezi kameny, kam náhodou vítr naval trochu půdy. Nad plochou v dáli čněla hora tvaru pyramidy. Bylo zřejmé, že stáli na plochém vrcholku hory, jakých se v Matto Grosso vyskytuje velmi mnoho. Vytvořily se totiž sesouváním okolní půdy.

„Tato skalní plocha byla jistě kdysi ve stejné výši jako celé zdejší okolí,“ pokračoval Dick. „Zde je nesmírně vulkanická krajina, to vidíte nejlépe podle barvy skály. V dávných dobách byly vystaveny nesmírnému žáru, jistě častěji než jednou. Nu, prohlédneme si to celé. Snad nalezneme místo, kam se uchýliti nebo kudy sestoupiti.“

Šli pomalým krokem po okraji skály a brzy postřehli, že jsou vysoko nad vrcholky hor na protější straně skal, kudy vešli do sluje. Na četných místech byly skalní útesy tak blízko, že Algy tam mohl dohoditi kamenem přes zející propast. Hora, na které se nalézali, byla koldokola dosud zcela strmá. Místy měřil sráz pouhých několik set stop, jinde dva, tři tisíce, ale pro ně to bylo totéž. Neviděli dosud místečka, kudy by si mohli troufat sestoupiti; žádný živoucí tvor se nemohl dostat s těchto strmých skal. Obešli již skoro polovinu skalní plochy a počali se pomalu vzdávat naděje, že se odtud dostanou jinudy než slují, jejíž vchod byl však nyní zcela zasypán. „Jéje!“ zvolal Biggles a druzí k němu rychle pospíšili. Když k němu došli, hleděli udiveně na vysoký

Zastavili se a zírali uchváceni tou nádherou.

Byl to neočekávaný pohled do kotliny…

skalní pilíř s jakousi klenbou, který čněl nedaleko ve stejné výši, jak stáli oni, a zdál se býti výstupkem blízkého pohoří. Zdálo se sice, že se dotýká skalní plošiny. Protože nemohli dobře rozeznati, dotýká-li se jí skutečně či ne, lehl si netrpělivý Biggles na okraj skaliska a zíral pozorně do hloubky. Brzy zase vyskočil.

„Nelze nic dělat," pravil krátce, špatně skrývaje své zklamání. „Nedotýká se; vidím, že štěrbinou prolíná světlo."

Šli v melancholickém mlčení dále. Zdálo se, že unikli jedné smrti, aby byli vystaveni druhé.

„Je mi známo, že lidé byli na širém moři vrženi na pustý ostrov, ale nikdy jsem neslyšel, že se tak stalo také na souši," pravil po chvíli Biggles. „Nejsměšnější na tom je, že bych zde mohl výborně přistati s letadlem – vyhlíží to zde skutečně jako skvěle upravené letiště. Stroj, který se zde usadí, nemusel by po startu ihned stoupat, mohl by letět rovně a měl by potřebnou výši. Nu, co dělat, jsme zde nahoře a letadlo je dole, takže nemá smyslu o tom hovořiti," pravil trpce.

Dick však nenaslouchal. Náhle zrychlil krok, zůstal však hned udiveně stát jako přimražen. Když ostatní k němu došli, zírali upřeně na nádheru, která se naskytla jejich očím.

„Často jsi říkával, Dicku, že v Brasilii lze očekávat největší překvapení," pravil Biggles, „ale ať do mne hrom bací, jestli jsem se nadál něčeho podobného. Zdá se, jako bychom byli dospěli k hlavní bráně."

Za jiných okolností by to odhalení nebylo tak pozoruhodné, avšak všeho by se byli nyní nadáli, jen toho ne. Za rozhovoru došli až k ohromnému klenutému pilíři a viděli, že most asi deset metrů dlouhý vede přes nejužší místo propasti. Most tvořily pouze dva hrubě otesané kmeny stromů položené prostě vedle sebe. Nebylo tu ani zábradlí, ani jiné ochrany pro chodce, kterého by špatný krok svrhl okamžitě do rokle. Aby věc byla ještě nebezpečnější, jeden z kmenů trochu sklouzl s okraje skály, takže jeden konec byl níže než druhý; pouze jeden trám byl lehce opřen o protější skálu. Zdálo se, jako by nějaký otřes země byl rozšířil původní rozměry propasti, neboť druhý trám taktak že dosahoval na okraj skály. Bylo patrno, že trochu větší náraz by oba kmeny shodil do propasti.

Biggles hleděl vyčítavě na Dicka a pak pravil pomalu: „Doufám, že mi neřekneš, abych přes to přešel?“

Dick trhl rameny. „Máš na vybranou – buď přejít nebo zůstat zde,“ pravil. „Kdo půjde první?“

„Počkej, počkej okamžik,“ pravil Biggles. „Ještě jsme si neprohlédli všechno. Tu je cesta vedoucí na skalní plošinu; je dosti rovná, a tam vede cesta dolů přes jeskyni. Přece nebudeš chtít tvrdit, že lidé přecházeli přes hory a takový nebezpečný most, aby zase sestupovali dolů. Ne, přicházeli sem pro něco, a muselo by tam býti něco moc důležitého, abych tamtudy šel. Zdá se, jako by to byla hlavní brána, kterou bylo lze snadno uzavřití.“

„Myslím, že máš pravdu,“ pravil Dick, usilovně přemýšleje. „Bylo by zajímavo vědět, proč sem asi přicházeli ti lidé.“

„Hm, bylo by, ale protože nejsem ani věštcem, ani kouzelníkem, ani nedovedu čísti myšlenky, nemohu ti to říci. Nevyhlíží toto jako nějaká stopa? Nebo se mi to jen tak zdá?“

Ostatní sledovali jeho pohled a viděli hrubé obrysy cesty vedoucí středem skalní plochy, na níž stáli, na vzdálenou horu.

„Ano, je to skutečně nějaká plošina,“ zvolal radostně Dick.

„Nu dobrá,“ pravil Biggles. „Nemyslíš, že by bylo velmi dobře, podívat se, kam vede, dříve než překročíme ty trámy? Od chvíle, co jsme se vydali na tuto cestu, bylo na mne stříleno, cloumali mnou, byl jsem vyděšen, popíchán, pokousán, za živa pohřben a Bůh milý ví, co ještě, proto se chci především ještě podívat, kam to vede. Co říkáš, Algy?“

„Půjdu s tebou,“ souhlasil Algy.

„A co ty, Dicku?“

„Samozřejmě také.“

„A vy, Smythe?“

„To vám Bůh řek’,“ volal mechanik, upadaje do staré květomluvy vojenských letců.

„Tedy pojďme!“ zvolal Biggles a dal se ostrým krokem na pochod přes skalní plochu cestou, vedoucí od mostu k vzdálené skále tvaru pyramidy.

Čím více se blížili, stávaly se obrysy jasnější a hora ztrácela na podobě pyramidy. Ve skutečnosti to nebylo nic jiného, než velká hromada kamení oválovitého tvaru, kamení do špičky narovnaného na

jednom konci, kdežto druhý konec byl nižší. Tři strany hory spadaly příkře ke skalní plošině; čtvrtá strana, ke které nemohli, končila, jak se zdálo, na okraji příkré propasti. Cesta nevedla přímo nahoru na vrchol, nýbrž vinula se spirálovitě okolo vrchu. Nebylo nikterak nesnadné ji sledovat. Překročili malý kamenný můstek vedoucí nad propastí a vystupovali po stupních, které byly vytesány v nejneschůdnějších místech.

Bylo již po poledni a slunce nemilosrdně pražilo, ale přesto pokračovali v cestě, stírajíce si často pot s obličeje. Když ušli asi tak tři čtvrtiny cesty, pochopili teprve důvod, proč se cesta tolik točila. Vrch byl místy tak příkrý, že by bylo velice obtížné, ba přímo nemožné vystoupiti rovnou na vrchol.

Biggles v svém rozčilení běžel napřed. Druzí viděli, že posledních několik metrů již utíkal, pak se náhle zastavil, vykřikl, spráskl ruce a hleděl upřeně dolů. Po několik vteřin stál zcela nehybně; potom se obrátil a pospíchal ostatním vstříc.

„Jistě něco odhalil," pravil Dick, přidav do kroku a zapomenuv na veškeru únavu.

„Co je tam?" tázal se rozčileně Dick, ač byl ještě dosti daleko od Bigglese.

„Hádejte, co tam je?" volal Biggles.

„Nu tak, co je tam?" opakoval Dick trochu rozzlobeně nad průtahem.

„Město!"

„Co?"

„Inu město!"

„Město?"

„Ano, město. M-ě-s-t-o. Jinými slovy: seskupení obytných domů, kostelů, náměstí, ulic a co já vím, čeho ještě."

„Netrop si šašky!"

„Oči mne přece neklamou! Podívej se tedy!" vyzýval ho Biggles.

Dick s ostatními dorazil mezitím již na vrchol hory. Před nimi ležela hluboká kotlina. Celý střed hory byl ve skutečnosti dutý, jako vydlabán obrovským dlátem. Uvědomili si, že hledí do kráteru dávno vyhaslé sopky. Ač skála byla vně naprosto holá, bez nejmenší známky života, vnitřek skytal obraz neskonalé krásy, uchvacující svou neocekávaností. Byla zde bohatá flora, sytá zeleň, bujely zde tráva a

kapradí, houštiny, stromy byly obsypány zlatými nebo růžovými květy. Pohled byl tak neočekávaný, že tu stáli a zírali, jsouce uchváceni touto nádherou a ani nedýchali.

Ale to nebylo vše! Ze středu stěny kráteru vedly dolů schody v umělých, naprosto symetrických terasách. Na těch stály řady nízkých čtverhranných domků, jeden jako druhý, od sebe oddělených, a jejich průčelí směřovala všechna k vysoké budově obklopené řeckými sloupy s nádherně pracovanými hlavicemi. K budově vedlo schodiště tak nevídané krásy, že si je těžko lze představiti. Panorama bylo nepopsatelně krásné.

Dick tam zíral upřeně, bledý jako smrt. I Biggles, kterého brutalita bezohledné války otužila, cítil, že mu srdce měkne; zmocnilo se ho jakési pohnutí. Domníval se, že to není skutečnost, nýbrž pouhá halucinace, zrakový klam, z kterého bude vytržen. Pohlédl na svého strýce, jehož rty šeptaly nesrozumitelná slova, jako by se snažil promluviti, ale nenalézal slov.

Konečně pravil prapodivně zabarveným hlasem: „Sestupme dolů. Představte si, chlapci, co to vše pro mne znamená," pokračoval pomalu. „Po celý svůj život jsem hledal a doufal, že něco naleznu, ale nepředstavoval jsem si něco takového. Toto je pro mne nejslavnější chvíle mého života! Je to, nemýlím-li se, největší objev století, objev cennější než nález hrobky Tutankamenovy."

„Ale jak se dostat dolů?" pravil Biggles tiše, rozhlížeje se napravo a nalevo. „Ach, tudy," zvolal vítězně ukazuje na úzkou cestičku vinoucí se uvnitř kráteru dolů. Opět bylo zřejmo, že obyvatelé pomýšleli na obranu, neboť tou cestičkou mohl sestupovat vždy jen jeden člověk. Jediný špatný krok by byl znamenal pád na střechu domu stojícího tři sta stop hluboko.

Když se přiblížili, viděli, že četné domy jsou napolo zbořené; bujely na nich stromy a křoviska, razíce si cestu nezasklenými okny a rovnými střechami, po nichž se pnula spleť vinné révy.

Došli k prvnímu obydlí, zastavili se a hleděli dovnitř. Na prvý pohled bylo zřejmo, že obyvatelé byli zasaženi náhle neočekávanou smrtí. Leželo tam lidské tělo napolo munifikované prazvláštní atmosférou. Muž sklesl na pult, na němž dosud leželo poházeno jeho řemeslnické náčiní. Byl to zřejmě zlatotepec nebo zlatník, neboť četné skvěle ryté předměty z tohoto drahého kovu ležely před ním. Jiný

nedokončený předmět držely dosud kosti jeho prstů. Dvě kamenné nádoby stály u zdi. Jedna byla naplněna kukuřicí a druhá hustou, tmavěhnědou hmotou, která snad kdysi byla medem.

Dick vzal jeden z předmětů zde ležících – byla to soška lamy. Hleděl na ni chvíli upřeně, pak ji zase položil na téže místo s jakousi úctou. Nikdo nepromluvil ani slova, když vyšli opět na slunce. Vstoupili do vedlejšího domu. Obraz byl týž, jen s tou obměnou, že obyvatel byl zřejmě písař, protože jakési dlouhé špičaté předměty a několik kamenů, na kterých ryl, leželo vedle nehybného těla, tak jako by zrovna chtěl vzíti některý předmět, když chladná ruka smrti přervala niť jeho života.

Ve všech domech naskýtal se jim týž smutný obraz, táž atmosféra tragedie a zániku dýchala odevšad na malou společnost, jež nyní došla již na konec úzké cesty.

„Nepozorovali jste nic na těch osobách, které jsme dosud viděli?“ zašeptal Dick.

Biggles naň tázavě pohlédl. „Ne,“ pravil, „co…“

„Všichni jsou muži, neviděli jsme ani jediné ženy.“

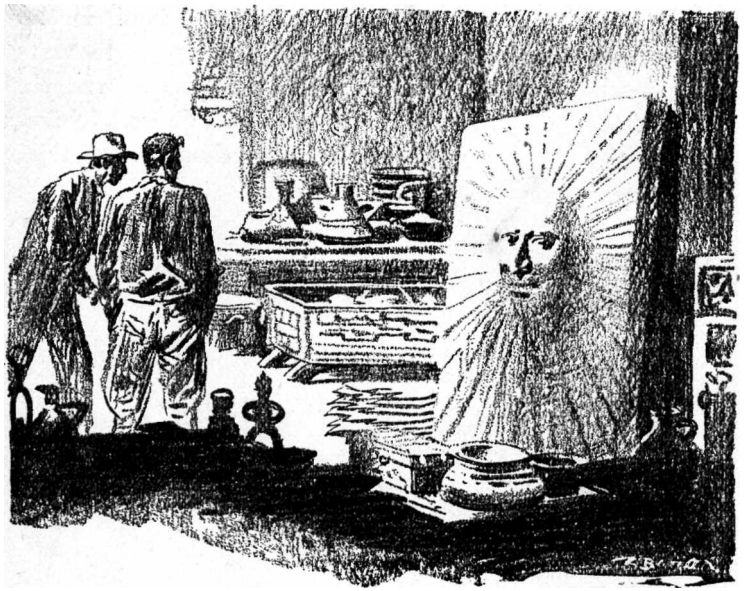
„Myslíš, že to byli –“

„Kněží. To nebylo jen obyčejné město. Žila zde patrně hrstka osob oddaných náboženství nebo něčemu podobnému. Po dlouhá léta se již hledá v těchto krajích – ale pojďme raději dál,“ přerušil se náhle a šel širokou, skvěle dlážděnou cestou, stejně bezvadnou, jako byla patrně prvého dne po dohotovení. Vedla k budově stojící nad schodištěm, jež byla patrně chrámem. Až když došli k úpatí schodiště, seznali obrovské rozměry budovy. Zdálo se, že přesahuje přes okraj kráteru, ale věděli, že tomu tak nebylo. Podobali se mouchám lezoucím po příkré zdi, když vystupovali po majestátním schodišti, skvělejším, než leckteré schody vedoucí do některého paláce evropských králů.

Bylo to velice namáhavé, neboť slunce nemilosrdně pražilo na kámen, takže je záře napolo oslepila. Udýcháni a unaveni dospěli konečně nahoru a rozhlíželi se.

„Obětní kámen,“ pravil krátce Dick, ukazuje na velký čtverhranný balvan stojící před vchodem do chrámu. Jeho stěny byly dosud pokryty tmavými skvrnami, které ani ničivý čas nedovedl zahladili. Došli sem několika kroky. Ležel tu ještě dlouhý zahnutý nůž, pracovaný z nezvyklého materiálu. Dick poznal obsidián, skelný produkt vulkánu.

„Tento národ vyznával boha Slunce,“ pokračoval Dick tichým hlasem, „a zde obětovali nelidským způsobem bohu živé oběti. To byla jediná skvrna na jejich jinak vyspělé kultuře a civilisaci. Než vstupme. Musíme toho co nejvíce prohlédnouti v době, co tu dlíme, ale nesmíme se tu příliš dlouho zdržovati. Nejsem bázlivý, ale nerad bych zde ztrávil noc.“

„To je proslulý bůh Slunce Inků,“ zašeptal Dick…

Vstoupili průčelní branou. Ležel tu mrtvý, kosti byly zvětralé – byl to patrně dveřník. Pak vstoupili do velké čtverhranné síně. Ač venku slunko jasně zářilo, zde byla tma – nebylo tu oken a proto se instinktivně v šeru všichni k sobě přimkli a rozhlíželi se zvědavě. Kromě několika těl, z nichž jedno bylo pokryto skvělým šatem z jemných, nádherně vybarvených peříček, tak jedinečně zpracovaných, jako by dosud tkvěly na hrudi živého ptáčka, byla síň jinak prázdná. Vše bylo pokryto vrstvou prachu, který se při chůzi zvedal a naplňoval vzduch, pak se usadil na jejich sliznicích a dráždil je ke kýchání. Tak došli k úzkému, čtvercovitému vchodu v protější stěně, jenž vedl do veliké síně.

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

NÁLEZ

Prošli lodí chrámu, jak nazval Biggles síň, a stáli v jiné velké místnosti. Byla větší a tmavší než prvá, protože zde nebylo vnějších dveří a světlo sem padalo pouze dvěma maličkými okénky umístěnými u stropu v silných zdích. Když si oči zvykly na přítmí, viděli totéž kruté divadlo nahromaděných, dávno bezduchých těl. Prach pokrýval zemi ještě vydatněji. Tu a tam se z něho dokonce utvořily jakési duny, jaké vytváří vítr z písku pouště. Dick vzal trochu prachu do ruky a bedlivě si jej prohlížel.

„Popel," pravil lakonicky. „Vulkanický popel. Ti chudáci nebyli ani překvapeni sopečným výbuchem, jak tomu bylo v nešťastných Pompejích, ani nebyli spáleni, což je jasné, neboť dosud jejich šat drží. Jak tedy zemřeli? Jaká hrozná smrt je zastihla v takové hrůze, jako novorozeňátka v Egyptě?" Nahnul se nad mrtvolami. „Udusili se patrně," pokračoval pomalu, odpovídaje na vlastní otázku. „Ano, udusili se sírovými výpary, které vyrazily z podzemí při podobném zemětřesení, jaké překvapilo ve sluji nás, ale bylo asi mnohem vydatnější. Ano, tak tomu bylo. Jinak si to nedovedu vysvětlit."

„Dovedete si představiti to boží dopuštění?" pokračoval hlasem, z něhož znělo rozčilení. „Kněží byli na bohoslužbách v chrámě, zde, kde stojíme nyní my. Své bratry zanechali v domech na terasách u jejich denních zaměstnání, aniž je mohli varovat před tím, co se stalo. Neviditelná dýka je všechny stejně bez milosti kosila, počínaje velekněžem až po posledního dělníka. Potom, jako tam," luskl prsty, „ohlušující rána neviditelných sil pod jejich nohama, dlouhé zachvění, tichá unikání plynu z pekelných hloubek a kosení smrti." Dick se odmlčel, jsa všecek dojat tragickým obrazem, který zde sám vylíčil.

„Tentýž záchvěv snad také uvolnil most," poznamenal klidně Bigglea.

„Může být, může být," přisvědčoval Dick. „Nu, je to velice smutné. Ale copak je tohle?" pokračoval, jda pomalu k odpadlému kousku omítky, za níž zel otvor ve stěně. „Zdá se, že tu jsou zazděné

dveře, které se sesuly při nějakém zemětřesení. Padá sem však denní světlo, odněkud zdaleka – musí tu tedy býti jiný vnější vchod nebo okno.“

Přistoupili jeden po druhém a hleděli otvorem ve zdi. Dlouho nikdo nepromluvil, ani se nehnul, a zdálo se, že žádný z nich ani nedýchá.

Biggles promluvil prvý: „Hm, tu je,“ pravil prostě.

Dick neodpověděl. Stál dosud levou rukou opřen o zeď, dívaje se upřeně na předmět ležící nedaleko, a byl jako zkamenělý.

„Vyhlíží to jako známka za nějakou láhev,“ odvážil se bázlivě říci Smyth.

Biggles a Algy se dali do smíchu, hned se však přerušili. Dick dosud nepromluvil.

„Tak co, Dicku,“ pravil konečně Biggles lehce se ho dotknuv. „Je to poklad či ne? Hni se přece, jinak tu zůstaneš přimražen. Tak jsem si nepředstavoval nález pokladu.“

Dick zhluboka vydechl. „Ano,“ pravil pomalu a přejel chvějící se rukou celo, „ano, je to poklad. Víš, co to je?“ tázal se ukazuje na obrovskou zlatou desku, na níž byl vyryt lidský obličej uprostřed paprsků.

„Připomíná mi to něco – ano, znak slunce, který jsem kdysi někde viděl,“ odpověděl Biggles.

„Ano, to je to,“ pravil tiše Dick hlasem, v němž bylo slyšeti jen špatně skrývané rozčilení. „To je proslulý bůh Slunce Inků z ryzího zlata. Nemůžeme ho vzít sebou.“

„Proč ne?“ otázal se rychle Algy.

„Dovedete si představiti, kolik to váží?“ odpověděl Dick a zasmál se.

„Ne. Kolik asi?“

„Tuny, celé tuny. Milý chlapče, jestli se domníváš, že můžeš všechny tyto předměty odnésti pod paží, pak se nehorázně mýlíš. Bůh Slunce má jistě dobře několik kubických stop a rovněž tak druhý bůh, Měsíc, jejž odtud vidím, ačkoli ten podle záznamů je ze stříbra.“

Opět chvíli mlčeli, upírajíce oči na nejproslulejší poklad na světě, na pohádkové El Dorado, které by bylo před čtyřmi sty lety částí výkupného za zavražděného krále Inků, kdyby Pizarro a jeho španělští

pomocníci z netrpělivosti nad opožděním výpravy nebyli provedli jeden z nejbídnějších zločinů dějin.

Síň byla prostornou klenotnicí. Podél zdí stály ozdobné předměty a náčiní nejrůznějších tvarů z ryzího zlata. Ohromné vásy, poháry, talíře, konvice a různé předměty nejprapodivnějších tvarů a velikostí, znázorňující rostliny, klasy, ptáky, zvířata, ba i hmyz, ležely na hromadách. Jeden předmět na druhém. Bylo jich tu sta a sta. Na zemi stály skvělé zlaté tepané truhly. Obsah si mohl každý již domysliti. Byly o ně opřeny meče, štíty, kopí, dýky, ba i zemědělské nářadí, vše z téhož drahého kovu. Místy stály mezi tím pruty zlata.

„Nesmíte zapomínat," pravil Dick šeptem, „že vše, co Inkové používali v oblasti chrámů, ba i zahradní nářadí, bylo ze zlata. Podívejte se na příklad tohle," pokračoval ukazuje na hromadu tenkých zlatých listů zvíci víka truhly, s kterými se patrně hrubě zacházelo, protože byly na okrajích potrhány a zohýbány. „Vsadil bych se, že jsou z chrámu v Cuzco, jenž se nazýval „Místo Zlata". Celá spodní část chrámu byla obložena zlatými listy. Amalgro, Pizzarrův brutální zástupce, vzal některé z nich, ale většina z nich odolala násilí vojínů lačnících po zlatě. Potom je kněží ukryli. A tak tu nyní leží," pokračoval smutně. „Když si tak člověk pomyslí, že taková sprostá a surová soldateska donutila zlatotepce, aby skvělá díla, na nichž lpí krev jejich rukou, roztavili do zlatých prutů, aby je bylo možno lépe transportovat! Jaké to bylo vandalství! Co si můžeme myslit o národu, který plenil v kostelích a katedrálách a roztavil zlaté listy? Ukradli tři a půl milionu liber zlata, nemluvě o drahých kamenech a nesmírném množství stříbra. Historie nezná ani před tím ani potom tak obrovskou kořist neocenitelné ceny. A přesto ti lotři ještě nebyli upokojeni. Všechny tyto poklady, které zde zříme, byly by jejich majetkem, neboť Atahuallpa jim slíbil, že naplní velkou síň svého paláce až do stropu zlatem, ale Španělé, nepomyslivše na to, že s tak obrovským nákladem nutno urazit cestu přes sto mil hornatým krajem, pobili Inky."

„A copak to tamhle vidím?" pokračoval rozčileně, ukazuje na předmět podobající se několika třásním barevné šňůry, jako třapec visící s velikého zlatého předmětu. „Kipy! Skutečně, jsou to kipy. To je pro lidstvo nález ještě cennější než všechno zlato dohromady, neboť kipy, toť kniha, provazové písmo! Prazvláštními znaky v provázcích zaznamenávali Inkové své dějiny. Neměli ani abecedy ani aritmetických

znaků, ale používali uzlů a dovedli všechno velmi rychle a přesně ěísti. Zde je skutečný národní archiv Inků, ač se myslilo, že Valverde, Pizarrův prabídný velekněz, jej zničil v obrovském „očistném“ ohni na znamení radosti, tvrdě, že jsou to kacířské dokumenty. Ta obrovská historie nádherné rasy nebyla tedy zničena! Kam jdeš?“ vyhrkl ostře, když Biggles se protáhl otvorem do klenotnice.

„Nerozumím této síni. Proč dveře stojí takto?“ pravil Biggles zvědavě.

Jak správně poznamenal, síň byla prapodivného tvaru. Podlaha klesala příkře směrem k vnější stěně, kdežto od středu vedla hluboká a široká hlazená stružka v podobě kanálku.

„Kam vede ten kanál?“ tázal se Dick, když se Biggles díval opatrně za roh.

„Nic,“ odpověděl Biggles, uskočiv rychle zpět. „Co tím chceš říci – nic?“

„Totiž nikam, chtěl jsem říci. Na konci je příkrý spád do propasti aspoň tisíc stop hluboké, jako tam na druhé straně skalní plošiny. Vyhlíží to jako obrovský, úzký kráter sopky.“

„Ano, tam to je, již vidím,“ volal Dick. „Jsem přesvědčen, že tím je vše rozluštěno. Víš přece, že po zavraždění Atahuallpově byl celý národ nesmírně rozzuřen proti Španělům a dal se raději mučiti nejstrašnějším způsobem, než by byl prozradil úkryt pokladu. Rozhodli se, že ať se stane cokoli, vrahové jejich boha a krále – podle jejich zákonů byl bůh a král totožný – nesmějí nikdy dostat zbylý poklad. Dopravili jej tedy sem a upravili to tak, aby v případě, že se španělským dobyvatelům přece podaří útokem dobýti tohoto místa, mohli poklad svrhnouti do propasti. Byl by navždy ztracen, ale nepadl by do rukou Španělů. Jsem přesvědčen, že to byla jedna z typických myšlenek tohoto národa.“

Biggles viděl zevnitř síně pod sebou obrovské panorama kraje, nedozírné lesy, jimiž se vinula řeka jako stříbrný had. Přímo pod jejich nohama byla prérie, kde přistali s Condorem; byla tam skupina vějířových palem, odkud byli vyhnáni mravenci trochu stranou. Instinktivně jeho oči hledaly a také nalézaly řeku, kde zanechali letadlo. Pak Biggles náhle vykřikl překvapeně a zároveň poděšeně.

„Přece jsme pokryli křídla a ocas klestím?“ zvolal hledě upřeně na bílá křídla hydroavionu, která byla nyní zcela holá.

„Ano,“ přisvědčil Algy.

„No, a teď jsou zcela holá, a vidím, že se tam cosi pohybuje…“ Umlkl.

„Opice!“ zvolal Dick, který zatím přistoupil k Bigglesovi, vniknuv rovněž do klenotnice. Vyňal malý dalekohled z kapsy a nasadiv jej k očím, potvrzoval: „Ano, jsou to opice.“

Biggles hlasitě bručel. „Hadi, aligátoři, mravenci, a teď ještě opice. Bůh milý ví, co škody nadělají, nehledě k tomu, že stroj tam teď leží jako signálové světlo. Jestliže Silas a jeho banda tudy poletí, musí jej vidět. Pojďme raději dolů, než se tak stane. A máme ještě před sebou onen příšerný most,“ pokračoval, zachvívaje se před touto skutečností, na kterou na chvíli v rozčilení zapomněl. „Já bych dnes v noci vůbec nespal, kdybych věděl, že zítra ráno mám přejiti přes ten most. Bude lépe jíti přímo a vrátit se nejkratší cestou ke stroji, protože Bůh ví, jak dlouho bychom bloudili, než bychom nalezli cestu přes hory.“ Zvedl těžký tomahawk s hlazeným měděným okrajem ostří. Rukojeť byla pracována z ryzího zlata, v níž byl zasazen smaragd zvíci holubího vejce. „Ten by se mohl hodit,“ pravil, zamávav jím vzduchem, jako by útočil na neviditelného nepřítele.

Ve chvíli, kdy trám se řítil do propasti, vymrštil se Biggles jako kočka

„A já si vezmu jeden z těch kipů,“ pravil Dick. „Myslím, že prostudování dá mnoho práce, ale budu míti aspoň zdání, o čem pojednává.“

Algy dával četné malé předměty do svého batohu.

„Proč se s tím chceš tahat?“ tázal se Biggles udiveně. „Přistanu zde s Condorem, jakmile se k němu vrátíme.“

„Přistat zde na této plošině s Condorem?“

„Nu samozřejmě! To je jediné, co můžeme učiniti. Jak bychom snesli všechny ty věci dolů? Trvalo by to týdny.“

Algy naň hleděl s nesmírným údivem. „Ovšem,“ pravil, „na to jsem nepomyslil. Ale nebude nic vaditi, když s sebou vezmu nějakou památku pro případ nehody. Vezměte si také něco, Smythe. Lepší vrabec v hrsti než holub na střeše,“ pokračoval prorocky, při čemž podával leteckému mechanikovi skvěle rytého páva s rozloženým chvostem. „To bude pěkný maskot do Condoru,“ dodal, když zvedl kovového kondora v letu. „Hola, počkejte chvíli, již jdu,“ volal, když Dick a Biggles šli již k hlavnímu východu. Pospíchal za nimi dívaje se ještě letmo na postavy na zemi, když je míjel.

Na schodišti se Dick zastavil a díval se na pobořené město pod nimi. Hleděl, jako by chtěl něco říci, ale potom se rozhodl jinak a sestupoval pevným krokem po schodech. Slunce počalo zapadat za hory. Ve chvíli, kdy přecházeli skalní plošinu, byl západ tak nádherný, že by byli nejraději zůstali zde a hleděli na tu krásu. Ale šero se rychle blížilo a nemohli ztráceti času, jestliže se chtěli ještě dnes dostat přes hrozný most.

„Půjdu napřed,“ pravil klidně Biggles. když tam došli. Neváhal ani okamžik, a než se druzí vůbec nadáli, stál již na trámu a jal se přecházeti. Byl asi uprostřed, když zavrávoral jako opilý a padl na všechny čtyři. I ostatní byli sraženi otřesem na kolena.

Zdálo se, že se cefá skalní plošina chvěje. Otřes trval asi třicet vteřin. Při prvém záchvěvu spadl již dříve uvolněný trám do propasti, bezpočtukrát se obraceje při pádu; podobal se již jen zápalce. Algy vykřikl v příšerném zděšení, když spatřil, že se zachvěl i druhý trám a že se konec u protější skály svezl po stěně, o kterou byl původně opřen. Biggles to rovněž postřehl a jednal bleskurychle, čemuž vděčil již dříve za celou řadu vítězství ve Francii i za svůj život.

Zaujal postoj jako běžec před startem při závodech a pak vyskočil jako šíp a utíkal přes uvolněný trám k protějšímu skalisku. Věděl, že tam nedoběhne, ačkoli pět – čtyři – už jen tři kroky stačily k tomu, aby byl zachráněn. Ve chvíli, kdy se řítil trám do propasti, vymrštil se Biggles jako kočka. Lovecká puška mu vypadla z levé ruky a zmizela v propasti, kdežto tomahawk, který dosud svíral v pravici, zabodl se jako klín do okraje skaliska. Kdyby se byla zbraň zlomila nebo vypadla z nezajištěné rukojeti, byl by se Biggles neodvratně zřítil.

To se však nestalo. Celou chvíli visel Biggles v pravém slova smyslu nad propastí, pak se rozhoupal a vymrštil se na okraj skály. Byl již v bezpečí, když se otřásla země po druhé. Tentokrát byl však otřes daleko prudší než po prvé. Byl stejně krátký jako prvý, a pak nastalo opět úplné ticho; tiché dunění jako vzdáleného hromu v dáli umlklo.

Zdálo se, že Dick za poslední minutu zestárl o pět let. Vzhlédl všecek zsinalý a čichal do vzduchu. „Síra," pravil stručně, „plyn, který…".

Nedopověděl. Bigglesův obličej se objevil mezi skalními útesy na druhé straně propasti.

„Brasilie!" volal divoce. „To je Brasilie, kam přicházejí blázni!"

„Kdybychom byli přišli o pět minut dříve, mohli jsme býti již všichni na druhé straně," pravil zkroušeně Algy.

„A kdybychom se byli o pět minut zdrželi, byli bychom jako lodička bez vesla," odpověděl filosoficky Biggles. „Smythe, hoďte mi sem konservu hovězího masa – máte zásoby u sebe. Jdu pro Condora – dostanu-li se tam totiž. Nevím ani kde stojím, ani kde on leží, ani jak se tam dostanu. Nejsem žádný kamzík. Chtěl bych mít pár křídel, abych se spustil dolů. Kdybyste viděli, co musím překonat! Dám se raději na cestu, protože jen ještě chviličku bude světlo. Jděte zpět k chrámu. Tamodtud uvidíte Condora a také mne, až odstartuji. Na shledanou!" Zamával rukou a zmizel.

KAPITOLA PATNÁCTÁ

NEBEZPEČNÁ CESTA

Když Biggles pravil: „Kdybyste viděli, co musím překonat,“ rozhlédl se pouze povrchně po skalisku, kde nyní byl isolován. Za ním byla propast sice jen třicet stop široká, ale odlučovala ho od soudruhů stejně, jako kdyby byla tři sta stop široká. Na ostatních třech stranách byla taková spleť ostrých vrcholů skal, že se mocně zachvěly i jeho železné nervy. Bylo sice zřejmé, že cesta vedla přes skalní plošinu a dále přes skaliska, kde nyní stál, a muselo zde tedy někdy býti pokračování, ale je-li zde taková cesta, povede jistě někudy do roviny. Rozhlížel se a konečně nalezl řadu schodů vytesaných do holé skály. Neviděl kam vedou, neboť se točily okolo skalního pilířovitého útesu a pak zmizely. Nemarnil zbytečně čas úvahami, neboť věděl, že ho očekává šeredný sestup. Prodlévání a obdiv by jeho úkol jen ztížily.

Jistě to překoná, jako překonal také mnohé obávané věci. Sestupoval napříč po úzké stezce. Jeho pravé rameno se dotýkalo skaliska, levé bylo otočeno do prázdna. Došel k zatáčce a jen s napětím celé své vůle se uklidnil, když viděl, že tatáž cesta vede dalších padesát yardů k další zatáčce.

„Bah! Jistě tudy chodily pravidelně celé skupiny Inků s nákladem na zádech,“ procedil skrze zuby. A za takových myšlenek pokračoval v cestě.

Prapodivno! Jeho strach počal mizet, když došel k další zatáčce, a tu teprve si uvědomil, že jen prvých několik strmých schodů mu nahnalo trochu strachu z nebezpečí. Když prošel zatáčkou, viděl již krajinu, kterou protékala řeka, na níž seděl Condor. Nyní však byl obraz nejasný, neboť tmavě modré a rudé stíny se kladly na pahorkovitý kraj a horizont byl mlhou již zastřen.

K Bigglesově největší radosti se cesta náhle trochu rozšířila a vedla na malou plošinu, nad níž čněl větší skalní převis. Pod ním stála kamenná lavice. V dávno minulých časech používalo se toho místa patrně k odpočinku, neboť skalní stěny byly v pravém slova smyslu pokryty vyrytými znaky, většinou neumělými. Znázorňovaly

nejrůznější druhy báchorečných postav, kterým nerozuměl, které by však jistě znal Dick, kdyby je mohl spatřiti. Byla již skoro tma. Viděl, že se cesta vine ještě dále, ale uznal, že by bylo příliš nebezpečné vydávat se po ní za pološera a proto se rozhodl, že ztráví pod tímto primitivním přístřeším noc.

Zařídil se zde co nejpohodlněji a usnul. Byl probuzen burácením hromu doprovázeným tak nesmírným lijavcem, že se chvíli obával, že jím bude smeten. Na štěstí ho chránila skalní stěna. Uvědomiv si, že skalisko muselo takových smrští vydržet celé stovky, skrčil se uklidněn trochu dál do vydutiny a opět usnul.

Když se vzbudil, svítilo již jasně slunce. Byl jako polámaný, když vstal se svého tvrdého lůžka a zíral chvíli nechápavě na panorama špičatých skal a propastí, než si uvědomil, kde se vlastně nachází. Když se byl trochu protáhl a udělal několik vydatných cviků, díval se, kde je pokračování cesty. Jako dříve, byly to i teď schody spirálovitě vytesané do skalních stěn. Mizely v zatáčce o několik set kroků níže. Vzal tomahawk Inků a bez rozmýšlení pokračoval v cestě.

Došel asi do poloviny zatáčky, když se smekl po skalní stěně stín přímo proti němu. Vzhlédnuv, aby se přesvědčil o příčině, zahlédl Biggles největšího ptáka, kterého kdy spatřil v životě. Byl sněhobílý od zobáku až po ocas a podle odhadu měřil v rozpětí křídel nejméně dvacet stop. Zahnutý zobák a velké drápy potvrzovaly, že je to dravec. Biggles se obdivoval jeho klidnému letu. „Nevěděl jsem, že existují bílí orlové,[5]„ řekl si a šel svou cestou dál.

Biggles sestoupil pouze o několik schodů, když zaslechl zašumění ve vzduchu. Rychle se otočil, cítě nebezpečí. Tu viděl, že pták se řítí přímo na něho. Biggles klesl na kolena právě ve chvíli, když ho pták přeletěl, neboť obrovské zahnuté drápy byly by mu obličej rozdrásaly na cáry, kdyby se byl dravec jen dotkl jeho hlavy. Sotva pták přeletěl, Biggles hned vyskočil a pospíchal po točitých schodech dál, neboť na úzké cestičce, po které se ubíral, nebylo místa pro utkání člověka s dravcem nebo šelmou.

[5] Biggles ani netušil, že hledí na nejvzácnějšího ptáka na světě, na nádherného kondora, krále And, o jehož existenci čas od času přinášeli zprávu cestovatelé v Cordillerách. Bylo učiněno mnoho pokusů chytit živého nebo mrtvého kondora, ale vše bylo marno. Jeden proslulý přírodozpytec měl velmi škaredé dobrodružství s kondorem. Pták bývá nazýván královský kondor.

Ale sotva přeskočil asi po šesti schodech, pochopil, že pták se nemíní vzdát své kořisti. Vznesl se kolmo do výše, a vytáhnuv křídla do výše a připraviv své nebezpečné drápy k uchvácení kořisti, řítil se jako kámen dolů. Biggles sáhl do kapsy po automatické pistoli, kterou od přepadu Indiány nosil stále u sebe, ale než ji mohl vytáhnouti, pták byl již nad ním. Instinktivně se tedy vrhl na zem po celé své délce. Pták přešel ze střemhlavého letu do vodorovného, a jeho zamávnutí křídel způsobilo tak mocný závan větru, že byl Biggles skoro odfouknut se skalního okraje. Vytáhl rychle automatickou pistoli a tři plaménky vyšlehly z hlavně.

Viděl hned, že pták byl zasažen. Letěl sice dále, potom ale klesl o několik stop, opět se vzchopil a doletěl na blízký skalní vrcholek. Usedl tam, ale zhroutil se pomalu s rozpjatými křídly. Dvakrát se ještě snažil vzlétnout!, nepodařilo se mu to, až konečně po křečovitém škubnutí obrovskými křídly zůstal tiše ležet.

„Je mně tě líto, starý brachu, ale sám jsi tomu chtěl," bručel tiše Biggles s upřímnou lítostí, když zasouval automatickou pistoli opět do kapsy. Z duše litoval, že musel zničiti tak ušlechtilého tvora.

Biggles došel skoro již k zatáčce schodů, když slyšel mocné mávání křídly. Když vzhlédl, viděl houf velkých tmavohnědých ptáků, jak se řítí jako s nebe. Usedali lehce jeden vedle druhého, tam, kde ležel mrtvý bílý pták, potom se zvedli a celý houf se vrhl přímo na zdechlinu. O jejich úmyslech nebylo pochyby.

Biggles nečekal na další. Sestupoval jak nejrychleji mohl po cestičce, po které se minulého dne bál uděláti jen několik rychlejších kroků. Dospěl opět k zatáčce, když se na něho vrhlo celé hejno opeřenců, jako by chtělo pomstíti mrtvého krále. Biggle| si uvědomil, že nenajde-li rychle nějaký úkryt, bude ztracen. Jednoho ptáka mohl přemoci, ale celé hejno bylo nad jeho síly i dovednost.

Pospíchal tedy rychle po schodech a jeho vlastní tíha byla by ho po rozběhu strhla přes skálu do propasti. V zatáčce viděl, že cesta vede stále stejným způsobem dál. Dívaje se před sebe, zaslechl nablízku šumění vody. Náhle se však zastavil jak přimražen a bezděčně hrůzou vykřikl; cesta končila jakoby ve vzduchu. Pod ním zela propast přes dvacet stop široká. Vyhlíželo to, jako by se byla část hory odštěpila následkem nějakého mocného přírodního zásahu, neboť viděl, že cesta

pokračuje dál za roklí. Na dně propasti, čtyřicet stop hluboko, řítila se dravá bystřina úzkým prostorem mezi skalami.

Biggles věděl, že nyní je ztracen. Ptáci naň zaútočili. Zbývalo mu jediné východisko a proto se rychle rozhodl. Vrátil se o několik yardů, aby měl rozběh po svahu, a vrhl se do prázdna. Věděl, že rokle je pro něho příliš široká, ale přesto doskočil na protější stranu; okamžik však zavrávoral, ztratil trochu rovnováhy, skála se pod ním utrhla a on padl do dravého proudu.

Ledová voda ho přímo píchala do těla, když zmizel pod hladinou, ale ihned zas vyplaval a nesmírně se divil, že z toho vyšel bez úrazu. Zvedl hlavu a dal se unášeti proudem, při čemž bedlivě pozoroval, nejsou-li v cestě skaliska. Věděl, že je naprosto vyloučeno, aby se vyšplhal po holých skalách z rokle. Po ptácích nebylo již ani stopy.

Podle rychlosti, jakou byl unášen, usuzoval, že řečiště má prudký spád. Dal se unášeti proudem, chtěje si uchovati síly pro případ větší námahy, kdyby mu nějaký skalní výčnělek mohl posloužiti za dostatečnou oporu, aby se dostal z vody. Náhle však uslyšel nedaleko hukot. S hladiny vodní nemohl nic vidět. Zdálo se mu však, že podobný hukot již někde slyšel, a nežli si mohl říci slovo „vodopád“, byl již vymrštěn dopředu a padal…

Když Biggles vypravoval pak později tuto svou příhodu ostatním, byl plně přesvědčen, že spadl aspoň sto stop hluboko. To vyvolalo úsměv na rtech Algyho.[6] Ať tomu bylo jakkoliv, Biggles měl pocit, že byl vymrštěn nesmírnou silou, padal, a pak nastala kolem něho tma. Slyšel jakoby burácení hromu, a když měl pocit, že mu prasknou plíce, otevřel oči a viděl jasné slunce nad sebou, při čemž cítil pod rukama něco pevného. Jsa jako omráčen, mrskl sebou jako ryba na suchu, odsunul si vlasy s očí a viděl, že leží na písčině uprostřed širokého, mírného vodního toku. Viděl, že vodopád nedaleko víří vodu a rozprašuje pěnu.

---

[6] Bylo to skutečně možné. Na ostrovech Samojských a jiných jihomořských ostrovech, kde je celá řada vysokých vodopádů, neshledá vají Polynesané nic zvláštního v tom, když se nechají unášeti přes ještě vyšší vodopády. Tam se to považuje spíše za sport než za věc, vyžadující silných nervů a odolnosti.

Nejdříve nechtěl vůbec ani věřit, že žije, neboť byl zcela pevně přesvědčen o tom, že se ho již dotkla chladná ruka smrti. Postavil se opatrně, a když viděl, že řeka je dosti mělká, takže mu voda sahá sotva po pás, přebrodil se na břeh a klesl zde vyčerpán.

Za několik minut se mu vrátilo plné vědomí. Promrzlé údy mu slunce začalo trochu prohřávat. Pomalu se mu rozjasňoval obličej úsměvem.

„Až mi někdo napříště bude chtít vypravovat, že klesá hluboko, budu již vědět, co tím míní," řekl si. „Hm, myslím, že jsem přece jenom dosud v Brasilii."

Vstal a rozhlížel se. Nalevo, zdánlivě velice blízko, čněly do výše strmé stěny skalní plošiny. Napravo stály obrovské skalní útesy, mezi nimiž se nyní nacházel. Ježto byl v jakémsi údolí, neměl velkého rozhledu, proto vystoupil na nejbližší skalisko, aby měl lepší rozhled. Když vystoupil na jeho vrcholek a díval se dolů, nechtěl ani věřit svým očím.

Přímo proti němu, ne dále než asi čtvrt míle odtud, u úpatí mírného svahu tekla jiná řeka, jejíž hladina byla nižší. Ihned ji poznal, neboť šli podél ní do sluje. Jeho oči sledovaly její tok a nalezly odpočívajícího Condora, jenž stál na temže místě, kde ho zanechali. Stál tam beze změny; jen nezakrytá křídla mu jasně zářila v slunci.

Všecek šťasten, pospíchal Biggles po svahu dolů.

„Dick měl nesporně pravdu v tom, co pravil o Brasilii," pomyslil si, když se prodíral nízkým podrostem a vysokou travou. „Zde může člověk očekávati každým okamžikem to nejneočekávanější překvapení. I tento trošek štěstí byl jaksi mimo program."

Došel k řece malý kousek pod Condorem. Pospíchal tam pln strachu, jakou škodu asi způsobily opice. „Nyní se především trochu najím," pomyslil si, neboť shledal, že má hlad.

Otevřel dveře kabiny a měl se znovu přesvědčiti o neočekávaných překvapeních. Zarazil se a hleděl upřeně, v největším údivu dovnitř.

Na polštáři seděl jakýsi muž, jsa zcela zabrán do prosaického vyjídání obsahu konservy: vepřového masa s hráškem.

„Co si to dovoluješ?" zvolal chladně Biggles sáhnuv po automatické pistoli a prohlížeje si vetřelce od hlavy až k patě. Muž skytal nejpodivnější obraz, který se Bigglesovi kdy naskytl. Byl to černoch, měl šedé zkadeřené vlasy a dlouhý vous. Cáry kabátu visely

mu s ramen, odkrývajíce válečnou loď vytetovanou na jeho kostnaté hrudi. Namísto kalhot měl kus bílého starého hadru omotaného okolo boků, který si přidržoval lianou v náhradu za pás. Ale toto vše neupoutalo Bigglesův pohled, nýbrž něco zcela jiného ho přímo fascinovalo, namísto, aby ho naplnilo obavami z případného nebezpečí. Černoch měl totiž na nohou pár nových vysokých důstojnických bot překrásného tvaru a celý jeho vzhled byl tak neharmonický, že Biggles propukl v smích.

„Nestřílej, pane," odpověděl muž rychle anglicky, což vyvolalo ještě větší Bigglesovo veselí, neboť chlapík ve spěchu, aby pronesl těch několik slov, učinil tak plnými ústy, div se neudusil. „Nejsem z těch darebáků, kteří vám jdou po stopě, ne, na mou duši ne, mluvím pravdu, jak je Bůh na nebi. Nechci, pane, nikomu ublížiti."

„Stůj!" zvolal Biggles probíraje se ze svého údivu. „Jsi tu sám?"

„Ano, pane."

„Jak se jmenuješ?"

„Aaron Speakthetruth."[7]

„Jakže?"

„Jak je Bůh nade mnou; kdyby zde byla má stará matka, řekla by ti, pane, že je to pravda."

„Odkud přicházíš?"

„První místo bylo daleko uvnitř Trinidadu a druhé daleko dole na řece."

„Trinidad. A tam ses naučil mluvit anglicky?"

„Ano, pane."

„Cos tam dělal?"

Starý černoch křečovitě se jal spínat ruce a trhat rty. „Nevracej mne, pane!" prosil. „Já…"

„Ty jsi sběratel gumovníkové šťávy, který prchl, co?"

„Ano, pane. Řekli mi, když sem půjdu a budu pěkně sbírat gumovníkovou šťávu, že mne jednoho dne odvezou zpět, ale pobyl jsem si tu, pane, přes dvacet let a nic nemám a nic jsem neviděl…"

„A nedostal jsi nic," pokračoval Biggles. „Ano, to je stará písnička. Jak dlouho jsi byl v tomto stroji?"

„Právě jsem přišel, pane, a nalezl tu staré opice."

---

[7] Pravdomluvný.

„Věděls, že jsme zde?“

„Ne, pane, na mou duši ne.“

„Ale věděls, že tu někde jsme?“ vyptával se Biggles nedůvěřivě.

„Ano, pane. Já slyšel ty muže vyprávět…“

„Vyprávět? A copak?“

„Nu, bylo to tak. Jel jsem po proudu dolů ve své staré kanoi a potkal jsem je, jak jedou po vodě nahoru ve velkém „létacím ptáku“. Řekli mi: „Viděls jiného létajícího ptáka?“

„Ne, na mou duši, ne. Já…“

„Pokračuj. Co udělali?“

„Ztloukli mne, pane, a řekli, že mne přivedou zpět k Da Silvovi.“

„K Da Silvovi?“ zvolal Biggles dívaje se vyděšeně na hrozné podlitiny na rameně starého muže, který na ně ukázal jako na důkaz své pravdomluvnosti.

„Ano, pane, jsem jeho majetkem. Říká, že mu dlužím tři sta liber.“

Biggles již slyšel vypravovat, jak gumoví králové vydírají své nešťastné dělníky. Uvalí na ně vymyšlený dluh a pak je mají v rukou. Otrok musí pracovat pro pána, který mu nic neplatí, a dluh stále roste, místo aby se zmenšoval. Biggles přikyvoval na znamení, že to ví. „Ale jak ses dostal sem?“ tázal se.

„Uprchl jsem za tmavé noci z tábora a šel pak stále dál.“

„A ukradl jsi pár bot, jak vidím.“

„Ano, pane. Neměl bych jinak vůbec žádných bot. Vrátil jsem se ve své staré kanoi a snažil jsem se všemožně, abych těm chlapům nevběhl do cesty. Jeden ničema, jsou všichni darebáci, a jeden zpustlý černoch – ten černý lump! – slyšel jsem, že mluví o vás, pane. Říkali, že je policie všude dole na řece u Manáos a Pará, a všichni tě chtějí pověsiti, že jsi zabil jednoho darebáka ve vězení v Manáosu.“

„Zabil, říkáš?“ zvolal Biggles, vzpomenuv si na černého četníka ve vězení v Manáosu.

„Ano, pane. On není mrtev, pane, ale oni říkají, že je to tak, že tě mohou pověsit.“

„Vím,“ pravil pomalu Biggles uvědomuje si, že bude daleko obtížnější dostat se z této země, než se domníval. „Kam nyní půjdeš?“ otázal se černocha.

„Nevím, pane. Pro mne je to všude stejné. Budu-li dále takto bloudit, možná, že jednoho dne se octnu zase v Trinidadu.“

„Mám obavu, že máš před sebou ještě dlouhou cestu,“ poznamenal Biggles. „Lituji, že tě nemohu vzíti sebou.“

„Ne, pane. Bůh mi nedal křídla. Nejsem také žádný opeřenec, pane.“

„Máš pravdu,“ smál se Biggles. „Nu, pomoz mi vytáhnout letadlo na břeh, dám ti potom nějaké potraviny na cestu. Pojď!“

Prohlédl si rychle stroj a seznal, že opice nezpůsobily žádných škod. Spokojily se patrně házením roští po sobě a shazováním listů se stroje.

Nebylo tak snadné hnouti strojem, a než se Condor dostal na souš, musel Biggles nechat naskočit motor – k největší hrůze starého černocha. Uvědomil si, jaké měl štěstí, že mu osud přivedl toho černocha do cesty. Po prvé pochopil, že by byl Condora sám nikdy z řeky nevytáhl.

Rozjel se po volném prostranství, kde původně přistali, nechal běžet motor a vystoupil ze svého místa, aby dal starému muži slíbené potraviny. Černoch, který patrně nikdy před tím neviděl taková jídla, děkoval mu se slzami v očích. Pak ho opustil, aby pokračoval ve své cestě samotou. Biggles vstoupil opět do letadla, jsa sám sebou spokojen a otevřel ventil.

Condor nebezpečně poskakoval na nerovné půdě, ale slabý větřík mu pomohl, takže se brzy vznesl. Stoupal kolmo, ale směrem ke skále tvaru věže, na níž Biggles upíral svůj zrak. A tak se stalo, že Biggles neviděl tragedii, která se odehrála pod ním dole, nepoznal, jak byl blízek nebezpečí, když se zcela pohodlně loučil se starým černochem. Dověděl se to až později.

Ve chvíli, když se podvozek odlepil od země, vyrazili čtyři udýchaní muži ze zatáčky v zákrutu řeky, a mířili přímo tam, kde stál Condor. Vůdce – totéž od neštovic zjizvené individium – kterého Biggles omráčil daleko odtud v Anglii, zůstal stát jako přimražen a zaklel jako pohan.

„Jsou pryč,“ pravil. „Přišli jsme o minutu pozdě. Ten proklatý černoch jim patrně řekl, že jsme viděli jejich stroj a že jsme na cestě. To je všecko.“

Nešťastný černoch nepozoroval, že se blíží, neboť byl zaměstnán ukládáním nově nalezeného bohatství do kanoe. Prozpěvoval si starou plantážní píseň, jak bylo jeho zvykem.

„Tak jsi je nalezl, co?“ prohodil vztekle Blattner a vycenil na něho své žluté zuby.

Černoch pohlédl do krví podlitých zlých očí, věštících smrt. Jeho obličej byl příšerně zsinalý. „Ne, pane,“ koktal. „Já…“

„Tys je neviděl?“ řval Blattner, vytahuje revolver.

Ubohý černoch klesl na kolena. „Nestřílej, pane,“ pravil. „Bůh je spravedlivý, pane.“

Z hlavně pistole vyšlehl plamen, jako předzvěst smrtonosného posla.

Dvě velké slzy skanuly po lících starého muže, když se převalil dopředu jako plavec, jenž skáče do hlubiny.

Revolver opět zaburácel. Černoch sebou ještě křečovitě škubl a pak se již ani nehnul.

Blattner zastrčil revolver do brašny. „To je jediný způsob, jak zacházeti s tím dobytkem,“ zasyčel.

Biggles ve výši tří tisíc stop od tohoto místa nevěděl, jak zlý osud potkal jeho pomocníka. Netušil, že čtyři páry zlých očí pozorují i sebe menší jeho pohyb. Vypnul motor a klouzal mírně směrem k hladkému vrcholku ploché skály. Věděl dobře, že se připravuje na nejdůležitější přistání v svém životě, při němž by i nejmenší chybička měla příšerné následky nejen pro něho, nýbrž i pro ty, které miloval.

Když přeletěl kraj skalního útesu, vzdušný vítr nad rozpálenou skálou ho tak mocně poděsil, že se mu srdce sevřelo. Strhl Condora, vyrovnal jej s klidnýma očima a rukama tak pevnýma jako ta skála, na které chtěl právě přistáti. Pak dopadl lehounce na vyvýšenou přistávací plochu.

Když vzhlédl, jsa trochu pobledlý následkem překonaného napětí, viděl jak Dick, Algy a Smyth pospíchají mu vstříc plni radosti.

„To bylo něco tak snadného!“ smál se Algy, oddechnuv si ulehčeně.

„Že to bylo snadné?“ odsekl Biggles. „To jen abys měl snadnou výmluvu pro sebe, viď? Jen jdi po takových šílených schodech vhodných pro náměsíčníka, prodělej útok vzteklých orlů, pád do bystřiny, plavbu po vodopádech – to všecko nic není, viď?“

„Nu, a pak jsi ušel jen o vlas zajetí,“ přerušil ho Algy, „měl jsi za sebou…“

„Čemu jsem ušel o vlas?“ vskočil mu ostře Biggles do řeci.

„Inu, cožpak jsi neviděl Silase a tu jeho bandu táhnout proti proudu?“

„A hrom do škopku, neviděl, na mou duši neviděl,“ zpovídal se Biggles. „Ale co to povídáš?“

„Pozorovali jsme odtud všecko a rozčilením jsme přišli skoro o rozum. Nedovedli jsme pochopit, proč sis nepospíšil a proč tak marníš čas. Byli jsme přesvědčeni, že tě dopadnou. Kdo byl ten druhý s tebou, co ho potom zastřelili?“

Biggles zesinal. „Zastřelili ho?“ zašeptal.

„Ano, zcela chladnokrevně ho zabili, ti padouchové,“ pravil Dick.

Biggles seděl chvíli bez hnutí na sedadle.

Když vzhlédl, objevil se na jeho obličeji zvláštní výraz.

„Jednoho dne – a doufám, že to bude již brzy – ty chlapy zabiji,“ pravil zcela bezbarvě.

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

VÁLEČNÁ TAKTIKA

Rychle pojedli, při čemž jim Biggles stručně vylíčil své příhody od chvíle, kdy se zachránil z padajícího mostu. Dick byl velmi rozčilen při líčení jeho boje s velkým bílým ptákem, o kterém tvrdil, že to byl patrně jeden z nejvzácnějších královských kondorů. Druzí neměli mnoho co vypravovat. Ztrávili velice nepohodlnou noc na skalní plošině, neboť liják, před kterým se Biggles schoval do vydutiny skály, promáčel je na kost. Ráno nevěděli, zdali se mu podařilo dojiti pro Condora, proto vystoupili na pyramidu a tu viděli, že černoch odhalil letadlo. Pak viděli příchod Bigglesův a konečně dramatické zakončení. Dick líčil s úsměvem jak radostí jásali, když se Condor odlepil právě před nosem nepřátel.

„Nu, ještě jsme dávno nevyvázli z nebezpečí," poznamenal Biggles. „Jedno je jisté – nemůžeme se vrátiti cestou, kterou jsme přišli. Kdyby se naše letadlo kdekoli v civilisovaném kraji Brasilie – existuje-li vůbec v Brasilii civilisace – dotklo země, budeme dříve vsazeni do vězení, než si vůbec uvědomíme, kde jsme," a vyprávěl, co mu řekl černoch o tažení proti nim, o „zavraždění" vězeňského dozorce, „toho chlapa, kterého jsem udeřil páčidlem do lebky," vysvětloval. „Nu, co tedy budeme dělat?"

„Jediným východiskem zdá se býti cesta přes Bolivii," pravil Dick starostlivě se zakaboniv.

„Bolivie! Jak je to daleko?"

„Tak zpaměti řečeno máme na bolivijské hranice asi 250 mil, do La Paz, hlavního města, dalších čtyři sta mil. Ale podívejme se na mapu – je v kabině."

Přinesli mapu, rozestřeli ji na spodním křídle Condora a studovali svou trať. Dickem uvedené vzdálenosti byly skoro přesné; Bolivii měli na cestě, a nebylo důvodu, proč by tuto cestu nemohli uraziti na jeden ráz, ledaže by se stalo něco na stroji. Unikli by tak nepřátelům. Dick nemusel očekávat, že narazí na nepřístojnosti u bolivijských úřadů,

neboť znal velmi mnoho vlivných osob v tichomořském kraji And, kde byl několikrát na výzkumných cestách. Poznamenal, že budou muset nesporně podat zprávu o svých výzkumech a pokladu a snad vydat i jeho určitou část bolivijské vládě podle zákona země, kde nálezy pokladů nejsou zvláštností. Co pak podnikne Brasilie, až se doví o nálezu, nemohli vědět a také je to nezajímalo. Již před mnoha lety bylo Dickovi povoleno pídit se po pokladu, a jakmile budou jednou v Bolivii, netřeba očekávat, že by byli nějak obtěžováni, jak by tomu nesporně bylo, kdyby se vraceli přes Manáos. Dick byl naopak přesvědčen, že kdyby se brasilské úřady dověděly, že poklad je na palubě Condora, snažily by se ho zmocniti.

Biggles si kompasem vyznačil směr obrovského vnitrozemního jezera Titicaca, na jehož březích leží hlavní město Bolivie a kde pravděpodobně by snadno a bezpečně mohli přistat. A potom: jezero bylo tak velké, že je nemohl přeletět, aniž ho zpozoroval.

„Nuže, vyneseme nyní poklad na palubu, nebo aspoň tolik, co bude vůbec možné," navrhoval. „Silas a spol. nebudou předpokládat, že bychom se nevrátili toutéž cestou kudy jsme přišli, ale protože nyní vědí, kde jsme, podniknou jistě nějaký úskok. Na štěstí nemohou zde se svým hydroplánem přistati, ale nesmíme zapomínat, že mají strojní pušku a mohou nám pěkně zatopiti. A také počasí se mi nelíbí," pokračoval, hledě starostlivě na nebe. „Mám pocit, že je to klid před bouřkou."

I ostatní uznali pravdivost jeho slov, neboť na všem ležel prapodivný, nebezpečný klid. Nevál ani nejmenší větérek, a horko stojatého vzduchu bylo nesnesitelné. Slunce již nesvítilo jasně na modrém nebi, nýbrž temně zářilo skrze žlutý závoj, jenž vrhal na krajinu nebezpečnou, měděně zbarvenou záři.

„Mně se to také nelíbí," pravil Dick. „Takové nebe jsem viděl pouze jedenkrát a…" ale odmlčel se, jako kdyby shledal, že je lépe nedokončiti větu.

„Nu, vyneseme raději především poklad na palubu," zvolal Algy, vystoupiv do Condoru.

Zapjal automatický startér, a hydroavion se rozjel pomalu přes skalní plošinu až k úpatí hory. Všichni stoupali ostrým krokem na vrcholek. Nedošli ani do poloviny, když všem bylo zřejmé, že se cosi děje. Slunce bylo již zcela zahaleno červenohnědou mlhou, která se

zdánlivě tvořila ve vzduchu nad nimi, a země byla ozářena tmavě oranžovým šerem. Začal padat jemný písek, jenž jim vnikal do nosů, čímž činil dýchání obtížným.

„Stop!“ zvolal náhle Dick.

„Žádné stop!“ na to Biggles. „Nevážil jsem přece celou tuto cestu pro nic za nic,“ a dal se do klusu. Ale nešel daleko. Náhle bylo slyšet táhlé duté dunění, načež následovala suchá hromová rána, jako by někdo udeřil obrovským kladivem na zem, kde stáli. Půda se jim zachvěla pod nohama, počalo padat kamení, sypalo se dolů a objevila se mocná žlutá oblaka. Převalila se přes ně mocná vlna sirnatých par, napolo je oslepila, takže zavrávorali a klopýtali s vrchu dolů.

„Utíkejte!“ křičel Dick. Vyňal kapesník a přidržoval si jej k obličeji. Dal se do běhu a za ním v patách Algy a Smyth.

Biggles zůstal chvíli bezmocně stát. Půda se mu chvěla pod nohama a padal naň horký popel. Zachvátil ho panický strach, utíkal za ostatními, sotva popadaje dechu.

Náhle však spatřil mezi žlutými oblaky obrovský balvan zvíci domu, řítící se dolů. Jen o vlas že nestrhl Condora sebou. Země se chvěla a třásla následkem obrovských otřesů a místy se skály odštěpovaly jako chléb.

„Nastává konec světa,“ pomyslil si Biggles všecek pomaten a utíkal chvatně za ostatními. Dorazili společně ke stroji a rychle a beze slova vskočili na svá místa.

„Kontakt,“ křičel Smyth ze svého místa za motorem.

Biggles si nasadil brýle, zapnul automatický startér, a když motor naskočil, otevřel naplno ventil. Ani nevěděl, zda má motor nařízen k letu při spodním větru nebo horním a bylo mu to také zcela lhostejné. Condor se rozjel přes skalní plošinu, vznesl se a letěl jako pták. Biggles neměl vůbec ani ponětí, kudy a kam letí, myslil jen na to, aby Condora udržel v stejnoměrné výši. Pak proletěl naslepo neprůhledným mrakem prachu, obklopeným a prolnutým žhavým vzduchem, jakoby vycházejícím přímo z nitra země.

Následujících deset minut prožívali všichni největší hrůzu, na kterou jistě žádný z nich nezapomene. Padaly kolem nich tak velké kusy kamení, že pochybovali, že Condor odolá. Letěli nad tak příšerným živelným peklem, které nelze ani slovy popsat. Nyní počala mlha již řídnouti, takže spatřili pod sebou konečně tmavé, rozsáhlé lesy.

Biggles přitáhl směrem k sobě řídicí páku a podíval se teprve nyní na svého souseda. Viděl, že je to Algy. Slabý úsměv se objevil na jeho obličeji černém jako u nějakého kominíka a pokrytém samým popelem.

„Hm, to je skutečně skvělé počasí pro vzlet," pravil Algy, a Biggles přes vážnost situace se nezdržel smíchu.

Jakmile se vzdálili od místa výbuchu, dostali se brzy do čistého vzduchu. O původu příšerného pekla, které nyní viděli na obzoru za sebou, nemohli býti na pochybách. Na skalní plošině již nebudou moci nikdy asi přistati.

Biggles upíraje svůj zrak na kompas zahnul nyní trochu na západ a mířil do Bolivie, když řezavý výkřik Algyho ho donutil, aby vzlétl. Jakýsi dvojplošník hydroplán řítil se o sto yardů dál na ně a známý rachot strojní pušky přehlušil hukot jejich motoru. Biggles nedbaje dojmu, který se zmocní cestujících v kabině, kteří ovšem nemohli vědě ti, co se děje, nahnul Condora zcela kolmo a dostal se tak po bok druhého stroje a z dosahu střelce. Hydroplán je však okamžitě obletěl, čímž projevil jasně svůj úmysl a prozradil, že má v sobě obratného pilota.

Biggles viděl, že banda v „Curtissu" se ze všech sil snaží ho sestřeliti. Domnívali se zřejmě, že v kabině Condora je asi celý poklad královského výkupného. Kdyby se jim podařilo sestřelit hydroavion, darebáci by se pak pěšky vydali k jeho troskám. Bigglesovy rty se stáhly k chladnému a nemilosrdnému úsměvu, což činil vždy zcela nevědomky, když bojoval. Hleděl nepřátelsky a upřeně na pilota v druhém letadle, řítícím se nyní střemhlav na druhou stranu v malém oblouku.

Brzy bylo však zřejmo, že ať řídí dvojplošník kdokoli, nemohl se v manévrování vyrovnati starému válečnému pilotovi Bigglesovi. Protože však byl hydroplán rychlejší než Condor, nebylo ani pomyšlení na útěk odletem. Biggles také nemohl obletovat do nekonečna stroj, neboť neměl dostatek pohonné látky, která beztak asi sotva stačí na dlouhou cestu, kterou měli ještě uraziti.

Střelec v Curtissu pálil ze strojní pušky kdykoli se mu naskytla jen ta nejmenší příležitost, a jedna nebo dvě kulky, provrtavší Condorova vrchní křídla, byly Bigglesovi výstrahou, že hrozivé nebezpečí je blízko. V této chvíli tak horoucně zatoužil po strojní pušce jako ještě vůbec nikdy po ničem ve svém životě, neboť věděl, že by s touto zbraní

mohl velice rychle skončiti boj. Pomyšlení, že by nepřátelský stroj a celou jeho posádku měl sestřelit, nevyvolávalo v něm naprosto žádné výčitky svědomí; měl dosud na mysli chladnokrevnou vraždu nešťastného černocha.

Pak Biggles vzpomněl na svou automatickou pistoli, avšak věděl ze zkušenosti, jak bezmocná byla taková zbraň proti letadlu, hlavně proto, že kdyby ji použil, vystavil by se palbě svého lépe vyzbrojeného protivníka.

„Něco se však musí stát," pomyslil si, a rychle se obrátiv k Algymu, pravil mu hlasitě: „Jdi a shoď na ně něco!"

Algy ihned porozuměl a zmizel v kabině. Hned se vrátil s dvougallonovým kovovým soudkem od oleje, vážícím skoro třicet liber. Postavil si jej na kolena a kývl na Bigglese na znamení, že je připraven.

Biggles se rychle podíval na svého protivníka, potom vyrovnal Condora a řítil se střemhlav dolů. Dívaje se zpět přes rameno, viděl, že nepřátelský pilot vyrovnává stroj a že se nyní vrací s hukotem, aby útočil na ocas

Bigglesova letadla. Biggles vyčkával, že se přiblíží na normální dosah střely a pak použil triku vynalezeného Němci, jejichž jméno dosud nese a který jim umožnil také celou řadu vítězství, dokud se nesešli s nepřítelem, jenž tento manévr ještě zdokonalil a zjemnil. Byl to proslulý Immelmannův obrat. Biggles jej udělal stokrát, takže v něm měl skvělou rutinu.

Condor se vznesl skoro kolmo, pak ale změnil náhle kurs opačným směrem, takže se řítil na ocas Curtisse. Tím se z pronásledovaného stal pronásledovatelem, a Curtiss byl nyní v úzkých. Bigglesův příští manévr byl tím snazší, že nepřátelský pilot nebyl zřejmě zvyklý na válečnou taktiku, takže – jak se zdálo – ztratil Bigglese z dohledu. Letěl stále dopředu, rozhlížeje se rychle napravo a nalevo. Konečně pohlédl přes rameno a jal se stroj otáčeti, ale bylo již pozdě. Condor skoro zdvojnásobil rychlost, vznesl se nad Curtisse a klesl tak nízko, že se jeho podvozek skoro dotkl vrchních křídel Curtisse. Nikdo jiný, jen ostřílený válečný pilot mohl se odhodlati k takovému manévru.

Když Condor míjel Curtisse, povstal Algy na sedadle a drže soudek od oleje ve zdvižených rukou, mrštil jím vší silou dolů. Biggles okamžitě počal kolmo stoupati.

Soudek zasáhl Curtisse zrovna naplno do středu, a hned se dostavil výsledek. Stroj zachroptěl, vrchní křídla spadla nazad jako křídla motýla, jenž se spálil nad světlem. Stroj padal k zemi, toče se jako kus zmačkaného hedvábného papíru.

Zsinalý Algy se vyhnul ven a viděl, že se jedno křídlo utrhlo a padalo pomalu za řítícím se hydroplánem. Zavrtěl pomalu hlavou, jako by si teprve nyní uvědomoval co se vlastně stalo, ale Biggles naň hleděl bezvýrazně a s pevně sevřenými rty. Nahnuv se k němu, pravil:

„Nic si z toho nedělej, vždyť si o to koledovali, teď to mají.“

Následujících deset minut prožívali v letadle největší hrůzu…

Pohleděv opět na svůj kompas, nařídil Biggles letadlo směrem trochu na jihozápad. O okamžik později se instinktivně obrátil. Ze země stoupal vysoký sloup černého kouře, jenž zabraňoval, aby ještě naposledy shlédli poslední bašty kdysi mocného království a pokladu zavražděného krále.

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

ZÁNIK

Lesy, lesy, nic než lesy. Na všech stranách kolkolem se táhly nekonečné lesy. Doletí jednou na jejich konec?

Po celé tři hodiny letěli a vraceli se svým stanoveným kursem směrem k Bolivii. Biggles se nyní usadil pohodlně na sedadle, jsa unaven nekonečnými lesy, jež byly stejně monotónní jako širé moře. Jednou nebo dvakrát trochu povstal a pohlédl pod sebe, když letěli přes řeku, jež se vinula nejneprostupnější džunglí, avšak neuviděl nejmenší známky života nebo nějaké obydlí. Tato nekonečnost ho velmi unavovala, snad proto, že si vůbec nemohl domysliti, kdy může nastati nějaká změna scenerie. Jeho mapa byla jen velice malého měřítka.

První změna byl malý lehký obláček, objevivší se na obzoru proti nim. Objevil se na okamžik a hned zase zmizel. Následovaly dva další obláčky, potom dlouhá řada, postupující jako předvoj vítězné armády. Poté následovala neprostupná clona mraků.

Biggles se zamračil a jal se stoupati, nevěda, co činiti, zda letěti pod mraky, nebo nad nimi, ale pomyslil-li na vysoké skalní útesy, rozhodl se, že bude lépe vyletět nad mraky. Výškoměr ukazoval osm tisíc, deset tisíc, konečně dvanáct tisíc stop a dosud na ně dopadaly obrovské masy mraků. Čtrnáct tisíc, patnáct tisíc – Condor stoupal již pomaleji. Konečně vyletěli nad mraky a letěli přes úbělný třpytící se, ničím nepřerušovaný obrovský mrak, jenž se zdál býti nekonečným sněžným polem. Bylo to rovněž velice monotónní, avšak přece životnější než pohled na nekonečné lesy.

Biggles byl velice znepokojen tímto stavem. Kdyby se nyní stalo něco na stroji a on byl nad lesy, znamenalo by to pád a prudký dopad na stromy, ale viděl by aspoň kam padá a mohl by snad zmírniti náraz. Nyní by sice výsledek byl tentýž, ale s tou výjimkou, že neviděl nic pod sebou. Rozdíl byl týž, jako mezi srážkou za dne a srážkou za úplné noci.

„Ale proč malovat čerta na zeď?“ pomyslil si, trhnuv rameny.

Algy na něho kývl a ukazoval na určitý bod. V dáli nalevo čněl bleděmodrý vrcholek, jenž se zdál býti vytvořen z oblak, ale trčel nad nimi ještě tři tisíce stop, podobaje se hrozícímu prstu. Za ním byly další, některé nižší, některé vyšší, špičaté, některé tupější, jiné s ostrými záseky, jako by je bylo olámalo obrovské kladivo.

Biggles věděl, že se blíží k předhoří Cordiller, k obrovskému andskému^horskému pásu, táhnoucímu se jako páteř světa podél amerického pobřeží Tichého oceánu. Pohlédl na výškoměr; ukazoval patnáct tisíc stop. Namířil nosem letadla do výše a stoupal kolměji. Uvažoval, jak dlouho mu vydrží benzinová zásoba; bude-li pokračovat v těchto výškách. Ve výši osmnácti tisíc stop přeletěl první obrovské předhoří, trčící do výše jako zlověstná pevnost v nějaké fantastické pohádce. Potom přeletěl další, proplétaje se mezi vrcholky jako mořeplavec mezi ledovci, avšak namísto modré vody měl pod sebou vlnící se oceán neprůhledné bílé páry. Ponled byl tak zoufalý, že Biggles měl pocit naprosté opuštěnosti. Představoval si, že je na Měsíci.

Zíral nyní upřeně průrvou mezi masou mlhy před sebou a byl zvědav, co tam asi uhlídá. „Patrně ještě více hor," řekl si v duchu. Studoval sice bedlivě mapu a shledal, že musí již býti nad Bolivii. Ale mohl stejně dobře být nad severní točnou, vzdor všem mapám.

Motor náhle zasyčel a umlkával, neboť hlavní nádrž byla již prázdná. Biggles přepnul rychle na reservní nádrž, kde byl poslední zbytek benzinu, jenž nevydrží déle než půl hodiny. Jestliže se mraky do té doby neroztrhají, bude nucen klesat bez ohledu na to, co je pod ním. Půl hodiny. Za tu dobu se toho může odehrát mnoho, ale okamžitá vyhlídka nebyla zvlášť povzbuzujici.

Minuty míjely a dosud žádná vyhlídka, že mraky se roztrhají. Na Bigglesově obličeji se počala zračit starost, o sebe mu nešlo. Myslil na bezmocného Dicka v kabině, vůči němuž se cítil zodpovědným za jejich špatné postavení.

Uplynulo dalších dvacet minut a Biggles se hryzal rozčilením do rtů. Obrovské hory nyní, díky Bohu, již minuly, ale neměl ani zdání, zda pod oblaky nejsou snad hory nižší. Kdyby se pokusil o klouzavý let, mohl by na některou narazit, a v tom případě by ani z Condora, ani z cestujících nezbylo nic než ubohý vrak, který by na takovém nedostupném horském útesu zůstal Bůh ví jak dlouho ležet a nikdo by jej nenalezl v tomto světě sněhu a ledu.

Výškoměr byl nyní již zbytečným přístrojem. Zapnul ho při posledním přistání v prérii, která ležela asi patnáct set stop nad mořem. Nyní se však nacházeli aspoň patnáct tisíc stop nad mořem. Nejasně si uvědomoval, že střed Bolivie byla vysočina přes deset tisíc stop nad mořem a že Alto de la Paz, letiště bolivijských leteckých linek bylo čtyři tisíce metrů nad mořem.

Doufal, že mraky jsou tenké, nebo že nedosahují až na zem, a že až bude muset přistati, že bude moci nějak dopadnout, což rozhodně nebude tak nebezpeěné, jako se řítit nosem na zem.

Zbývaly jen ještě tři minuty. Hleděl beznadějně napravo a nalevo, aby se podíval, zdali se mraky přece někde neprotrhly.

Ve vzdálenosti třiceti stop od jeho pravého křídla objevil se pojednou jiný aeroplán, který je předhonil. Kdyby byl uzřel velrybu nebo slona letícího vzduchem, nebyl by se Biggles více poděsil. Ani se nepohnul. Zíral pouze vyděšeně a zajektal zuby.

Za války i za této expedice prožil mnoho otřesů a naučil se býti připraven na nejočekávanější události, ale toto bylo přece jen trochu mnoho. Po prvé ve svém životě se Biggles domníval, že ho smysly klamou. Chvíli myslil, že je to jeho vlastní stín na nějakém neviditelném mraku, nebo že je to fata morgana jako v poušti. Avšak rychle zahnal tuto myšlenku jako nemožnou, když poznal, že je to třímotorový Junkersův stroj. Pilot mu dával divoce jakési znamení, snaže se o nějaký signál, což si Biggles vysvětloval tak, že ho má sledovat. V hlavě mu dosud hučelo od úleku; instinktivně však posunul řídicí páku v onen směr, avšak stroj zaječel a umlkl a o okamžik později byl Condor zcela zahalen šedou mlhou.

Následujících pět minut, kdy se okolo nich stále více stmívalo čím více klesali do studeného mraku, bylo pro piloty něco tak příšerného, že je to oba po několik dnů pronásledovalo. Biggles tlačil páku dozadu, dokud Condor aspoň trochu ještě letěl rovnoměrně. Tachometr ukazoval padesát pět mil za hodinu; byla to sice pomalá rychlost, ale kdyby měli narazíti na skálu, znamenalo by to pro všechny navždy konec. Mlha nyní ještě zhoustla tak, že nebylo vidět ani na konec křídel, a Biggles cítil, že se o něj pokouší závrať následkem námahy, jak se snažil udržeti stroj v rovnoměrném letu.

Devět tisíc, osm tisíc, sedm tisíc – jehla výškoměru pomalu klesala. Kde je země? Padesát nebo pět tisíc stop pod nimi. Nevěděl a

ani se nesnažil se to vypátrati. Algy vytáhl kolena až k bradě a zavrtal obličej do zkřížených paží. Tento postoj zaujímají četní piloti a pozorovatelé, když vědí, že je náraz neodvratný, neboť chtějí tvořiti kouli, která bude v nejbližším okamžiku se sedadla vymrštěna. Tím se lze zachrániti před zlomeninami a těžkým úrazem.

Šest tisíc pět set! Biggles se zahryzl do rtů až zbělal. Napětí bylo již nesnesitelné. Náhle se mlha roztrhla, počalo se pomalu jasnit, potom se dostali do pološera a obrovského tropického lijavce. Tmavá země se objevila dvě stě stop pod nimi.

Stačil jediný pohled a Biggles věděl, že jsou ztraceni. Nacházeli se nad lesem, ne však nad plochým lesem údolí Amazonky, nýbrž nad vysokým lesem. Pouze na jednom místě se mu zdálo, že vidí trochu rovinu, avšak i ta byla přerušována křovím a balvany. Klesal po straně kolmo dolů, neboť to bylo jistě to nejvýhodnější. Ne aby zachránil stroj – to bylo naprosto vyloučeno – ale aby zachránili aspoň životy. V tomto kritickém okamžiku neopustily Bigglese chladnokrevnost a rozvaha. Kličkoval, výborně manévruje mezi několika stromy trčícími ještě aspoň sto stop do výše, ale jen o vlásek se jim vyhnul.

Vyrovnal stroj a když klesal k zemi přitáhl řídicí páku k sobě. Podvozek narazil na balvan, takže stroj vyskočil opět dvacet stop do výše. Condor zavrávoral když již nemohl letěti a dopadl opět na zem. Konec křídla narazil na skalisko, stroj se následkem toho otočil o celý pravý úhel a pak, skřípaje, vrzaje a za lámání a trhání plachtoviny a ostatního materiálu vletěl do křoviska, kde zůstal stát. Na okamžik nastalo hrobové ticho a bylo slyšet pouze šumění lijavce. Konečně se ozval v kabině Dick:

„Hm, tak jsme přece ještě naživu.“

„Jsme sice živi, ale nemáme vlastně ani k tomu právo,“ odpověděl Biggles a hystericky se zasmál. „Krucišpenát, jestliže se tohle nazývá civilním létáním, tak budu raději denně podnikati válečné lety, které jsou proti tomu hračkou. Tak se mi zdá, jako kdyby starý Condor byl dodělal; škoda, že jsme ho nemohli dostat až domů, po tom všem, co prodělal.“

Díval se smutně na vrak kdysi krásného hydroavionu. Konec křídla, které narazilo na skálu bylo úplně rozbito. Z podvozku zbyly pouze třísky, kolečka byla zohýbána, plachtovina křídel potrhána a místy vůbec strhána.

„Není to ani tak hrozné, jak by se dalo očekávat,“ poznamenal Biggles dívaje se na škodu okem odborníka. „Co myslíte, Smythe?“

„Ne, není to tak nejhorší,“ přisvědčoval starý letecký mechanik, „což je konečně to nejhlavnější. Odtud však už nikdy neodletí, i kdybychom to mohli opravit. Kdybychom byli v nějaké civilisované zemi, tak by se dalo ještě něco dělat.“

„Hm, to bohužel nejsme a neklame-li mne zdání, myslím, že jsme podle všeho v nejnecivilisovanějším koutě světa,“ pravil smutně Algy.

„Chtěl bych aspoň vědět, kde se vůbec nacházíme,“ pravil Dick. „Jedno je však jisté – nemůžeme nic dělat, dokud nepřestane tento liják; sedněme si všichni pěkně do kabiny a zařiďme se co nejpohodlněji.“

Škaredý skalní výběžek, který způsobil, že se letadlo zastavilo, nebyl sice příliš pohodlný, ale chránil je aspoň, že nepromokli až na kůži. Dešť zvyšoval ještě depresi vyvolanou zničením letadla.

„Už je to jedno, ale věřte mi, mohlo to dopadnout hůř,“ pravil Biggles optimisticky, když se prohrabával v jejich rychle mizících zásobách. „Jářku, když jsme padali do mraků, měl jsem prapodivnou vidinu. Viděl jsem jiný stroj, jenž letěl podél nás, aspoň myslím že tomu tak bylo, ale nejsem si tím tak zcela jist.“

„Jiný stroj?“ zvolal nedůvěřivě Dick.

„Nu a proč vlastně by to nemohlo být?“ prohodil Algy. „Co to bylo za stroj?“

„Třímotorový Junkers.“

„Jsme přece nad Bolivií, ne?“

„Musíme býti již za hranicemi,“ prohlásil Dick.

„Nu, tak to byl jeden stroj bolivijského Lloyd Aero. Mají nyní linku, která spojuje nejhlavnější bolivijská města. Vzpomínám si, že jsem o tom něco četl a viděl některá vyobrazení jejich strojů – ano byly to Junkersovy stroje.“

„Nu, tady bychom tedy měli odpověď,“ dodal Biggles. „Ano, byl to třímotorový Junkers, viděl jsem ho, jsem si tím jist.“

„To by bylo štěstí,“ pokračoval Algy, maže si na sušenku jahodovou zavařeninu. „Jestli nás pilot viděl, jistě se přijde podívat, kde jsme spadli, když nikde nepřistaneme. Nebo tak učiní ihned, jakmile se vyjasní.“

„Tím by se situace tedy zase zcela změnila,“ smál se Dick. „Nemusíme se tedy tolik trápiti nad ztrátou letadla, které nám konečně

prokázalo své služby. Nyní shledávám, že jsme pravděpodobně kdesi v zemi Yungů. Je to hrozný kout, zamořený horečkou. Tak to vypadá, jako bychom nemohli nic jiného dělat, než vyčkávat, co nám přinese zítřek.“

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

STŘÍBRO A ZLATO

Když se druhého dne vzbudili, ležela nad krajem hustá bílá mlha. Byla zima, a Dick trval na tom, aby všichni užili vydatnou dávku chininu. Neučiníme-li vhodná opatření, dostaneme všichni horečku," prorokoval, chodě sem a tam. „To je to nejvhodnější počasí, kdy si člověk nejlíp užene horečku. Kdyby se konečně ta proklatá mlha jen zvedla! Dokud se to nestane, nemůžeme nic dělat; ale jakmile bude slunce stát trochu výše, bude dobře."

Smyth rozdělal rychle oheň, nad kterým se krčili, pili horkou kávu a pojídali sušenky.

„Co je, Dicku, chceš snad předpovídat budoucnost?" tázal se Biggles, vida, že jeho strýc v té chvíli zírá upřeně do ohně a má prapodivný výraz v tváři…

„Ne, dívám se jen na kámen," odpovídal pomalu Dick ukazuje na kus skály, o níž byl nad ohněm opřen kotlík.

„Nu, a co je na tom nevhodného?" tázal se zvědavě Biggles.

„Nevhodného není na tom nic," odpověděl rychle Dick. „Podívej se sám. Nevidíte nic?"

Ostatní se dívali rovněž udiveně na skalní stěnu blíže ohně, na kterou ukazoval Dick. Protínalo ji několik nerovných, světle šedých žilek. Vyhlíželo to, jako by slimák byl přelezl přes kámen zanechav tam lesklý hlen.

Slabounký lesklý proužek se tu vinul dolů. Dick vyskočil a zvedl kus skály ležící vedle něho. Potěžkával jej chvilku v ruce, jako kdyby chtěl uhodnouti jeho váhu, načež vyňal z kapsy lupu a bedlivě si kámen prohlížel. „Obsahuje kov," pravil. „Co – zlato?" zvolal Algy.

„Lituji – zlato ne," odpověděl Dick, „ale řekl bych stříbro. Podívejte se. I pouhým okem můžete to postřehnout, a proto musí obsahovati dosti velké množství. Jestliže to je stříbro, zdá se, že jsme na něco přišli, co by nám dopomohlo k blahobytu, když již ne k bohatství. Musí tu býti nablízku stříbronosná žíla."

Přistoupil k strmému, černému pahorku, který bylo možno spatřiti i skrze mlhu. Na jednom místě se patrně nedávno sesula půda snad následkem posledních vydatných dešťů, protože urvaná vegetace spadla k úpatí pahorku.

„Tady to je!“ ihned zvolal, ukazuje na širokou příčnou žílu vystupující na holé skalní stěně. „Na mou duši, měli jsme štěstí, že jsme se zřítili právě zde, na tomto místě, které snad nějaký digger hledal po celý život. Nikomu se však o tom nezmiňujte ani slovem. Několik kusů té skály vezmu sebou v kufru, a jakmile se dostaneme „*do civilisovaných končin, hned to dám prozkoumat,“ pravil ostatním, kteří naslouchali s otevřenými ústy.

„Nevypadá to přece tak, že bychom zde o tom mohli někomu vyprávět,“ smál se Biggles. „Proto mne to ani tak nemrzí. Hurrá, sluníčko!“

Ostatní se rovněž radovali, když šedá mlha rychle mizela, jako kdyby ji neviditelná ruka odtáhla. Rychle se vyjasnilo. Mlha byla úplně bílá, konečně prorazilo slunce a nyní viděli před sebou rozmoklou krajinu. Především konstatovali, že měli velké štěstí při nuceném přistání. Na východě, zcela nablízku začínaly zalesněné pahorky, které pak přešly brzy v neprostupnou džungli táhnoucí se daleko na obzor. Na všech třech stranách byly strmé hory, částečně porostlé zakrslými cedry, které začínaly právě na místě, kde se stroj zřítil a nedovolovaly výhled za ně.

„Štěstí je skutečně něco prapodivného,“ řekl si filosoficky Biggles. „Viděl jsem letce, který se zřítil na strom a porouchal si pouze nos stroje, a jiný se dotkl při přistávání pouze nerovné, trochu propadlé cesty, udělal přemet a zlomil si vaz. Kdybychom se byli zřítili o minutu dříve nebo později, byli bychom narazili nosem stroje buď na skálu nebo na hustý les. Koldokola vzato, měli jsme při všem ohromné štěstí – halo, tady je!“ pokračoval rozčileně ukazuje na nebe, odkud zněl hukot aeroplánu. „To je Junkers, který nás hledá! Vidíte, jak krouží. Hoďte něco do ohně, aby viděl kouř!“

Co toto říkal, nalámal již Biggles náruč roští a hodil ji do ohně, ostatní učinili totéž a brzy stoupal do výše mocný sloup hustého bílého dýmu.

Jak Biggles řekl, tak se stalo. Pilot dopravního letadla to hned zpozoroval, přiškrtil motory a klesal střemhlav směrem k nim.

Ztroskotaní utíkali rychle na volné prostranství a mávali čepicemi a kabáty, vším, co jim přišlo do ruky.

Stroj velkého aeroplánu hučel, snesl se nízko nad ně, a viděli, jak udivené obličeje cestujících hledí na ně okny kabiny.

„Už je to dobré, viděli nás," volal Biggles. „Nevím, co udělají, nevypadá to, jako by tu chtěli přistati. Hele, opět se vrací!"

Junkers letěl opět nad nimi, ještě trochu pomaleji, potom bylo vidět ruku a jakýsi bílý předmět spadl rovnou jako kámen. Aeroplán zakroužil, příkře stoupal, sklopil křídla a odletěl na západ.

„Co je to?" tázal se Dick Algyho, který přinesl předmět, neboť nepochybovali o tom, co předmět asi obsahuje.

Algy se zamračil. „Přečti si to raději ty, já tomu nerozumím," pravil, podávaje mu malý kousek papíru zavřený v tabatěrce, jež byla zabalena v kapesníku.

„*Descanco,*" četl Dick, „to znamená – zůstaňte! Myslí patrně, abychom vyčkali a zůstali, kde jsme. Zdá se, že nám chtějí poslati pomoc."

„V tom případě tedy dokončím svou snídani," poznamenal Biggles.

Čekali méně, než původně myslili, neboť za necelé dvě hodiny objevil se v průrvě mezi pahorky na západě hlouček mužů v modrých pracovních šatech mechaniků. Mužové k nim mířili a hlasitě rozprávěli. Dick vysvětlil ostatním, že mluví španělsky. Odpověděl příchozím velmi radostně.

Muži hovořili velmi živě, když si prohlíželi s největším zájmem pohmožděného Condora. Vrtěli hlavami a živě gestikulovali. Ježto Biggles nerozuměl ani slova, co říkají, sedl si na skálu a čekal trpělivě co bude.

„Dicku, co to tam vykládají?" zvolal konečně. „Nenechávej si přece všechno pro sebe."

„Máme více štěstí, než jsme si myslili," pravil Dick. „Zřítili jsme se zcela blizoučko Cochabamby, na přímé lince spojující Santa Gruz a Cochabambou. Říkají, že jsme včera odpoledne byli právě nad letištěm Santa Cruz a vyslali nám naproti stroj, aby se podíval, co se děje."

„To byl asi ten stroj, co jsem viděl," pravil Biggles.

„Ano. Pilot tě viděl zmizet v mlze a myslel, že jsme se zabili. Vrátil se do Santa Cruz, vlastně byl tam povolán radiotelegraficky, protože však musel dnes ráno odvézti několik cestujících a poštu do

Cochabamby, tak se po nás díval a skutečně nás také nalezl. Podal radiotelegraíickou zprávu do Cochabamby, a správce letiště nám sem poslal tyto muže, aby se podívali, co se dá dělat.“

„Nu, tak se tedy musíme pěšky odebrat do Kukubambie nebo jak se to nazývá?“ pravil Biggles.

„Cochabamba.“

„Nu, tak tedy. To nejdůležitější si vezmeme sebou, a myslím, že to ostatní zde necháme. Rozhodně si vezmu svůj zlatý tomahawk. A co bude se strojem?“

„Mluvil jsem právě o tom s vrchním mechanikem a ten říká, že mohou stroj rozebrat, dopravit v částech do dílny a doufají, že to tam spraví. Jinak by části poslali rovnou do Anglie, v případě, že si to přejeme.“

„Já bych to dal raději zde spravit,“ pravil Biggles po chvíli přemýšlení. „Jestliže to mohou dát do pořádku, a mají-li místo pro stroj v hangáru, ať tu zůstane. Měli bychom jej pro podruhé pěkně hned po ruce. Nevrátíme-li se, má stroj přece nějakou cenu. Na motoru se nic nestalo a mohli by jej prodat.“

„Vrátit se sem opět?“ zvolal Dick. „Nemáš na téhle výpravě dost, člověče?“

Biggles se hloupě zasmál. „Dost jen tak na chvilku,“ přiznával se. „Tak si myslím, že se přece jenom ještě jednou vrátíme, abychom se podívali, zda po výbuchu zbylo ještě něco po At…“

„Pssssst!“ napomínal ho Dick. „Snad některý z nich rozumí anglicky; já jsem jim samozřejmě neřekl pravý důvod naší cesty. Bude lépe, když na to na chvíli zapomeneme. Nu, tak jim řeknu, aby stroj rozebrali a dopravili nejdříve do Cochabamby. Jdou nyní zpět, aby o všem podali zprávu, a bude lépe, půjdeme-li s nimi, a pak se odebereme do La Paz. Můžeme tak odletět, to bude nejkratší cesta; ale musíme si opatřiti soukromě stroj, protože zde není pravidelná služba. Myslím, že město není daleko, asi sto třicet mil. Vezmeme si všecko, co chceme vzít sebou. Ti mládenci nic nenesou, tak nám mohou pomoci.“

Zavazadla byla rychle připravena, vynesena z kabiny rozbitého letadla, zlaté předměty, kořist jejich expedice dali do jednoho zavazadla, které svěřili Smythovi. Když to vše prohlíželi, konstatovali, že předmětů bylo více než se domnívali, a Dick prohlásil, že je s výsledkem své expedice nesmírně spokojen. Kromě Bigglesova

tomahawku s obrovským smaragdem, který sám měl nesmírnou cenu, byl tu skvělý páv, jehož oči byly z drahokamů, a kondor, obojí z jemného zlata, vážící několik liber. Algy a Smyth si dali několik předmětů do svých batohů než vyšli z. klenotnice, a Algy vzal ještě několik malých zlatých lam, zlatou hlavici kněžské berly s velkým rubínem, snůpek obilí a tři malé předměty nikterak zvláštního tvaru, ale skvělého provedení.

V batohu Smythově byl pár dlouhých, drahokamy posázených náušnic, bojovník s mečem, náhrdelník filigránské práce s perlami, pět malých zvířátek a ptáčků a jemný pohár. Ten byl již při dopadu letadla pohmožděn, ale dovedný zlatník to mohl spraviti.

Jak Dick řekl, když kráčeli za Boliviany, neměl zájmu na skutečné ceně nalezených předmětů. Každý kus měl nesmírnou cenu historickou, a kippy samy plně odškodnily je za nesnáze a výdaje spojené s touto expedicí.

Byl skutečně ochotou podniknout kdykoli opět takovou cestu, i kdyby měla míti menší výsledek.

Po dvouhodinové cestě došli na letiště v Cochabambě, kde podali zprávu o svém dobrodružství. Řekli ovšem jen to, co uznali za moudré. Když zařídili vše potřebné, aby Condor byl opraven a uskladněn, najali si soukromý stroj a odletěli do La Pazu. hlavního města Bolivie. Oknem viděli za letu lesy, jejichž pohled vyvolával v nich jakousi lítost, že prožitá dobrodružství byla již za nimi.

Zde museli učiniti zadost některým úředním formalitám, při čemž jim velmi pomáhaly Dickovy znalosti o této zemi. Zajistili si kutací právo ve stříbrném dole, který odkryli, a celou záležitost předali věrohodnému zástupci až do doby, kdy bude prozkoumána jakost rudy. O týden později opouštěli přístav Mollendo a vraceli se domů. Když se z paluby dívali na mizící vysoké skalní útesy, usmál se Dick prapodivně a pravil pomalu:

„Tak co, mládenci, jaký dojem si odnášíte z Jižní Ameriky?“

„Dal bych jí první cenu jako léku proti dlouhé chvíli. A cítím v kříži, že se sem opět vrátím,“ prohodil klidně Biggles.

„Já také.“ přisvědčoval Algy.

„A budete také potřebovat mechanika, pane,“ prohodil jemně Smyth.